Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): To Love a Sailor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HELMER, PAULA
Îmbarcare clandestină / Paula Helmer
Traducător: Silvia Iorgulescu
București: Alcris, 2007.
ISBN 978-973-121-026-1
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

PAULA HELMER

Îmbarcare clandestină

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

ÎN ATENȚIA CITITORILOR NOȘTRI!

Comandând cinci cărți diferite la **S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE,** strada Teodosie Rudeanu nr. 54, sector 1, București sau la:

– telefon/fax 021-223.63.07,

– www.alcris.ro,

vei primi a șasea carte din cele de mai jos, **GRATUIT,** în limita stocului disponibil.

Sub vraja iubirii	EL și EA	nr. 583
Sărută-mă	EL și EA	nr. 589
Oglinda sufletului	EL și EA	nr. 592
Prețul paradisului	EL și EA	nr. 595
Sub vraja iubirii	ROMANTIC	nr. 583
Madona cu părul de aur	ROMANTIC	nr. 586
Portretul femeii iubite	ROMANTIC	nr. 587
O americancă în Mexic	ROMANTIC	nr. 595
Meseria de actriță	ROMANTIC	nr. 613

Important!

În limita posibilităților cea de-a șasea carte poate fi una pe care o doriți din cele apărute în ultimii patru ani.
Încercați și poate reușim să vă facem o bucurie.

Capitolul 1

Era dimineață. Soarele începea să urce alene pe cer. O tânără înaltă, frumoasă, cu ochi verzi, se îndreptă încet spre lagună, îmbrăcată într-un costum de baie albastru cu modele albe.

Tânăra se aruncă în apă cu un aer nepăsător. Nu-și aducea aminte să fi învățat vreodată să înoate, la fel cum nu știa când anume începuse să meargă. Marea fusese întotdeauna locul ei preferat de joacă și învățase de mică să se ferească de pericolele care pândeau în adâncul ei, așa cum un copil crescut la oraș învață să treacă strada evitând mașinile.

Apa era caldă. Plonjă la fund și înotă o vreme pe sub apă, apoi ieși la suprafață cu părul ud și lucios ca al unei foci, a cărui culoare avea, în lumina proaspătă a dimineții, o nuanță arămie.

Localnicii o numeau Briza Mării, dar adevăratul ei nume era Laura Alexandra Mary Ross. Tatăl ei, care fusese un oficial britanic, murise de o gastro-enterită la câteva luni după decesul soției sale. Copilul lor avea pe atunci opt luni și fusese adoptat neoficial de un

prieten al familiei, un scoțian pe nume James Mackenzie. Acesta fusese vreme îndelungată căpitanul unui vapor vechi dar încă fiabil, care transporta diverse bunuri de larg consum între Sydney și insulele Gilbert și Ellice, prin Marea Coralilor și Marea Solomon.

Cum nici unul dintre părinții copilului nu avea rude apropiate care să-și asume creșterea fetiței, Laura fusese luată în grijă și crescută până la vârsta de unsprezece ani de James și de soția lui fără acte, Lily, fiica unui francez și a unei polineziene.

La acea vreme, James se retrăsese din comerțul pe mare și-și investise economiile într-un vas mic și ușor cu care făcea negoț pe cont propriu. Avea aproape șaizeci de ani, iar Lily – cu zece ani mai puțin și de două ori mai multe kilograme decât pe vremea când îl cucerise cu farmecele sale. Deși își pierduse grația din tinerețe, rămăsese aceeași excelentă bucătăreasă și era mereu bine dispusă. Familia lor era una fericită.

Pe neașteptate însă, Lily începu să slăbească și să se simtă din ce în ce mai rău. Când Jamie o duse la doctor, i se răspunse că nu se mai putea face nimic. Mai avea de trăit între trei și șase luni.

Cum de ani buni Lily visa să-și revadă locurile natale – se născuse în Polinezia franceză, la Marquesas – James se hotărî s-o ducă acolo înainte să moară.

Intenționase ca apoi să se întoarcă în Pacificul de vest și să-și continue activitatea, dar moartea femeii îl întristase peste măsură și orice activitate, chiar și rutina operațiunilor comerciale, îi cerea un efort pe care nu și-l mai putea permite. Se hotărî să navigheze spre sud-vest, să vadă Tahiti, dar nu-i plăcu și merseră mai departe, până când găsiră o insulă unde rămaseră o săptămână, o lună, apoi un an...

Chiar în ziua în care împlini cincizeci și opt de ani, își vându ambarcațiunea unui comerciant chinez.

Era destul de beat, iar Laura nu reuși să-l convingă să renunțe la acest târg, pe care bănuia că-l va regreta a doua zi dimineață. Când se mutară pe insulă, fata începu să simtă lipsa casei lor plutitoare și a sentimentului de libertate pe care-l avea altădată, dar nu-i reproșă niciodată gestul lui pripit, pentru că la vârsta ei de cincisprezece ani nu-i plăcea să privească în viitor. Era fericită să trăiască în prezent.

Majoritatea timpului, făcea tot ce făceau și celelalte fete de pe insulă. Fiecare zi începea la fel. Punea niște boabe verzi într-o cutie și le bătea până când își pierdeau coaja. Apoi făcea focul cu bucăți de nucă de cocos și le prăjea într-o tigaie, le măcina și-i prepara lui Jamie cafeaua de dimineață. Câteodată, făcea covoare din rogojină sau împletea ghirlande de flori. După vânzarea vasului, Jamie îi cumpărase o mașină de cusut și fata învățase să facă haine. Ca orice femeie de pe insulă, își făcea cel puțin o rochie din materialul cumpărat de la comerciantul chinez care aducea din când în când câțiva baloți de bumbac pe insulă.

Cea mai bună prietenă era o fată de vârsta ei, Hamani. Câteodată, Briza Mării pleca alături de familia fetei în excursii pe micile insule vecine, în căutare de nuci de cocos.

La întoarcere, îl găsea adesea pe Jamie beat. Dar cum beția nu-l făcuse niciodată violent, ocazionalele lui petreceri singuratice n-o îngrijorau.

Moartea timpurie a mamei adoptive fusese singura ei experiență traumatizantă.

A doua începu o dată cu venirea pe insulă a familiei Hollis, doi misionari ai unei secte de oameni înguști la minte.

Prima oară când cei doi îi spuseseră că ar trebui să-l părăsească pe Jamie și să vină să locuiască la ei, fata fu uimită de atâta obrăznicie.

– Tu ești englezoaică, nu trebuie să trăiești ca localnicii, îi spusese femeia.

– De ce nu? Sunt o localnică și eu.

– Te-ai născut în Pacific și ai crescut aici din pricina morții părinților tăi. Dar nu aparții acestui loc. Sunt convinsă că sărmanii tăi părinți ar fi foarte necăjiți dacă te-ar putea vedea.

– Nu-mi cunosc părinții naturali, dar cred că ar fi recunoscători pentru norocul meu. Fără James și Lily, aș fi crescut într-un orfelinat.

Numai o femeie ca doamna Hollis putea avea ideea – se gândi Laura – de a interzice femeilor de pe insulă să poarte riri, îmbrăcămintea tradițională, și să le propună să se acopere cu niște lungi fâșii de bumbac suprapuse. Și asta n-ar fi fost nimic, pentru că nimeni nu-i lua în seamă părerile, dar o chinuia constant pe fată cu planurile de viitor pe care le făceau pentru ea.

– Nu bunăstarea ta o preocupă pe ea, draga mea, ci propriul ei confort, comentă Jamie. Femeia asta ar vrea să te pună să muncești pentru ea. Totuși, e ceva adevăr în vorbele ei. Nu poți rămâne aici la nesfârșit. Orice tânăr trebuie să cunoască lumea, ca să-și dea seama care-i locul lui în univers. Îmi pare foarte rău că nu mai am nici o relație în Scoția, cineva care să te găzduiască pentru un an sau doi. Pe de altă parte, ne lipsesc și banii, adăugă el cu o grimasă întristată.

Pentru că la momentul când vânduse vasul, acesta avea nevoie de reparații majore, cumpărătorul îl obținuse la un preț absurd de

mic, iar acum banii se terminaseră. Un om chibzuit în tinerețe, Jamie ajunsese acum la fel de nepăsător în privința banilor ca toți ceilalți locuitori ai insulei care, locuind între ocean și lagună, ambele pline de pește, și având la dispoziție atâția cocotieri ca să-și acopere nevoile de hrană, își petreceau majoritatea timpului nefăcând nimic.

Pe măsură ce timpul trecea, Laura era din ce în ce mai îngrijorată, gândindu-se ce se va întâmpla atunci când toți banii se vor fi terminat. Știa că vor putea supraviețui fără cafea, lapte condensat și alte produse pe care le vedea doar ca pe complemente ale mâncării și băuturii care, din fericire, se aflau la îndemâna tuturor celor care știau să prindă un pește și să se cațere într-un copac, dar în același timp își dădea seama că Jamie va foarte nefericit fără tutun și whisky. Fără îndoială, s-ar fi simțit mai bine fără ele, iar Laura știa să facă o bere foarte tare din pulpă de cocos ca înlocuitor, dar Jamie se obișnuise așa și era greu să-l dezveți.

În cele din urmă, grijile ei fură înlăturate de brusca moarte a lui Jamie. Se prăbușise la pământ în timp ce făcea o plimbare prin sat, și murise înainte ca oamenii care-l văzuseră căzând să ajungă la el. Acum era singură pe lume, ceea ce n-ar fi îngrijorat-o atât de tare dacă nu ar fi existat familia Hollis care, îndată ce vestea morții lui Jamie ajunse la ei, începuseră s-o chinuie cu lungile lor predici.

Și pentru că n-ar fi reușit în ruptul capului s-o convingă să stea cu ei, se gândiră să facă presiuni pe lângă șeriful insulei, a cărui rezistență la argumentele lor era foarte slabă.

Trebuia să plece cumva de aici, dar, neavând bani să plătească o călătorie până la Papeete, se temea că proprietarul vasului o va lua totuși la bord, propunându-i un schimb inacceptabil. De altfel, nici

nu și-ar fi dorit să ajungă la Papeete, un oraș plin de baruri dubioase, în care multe fete plecate de pe insulă din spirit de aventură ajunseseră prostituate.

În timpul scaldei din fiecare dimineață, Laura putea să-și uite pentru câteva momente grijile. Dar, imediat după aceea, o chinuiau mai tare decât înainte. Se împlineau douăsprezece zile de la moartea lui Jamie. Douăsprezece zile de regrete și durere, fără să poată întrezări nici o soluție la problemele ei.

După-amiază, cum stătea la umbra verandei căsuței pe care o aveau de la vânzarea vasului, zări un vaporaș care se îndrepta spre insulă și acostă lângă reciful din apropierea lagunei.

Sosirea unui vas, în special a unuia necunoscut pentru ei, era destul de stranie pentru a suscita interesul tuturor locuitorilor și majoritatea lor venise să-și întâmpine oaspeții.

Vasul era destul de mare pentru a găzdui șase sau opt pasageri, dar la bord nu se aflau decât doi bărbați. Amândoi erau înalți, cu umeri lați și mușchi puternici, care se ghiceau sub pielea arămie. Privindu-i cu atenție, Laura își dădu seama că tenul unuia era colorat de la natură, iar celălalt de soare.

Părerea ei fu confirmată când cei doi coborâră pe țărm. Rămase la locul ei în timp ce oaspeții fură înconjurați de băștinași, care-i întrebau de unde veneau și încotro vor merge. Atenția îi fu atrasă de unul dintre bărbați care, după mers și atitudine, i se păru că nu era de prin părțile locului și părea mai degrabă european. Dar din ce parte a Europei nu putu ghici, din pricina părului și a ochilor săi negri. Spre marea ei suprindere, bărbatul i se adresă în engleză:

– Mi-au spus că suntem compatrioți, dar eu sunt de fapt o corcitură. Tata e englez, iar mama franțuzoaică.

Mă numesc Yves Cunningham. Tu?

Vorbise pe un glas liniștit, dar autoritar, ceea ce îi aminti fetei de un proverb local pe care-l aflase de la Jamie: "Vocea stăpânului este liniștită", însemnând că un lider nu are nevoie să ridice tonul pentru a se face ascultat.

– Laura Ross. Mă bucur să vă cunosc.

– Dar ți se spune Briza Mării, nu?

– Da, ăsta este numele meu pe insulă.

– Și, de asemenea, numele vasului nostru, zise el, zâmbind.

Zâmbise cu ochii și cu buzele în același timp, iar fata își amintea de la Jamie că un astfel de zâmbet printre europeni era rar. Localnicii zâmbeau mereu așa, iar când râdeau n-o făceau ca domnul și doamna Hollis, de parcă le-ar fi fost jenă, ci din toată inima. Când ceva îi amuza pe polinezieni, hohoteau pur și simplu. Yves Cunningham făcu două gropițe în obraji și linii fine i se formară în jurul ochilor.

Îi zâmbi la rândul ei și ochii îi străluciră. Iată-l pe salvatorul ei! Nu putea fi o coincidență faptul că ea și vasul acestui bărbat purtau același nume. Trebuia să fie un semn, un răspuns la rugăciunile păgâne învățate de la Lily și pe care, din disperare, fata le șoptea în singurătatea zilelor ce trecuseră de la moartea lui Jamie.

– Nu stați jos? întrebă ea. Pot să vă ofer niște whisky.

– Mulțumesc. Puțin whisky ar fi perfect. Și, te rog, spune-mi Yves.

Se așeză pe scaunul din care James Mackenzie privise toate sosirile și plecările vaselor de pe insulă.

– Cât timp vei sta, Yves? întrebă fata, după ce se așeză la rândul ei.

– Câteva zile, cred. Nu avem un program stabilit. Locuiești aici cu ai tăi?

– Locuiam.

Îi explică situația, uitând să menționeze faptul că dorea să părăsească insula cât mai repede posibil. Știa că va veni momentul și pentru asta.

Celălalt bărbat se apropie și el, și Yves îl prezentă. Se numea Tekai. Se vedea că cei doi erau prieteni vechi și că englezul – care arăta mai degrabă ca un francez, deși naționalitatea lui oficială era cea a tatălui – cunoștea Mările Sudului la fel de bine ca și companionul său născut pe una dintre insule. Engleza lui Tekai avea un ușor accent și o topică americane.

După aproape o oră de conversație în care Laura le dezvălui aproape toată viața ei, fără să primească nici o informație despre ei în schimb, Yves Cunningham se pregăti să plece.

– De vreme ce ești singură pe insulă acum, îți va face poate plăcere să iei cina cu noi, zise el.

Altădată, Laura ar fi acceptat invitația fără să stea prea mult pe gânduri. Dar, chiar dacă încerca din răsputeri să le ignore, avertizările doamnei Hollis cu privire la pericolele care pândesc o tânără fată lipsită de protecție începuseră s-o preocupe. Soția misionarului o sfătuise în special să nu calce la bordul nici unui vapor, nici măcar dacă proprietarul îi era cunoscut, pentru că altfel riscurile unor întâmplări neplăcute erau foarte mari.

Prin urmare, în ciuda convingerii că acest om fusese trimis s-o salveze, era conștientă că avea de-a face cu un străin care nu-i dezvăluise nimic din trecutul său și care se putea dovedi unul dintre bărbații aceia lipsiți de scrupule despre care doamna Hollis o avertizase.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul adăugă:

– Poți să aduci pe cineva cu tine, dacă nu vrei să vii singură.

Ceva din felul lui de a fi o convinse pe fată, care replică îndată:

– Mulțumesc, mi-ar plăcea să vin și voi aduce pe cineva, dar nu din acest motiv. Oricum, dacă mi s-ar întâmpla ceva, nu ați scăpa nepedepsiți. Chiar dacă nu sunt una de-a lor, localnicii mă tratează ca și cum aș fi.

Credea că îi va demonstra astfel că nu era ceea ce doamna Hollis numea o fată libertină.

Dar probabil că omul își dăduse deja seama de asta, pentru că răspunse:

– Sunt convins că așa este, dar vei fi în siguranță la bord. Vom veni să vă luăm pe la apus.

Îi făcu un semn din mână și plecă, iar fata îi urmări cu privirea până ajunseră înapoi la vas.

O pală de vânt le purtă însă cuvintele înapoi, către ea.

– E o fată foarte frumoasă, Yves, zise Tekai.

– Mai mult decât frumoasă. Peste câțiva ani, va fi absolut uimitoare.

– Ești interesat de ea?

– Dacă ar fi fost ceva mai mare, poate. Dar așa... nu sunt baby-sitter.

"Oare câți ani crede că am?" se întrebă Laura în urma lor, uimită de mărturisirea bărbatului. Clătină din cap nepăsătoare și se duse s-o caute pe Hamani, ca să-și pregătească rochiile.

***

Cele două așteptau cuminți pe mal sosirea lui Tekai. Vântul încetase, iar vâslele bărbatului tulburau suprafața liniștită a apei, în care se reflectau culorile apusului. Amândouă fetele erau desculțe și nu părură deloc deranjate să meargă prin apă, astfel că Tekai nu trase barca la mal, ci le aștepta să se urce la o oarecare distanță.

Hamani purta o rochie cu un amestec de roz și purpuriu, iar Laura se îmbrăcase într-una de culoarea smaraldului. Fiecare avea câte o floare în păr: Hamani – o frumoasă inflorescență de hibiscus roșu, Laura – o mică floricică albă. Hamani mai purta un colier și numeroase brățări zornăitoare.

În depărtare se zărea vasul, o siluetă neagră, proiectată pe cerul de jar al apusului. Barca aluneca liniștită pe apă, înconjurând vasul, iar Tekai se ridică în picioare ca să echilibreze ambarcațiunea cât timp cele două fete urcară scara ce ducea pe punte. Yves Cunningham le întinse mâna, curtenitor.

Laura fu surprinsă de aromele îmbietoare care veneau din salon. Cina fusese pregătită de Yves, care aranjase și masa pentru musafire.

Pe când locuia cu Jamie, Laura era obișnuită cu o veselă primitivă și desperecheată, iar mesele lor erau cât se poate de modeste. Briza Mării era primul vas care îi trezi simțul confortului. Pentru prima oară în viață și-ar fi dorit să aibă o casă adevărată. Își dădu seama, instinctiv, că pe acest vas ar fi putut fi fericită. Ar fi început o viață nouă, foarte diferită de cea pe care o cunoscuse pe puțin civilizata și monotona insulă. Dar, în același timp, realiză că un astfel de vas costa o avere și că nu va fi niciodată în stare să-și realizeze visul de a avea unul la fel. Dar ar fi putut să devină un membru al echipajului...

Pe timpul cinei – care constă într-o delicioasă ciorbă de pește și pui fiert în vin – Laura își spuse că talentul de bucătar al lui Yves

Cunningham era absolut lăudabil, dar în același timp îi încurca planurile. Dacă nici unul dintre bărbați nu s-ar fi priceput să gătească, le-ar fi putut propune s-o găzduiască în schimbul preparării meselor lor zilnice.

Cu toate astea, se hotărî să-și prezinte "cazul" în fața gazdei sale la sfârșitul mesei, pe când își beau cafeaua. Hamani și Tekai se retraseră pe punte, iar ea și Yves rămaseră în salon.

– Aș vrea să plec de aici, spuse ea. Dar singurul vas care face curse regulate este cel din Papeete și nu prea am încredere în stăpânul său. Mă poți lua cu tine?

– Ce te face să crezi că în noi poți avea încredere? replică el.

– Omul de pe vasul de care-ți spun este un tip foarte neplăcut. Nici o fată nu vrea să aibă de-a face cu el și cred că ar putea deveni violent, la o adică...

Tu și Tekai sunteți tineri și frumoși. De ce ați vrea de la mine ceva ce puteți obține de la oricine?...

– Dar nu știi încotro ne îndreptăm, remarcă el, calm.

– Nu-mi pasă, atâta vreme cât mă duceți departe de familia Hollis.

– Cine e "familia Hollis"?

Fata îi explică răbdătoare, apoi adăugă:

– Nu am bani să vă plătesc pentru cursă, dar vă pot ajuta... pot spăla, pot face curat, pot pregăti masa...

– Și când va trebui să ne părăsești, ce vei face? Vei putea să-ți porți singură de grijă?

– Nu știu, dar mă voi descurca.

Gândindu-se la observația pe care Yves o făcuse despre vârsta ei, continuă:

– Am aproape optsprezece ani și, înainte de a veni aici, am călătorit foarte mult cu Jamie. Am văzut multe locuri... Cred că pot să-mi port de grijă.

– Poți? Nu știu ce să zic... Cred că ar fi mai înțelept să te resemnezi și să accepți găzduirea familiei Hollis pentru un an sau doi... abia pe urmă vei vedea la ce ești bună, ce poți face singură și dacă te descurci fără ajutor. Locurile astea sunt pline de oameni ciudați și o fată singură poate fi foarte... vulnerabilă.

– Dar nu-i pot suferi pe cei doi Hollis. Voi fi foarte nefericită cu ei, protestă ea.

– Nu va fi pentru totdeauna. Toată lumea suferă mai mult sau mai puțin când crește și ia contact cu lumea. În Europa, ar fi trebuit să-ți petreci tot timpul studiind din greu pentru examene.

– Dar aici nu suntem în Europa și deja am crescut. Hamani e de-o vârstă cu mine și are deja doi copii. Te rog, ia-mă cu tine, Yves. Nu te voi deranja, îți promit.

Bărbatul nu-i răspunse imediat, dându-i speranțe că o va asculta. Dar, după câteva momente de gândire, răspunse:

– Îmi pare rău, Laura. Nu pot să te ajut.

În tonul său se putea ghici că hotărârea luată era definitivă. Fata pricepu că nu mai avea rost să insiste. Pentru o clipă, crezu că va izbucni în plâns, dar mândria o făcu să-și ascundă dezamăgirea și să schimbe subiectul, ca și cum refuzul lui ar fi lăsat-o indiferentă:

– Am văzut că vasul este înregistrat în portul Suva... Ești din Viti Levu?

– Nu, Briza Mării a mai avut doi proprietari și majoritatea componentelor ei provin de la un alt vas, care a avut cam același design. Ai fost vreodată în insulele Fiji? evită el întrebarea fetei.

– Nu, dar am auzit că sunt foarte frumoase.

– Sunt, într-adevăr, în special cele care se află departe de locurile incluse în circuitul turistic. Dar am sentimentul că în curând și ele vor fi în pericol de a deveni la fel de vizitate ca Mediterana sau Caraibe.

– Ce se întâmplă acolo?

– Două lucruri, răspunse el, ridicând din umeri, cu un zâmbet ironic. Unul vizibil, celălalt, nu. Vizibil este plasticul, care nu este nici pe departe atât de dăunător ca poluarea provocată de reziduurile industriale. Am văzut în Mediterana golfuri pline de sticle de plastic, ceea ce face imposibil scăldatul. E dezgustător...

– Oribil! aprobă fata. Și nimeni nu oprește... asta?

– Dacă oamenii ar realiza că aruncarea sticlelor în apă este un gest la fel de necivilizat ca și scuipatul pe stradă și dacă guvernele ar fi mai ferme... Dar nu se întâmplă nimic încurajator... Poate că mai devreme sau mai târziu toate oceanele vor deveni la fel.

Expresia lui încruntată se transformă într-un zâmbet:

– Scuză-mă. E o problemă care mă obsedează, dar pe tine nu te interesează...

O privi cu interes și întrebă:

– Spui că ai aproape optsprezece ani... Când îi împlinești?

– Ziua mea e în octombrie.

Conversația lor fusese până acum secondată de murmurul vocilor celorlați doi prieteni. Dar, după un hohot de râs al fetei urmă o scurtă tăcere, ceea ce însemna că cei doi se opriseră din vorbit și începuseră să se sărute. Se vedea bine că se plac.

Se uită la Yves și-și dădu seama că părerea ei despre ceea ce se petrecea pe punte era împărtășită.

– Hm... șopti bărbatul de lângă ea.

Laura își dădu seama că se gândește dacă ar fi bine să urmeze exemplul lui Tekai.

Mai târziu, meditând la acea seară, se convinse că, dacă ar fi făcut cel mai mic gest din care să se înțeleagă că-și dorea să fie sărutată, Yves ar fi luat-o imediat în brațe. Și lucrurile nu s-ar fi oprit cu siguranță aici.

Emoționată și oarecum enervată de situație, pentru că nu era deloc pregătită să se lase sedusă de un bărbat pe care abia-l întâlnise, Laura se ridică și luă de pe raftul bibliotecii din salon o carte, spunând:

– De vreme ce vei sta aici câteva zile, aș vrea să te rog să-mi împrumuți o carte.

– Poți să iei câte vrei. Nu e nevoie să mi le dai înapoi. Le-am citit și nu cred că le voi reciti vreodată. Nu merită efortul. Le păstram doar pentru musafiri ca tine...

După câteva minute, cei doi se întoarseră în salon și Tekai zise:

– O voi duce pe Hamani la țărm....

– Cred că e timpul ca Laura să se culce, iar eu trebuie să scriu jurnalul de bord. Ia-o cu tine...

Îi ură "noapte bună". Laura simți că bărbatul fusese mirat și amuzat de timiditatea ei, comparând-o cu atitudinea dezinvoltă a prietenei ei, Hamani.

După cum era de așteptat, de data asta Tekai trase barca la mal. Laura se îndreptă spre casă, iar cei doi o luară în direcția opusă.

Laura putea ghici ce se petrecea acum între ei. Departe de locuințele localnicilor, pe nisipul fin al plajei, cald încă, rochia fetei se va trasforma într-un cearșaf improvizat. Și, poate, la viitorul sezon

ploios, va apărea pe lume un nou copil, mărturie vie a dragostei ei cu Tekai.

Faptul că Laura nu avea experiența acestor plăceri se datora mai multor circumstanțe. Spre deosebire de doamna Hollis, Jamie nu-i spusese niciodată ce să facă și ce nu. Dar discutase de multe ori cu ea despre consecințele unui comportament iresponsabil. Pe insulă era ceva obișnuit ca fetele și băieții să-și înceapă foarte devreme viața sexuală, să aibă foarte mulți parteneri și încă și mai mulți copii, până când o relație ceva mai prelungită să devină o legătură bine sudată și, posibil, de nedesfăcut.

Localnicii nu vedeau nici o diferență între copiii legitimi sau nu. Asemenea idei erau aduse de europenii ca doamna Hollis, și aveau un efect minor asupra lor.Totuși, deși nevestele adoptau cu ușurință copiii altei partenere, în cazul Laurei lucrurile stăteau cu totul altfel.

– Depinde numai de tine ce alegi, dar cred că ar fi mai bine să nu faci copii, încă. Dacă nu, vei fi pentru totdeauna legată de insula asta și mă îndoiesc că vei găsi maternitatea la fel de naturală și de facilă ca celelate domnișoare de pe aici.

Faptul că Laura se maturizase mai târziu decât Hamani contribuise și el la inocența fetei. Și apoi, se întâmpla ca băieții care-i plăceau să prefere pe altcineva. Când împlinise șaisprezece ani și devenise destul de atrăgătoare pentru a cuceri un admirator, devenise, de asemenea, și destul de matură emoțional pentru a înțelege că nu putea avea o discuție profundă cu nici un băiat de pe insulă. Erau cu toții frumoși ca niște zei, dar ignoranți ca o ciubotă.

În sfârșit, ultimul factor important care o făcu să nu se conformeze obiceiurilor insulei fusese reprezentat de cărțile citite. Jamie avea colecția operelor lui Walter Scott și de acolo Laura aflase

că dragostea adevărată poate dura întreaga viață, pentru că nu era bazată pe armonia fizică, ci pe înțelegerea minții și a inimii celuilalt.

"Credincios în dragoste și neînfricat în război fu cavalerul Lochinvar..."

Citind și recitind Marmion, poemul lui Scott despre curajosul tânăr care-și răpise iubita de la ospățul de nuntă, Laura începu să viseze la un iubit la fel de viteaz, care să facă pentru ea ceea ce făcuse Lochinvar făcuse pentru Ellen.

Stând singură la fereastra căsuței sale – de la moartea lui Jamie renunțase la zidul din frunze de palmier împletite care separa camerele și făcuse un spațiu comun, mai aerisit – privea de-a lungul apei spre vasul pe care-l părăsise și se gândea dacă Yves Cunningham putea fi bărbatul pe care-l aștepta. Dacă era așa, sigur nu va refuza s-o ia cu el.

Poate ar fi trebuit să-l lase s-o sărute și chiar să facă dragoste cu el. Astfel, s-ar fi îmbunat. Dar nu numai că ura ideea de a-și folosi trupul pentru vreun câștig oarecare, dar vocea rațiunii îi spusese că la fel de bine bărbatul ar fi putut pleca mai departe, uitând-o, chiar și după o noapte petrecută în brațele lui.

Bărbatul ăsta era curios, neliniștit, mereu în căutare de ceva nou, nemulțumit să stea mereu într-un singur loc. Îi plăcea compania lui Tekai pentru că erau amândoi la fel, dar o femeie ar fi însemnat o grijă în plus.

Capitolul 2

A doua zi, Laura îi spuse lui Hamani:

– Ai aflat ceva despre ei? Unde se duc, de unde vin?

Cealaltă fată clătină din cap:

– Doar că Tekai este un tip drăguț. Puternic, dar tandru. Dacă vrea, am să plec cu el, dar nu cred că-mi va cere asta.

Laura îi povesti că Yves a refuzat s-o ia cu el.

– Poate că a sperat că vei sta cu el pe vas noaptea trecută. De ce n-ai rămas? Nu ți-a plăcut? Mi s-a părut un bărbat foarte frumos și apoi sunteți amândoi englezi.

– Ba da, mi-a plăcut, dar europenii se poartă altfel. Nu fac dragoste cu persoane abia cunoscute. Nici după săptămâni sau luni... explică Laura. Cel puțin dacă morala nu a cunoscut o schimbare foarte mare de când a crescut Jamie.

– Nu văd de ce nu, spuse Hamani. Cum poate fi ceva rău să faci pe cineva fericit și să fii și tu fericită la rândul tău? E o prostie, Briza Mării.

– Poate, dar trebuie să fii de acord că există oricând posibilitatea de a avea un copil. Și dacă așa ceva pe tine nu te deranjează, pentru mine ar fi foarte complicat. Dacă voi pleca de aici, voi întâmpina probabil destule probleme, fără să mai am și grija unui copil.

– Da, așa este, aprobă Hamani.

Se gândi o vreme la problema prietenei sale, apoi îi veni o idee care-i lumină chipul cu un zâmbet larg.

– Nu există decât un singur lucru pe care-l poți face. Mă mir că nu m-am gândit până acum...

– Ce este? întrebă Laura, curioasă.

– Când vei afla cu siguranță că pleacă – dar nu cred că asta se va întâmpla înainte de câteva zile... și nopți, adăugă ea cu un surâs – trebuie să te ascunzi la bord și să stai acolo până când vor ajunge destul de departe, prea departe pentru a se întoarce.

– Să fug? O, nu, n-aș putea! zise Laura.

– De ce nu? Nu cred că te vor lovi – cel puțin nu Tekai. Nu știu prietenul lui... dar pare un bărbat care se poartă bine cu femeile, atâta vreme cât nu-l supără. Și chiar și atunci, nu cred că se răzbună cu pumnii, ci altfel. Sunt sigură...

Restul zilei, Laura se gândi la posibilitatea de a se îmbarca pe ascuns pe vasul celor doi. Se gândi la viteza maximă pe care acesta o poate atinge și la timpul pe care trebuia să-l petreacă ascunsă. Ca s-o aducă înapoi, ar fi trebuit să piardă douăzeci și patru de ore, dar cum se părea că cei doi nu depind de un program, pierderea unei zile putea fi mai puțin importantă decât dorința lui Yves de a-i da o lecție.

Fu de acord cu prima impresie a prietenei ei. Yves era un tip bun și tolerant, dar și destul de periculos dacă-l călcai pe bătături. Chipul

lui Tekai avea încă ceva băieţesc în expresie, caracteristică pe care mulţi bărbaţi polinezieni o păstrau până la bătrâneţe. Yves avea o faţă diferită. Structura osoasă se vedea bine prin pielea bronzată, iar bărbia pătrată era a unui om hotărât şi potenţial agresiv.

Deşi nu-i plăcea ideea de a-l supăra cu ceva, n-avea altă alternativă. Trecuse deja un an de când nici un alt vapor în afară de cel al chinezului nu mai ajunsese pe insulă. Putea trece tot atâta timp, dacă nu chiar mai mult, până va veni un altul.

Seara trecută, Yves nu le arătase tot vasul, dar Laura ştia din experienţă că se putea ascunde chiar sub nasul lor – sau mai bine zis sub picioare – dedesubtul cabinei.

Din păcate, acolo nu era suficient loc, dar era hotărâtă să rişte. Să stea chircită timp de douăzeci de ore nu va fi plăcut, dar va fi o sarcină mai uşoară decât să îndure predicile nesfârşite ale familiei Hollis.

Spre seară cei doi bărbaţi fură invitaţi la şerif acasă, la cină. Masa fu bogată. Se servi peşte preparat în sos de apă sărată şi lapte de nucă de cocos, urmat de porc gătit în mai multe feluri şi asortat cu garnitură de cartofi dulci. Desertul constă din budinca tradiţională a insulei. Ospăţul se trasformă rapid într-o petrecere pe cinste, la care îşi făcură apariţia aproape toţi locuitorii insulei, majoritatea într-o stare de ebrietate avansată, ceea ce îngrozi din nou cucernica familie Hollis.

Laura remarcă faptul că, deşi Yves nu refuza niciodată băuturile care i se ofereau, rămânea la fel de limpede în gândire şi la fel de sigur în mişcări ca la începutul petrecerii. De obicei, femeile de pe insulă nu erau atrase de străini şi ar fi preferat oricând un om de-al lor oricărui european. Dar Yves părea să le atragă atenţia şi foarte

multe începură să-i dea târcoale, privindu-l cu subînțeles. Când Hamani și Tekai se retraseră, Laura se aștepta ca Yves să aleagă și el pe cineva din mulțimea de admiratoare alături de care să-și petreacă restul nopții.

Astfel că fu surprinsă când bărbatul discută ceva cu șeriful, apoi se îndreptă spre locul în care stătea ea, ca să se relaxeze departe de privirile celorlalte femei.

– Mă gândeam să mă duc pe plajă. Ți-ar plăcea să vii cu mine? întrebă el.

Dintr-un impuls, fata se ridică și-l urmă. Plecară de la petrecere și fata știu că, în urma lor, prietenii ei de pe insulă zâmbeau aprobator. Chiar și fetele care l-ar fi vrut pe Yves ca iubit, îi aplaudau alegerea.

Yves era și el conștient că plecarea lor nu trecuse neobservată și o întrebă:

– Să pleci cu un străin nu înseamnă o ofensă pentru prietenii tăi?

Răspunsul cel mai la îndemână era: "Nu, pentru că n-am un prieten.". Dar ceva o făcu să nu răspundă așa. Ridică nepăsătoare din umeri și zise:

– Nu văd de ce. Când o prietenie se sfârșește, îți cauți alt prieten.

El o privi ciudat.

– Deci, n-ai pe nimeni acum?

– Dacă aș fi avut, n-aș fi plecat cu tine.

Yves tăcu și merse în tăcere, urmându-i pașii. Umbrele dansau în fața lor. Capul fetei abia dacă ajungea până la umărul bărbatului.

– Am remarcat că mulți copii de aici au dinții stricați, spuse el doar ca să spună ceva.

Probabil că e din pricina zahărului.

– Da, Jamie îmi spunea adesea că, dacă doamna Hollis ar fi făcut la fel de mult caz din pricina zahărului cum face în privința alcoolului, ar fi plăcut-o mai mult. Nu mă lăsa niciodată să mănânc zahăr. Știa că e dăunător pentru dinți și zicea că oamenii mării sunt de zece ori mai expuși la durerile de dinți decât la apendicită.

Acceptase bucuroasă schimbarea de subiect, în speranța că avea să înlăture impresia de fals pe care o lăsase remarca ei anterioară. Dar nu reuși.

Yves își întoarse spre ea privirea și, în lumina lunii, se vedea bine că părea amuzat de povestirile ei. Bărbatul încerca să profite de atmosfera romantică din jur. Marea liniștită ce spăla țărmul cu nisip fin, umbrele negre ale palmierilor...

– Da, ai dinți foarte buni... și buze foarte frumoase, adăugă el în șoaptă.

Fata își dădu seama că Yves voia s-o sărute și inima începu să-i bată mai repede decât îi bătuse vreodată, când se jucase de-a sărutul cu alți copii de vârsta ei.

În timpul petrecerii, cineva îi pusese bărbatului o floare după ureche și fragilele ei petale păreau să-i accentueze masculinitatea. Văzu cum chipul lui se apropie și închise ochii. Buzele lui îi atinseră gura.

Dar înainte ca emoția să facă loc instinctului, sărutul se termină. Yves o îndepărtă de el și o privi ironic.

– Da, asta-mi confirmă bănuiala... impresia pe care am avut-o noaptea trecută, zise el. Și refuzul de a te lua cu noi. Nu știu cum naiba a reușit asta, dar bravul și bătrânul tău scoțian te-a păstrat curată ca lacrima. Poate nu-ți place să recunoști, dar ești la fel de inocentă pe cât de experte în arta dragostei sunt fetele de pe insulă.

Și dacă până și ele suferă după ce pleacă de aici, tu ce vei face?

Laura, cuprinsă de dorința de a mai fi sărutată o dată și de a răspunde, nu-l contrazise. Se hotărâse. Va face ce o sfătuise Hamani... ceea ce însemna că trebuia să renunțe la câteva posesiuni valoroase, așa cum era mașina de cusut. Nu putea lua cu ea decât ce încăpea într-un mic geamantan. Nu era ușor să urce la bord fără să fie zărită, dar va reuși ea cumva. Probabil că avea să încerce să se strecoare la bord când cei doi își vor lua rămas-bun de la șerif, ceea ce era sigură că va dura destul de mult.

***

Reușise. Ajunsese pe vas și se afla în ascunzătoare de aproape o oră.

Când Briza Mării trecu pe pasajul de corali, zgomotul oceanului acoperi vocile celor doi. Dar când reușiră să iasă în larg, putu auzi ce-și spuneau.

Nu că ar fi vorbit prea mult. Putea auzi în schimb zgomotul pașilor patrulând din timp în timp.

În primele ore, se confruntă cu răul de mare. Dar rezistă eroic, lucru pentru care îi fu recunoscătoare lui Jamie. Dacă ar fi cedat amețelii, ar fi trebuit să-și dezvăluie prezența la bord. După o vreme, auzi pe unul dintre bărbați fluierând și un miros plăcut de mâncare coborî spre ascunzătoare, amintindu-i cât era de înfometată.

Mâncase foarte puțin în ultimele douăzeci și patru de ore și nu băuse deloc cafea, ci numai apă. Din apa pe care o avea cu ea, își

propusese să bea cu măsură, știind că lipsa mâncării nu o va afecta grav, dar fără apă avea să se deshidrateze foarte repede într-un loc atât de călduros. Și apoi, voia să amâne cât mai mult nevoia de a merge la toaletă.

Bărbații mâncară în salon. Laura putea auzi zgomotul metalic al tacâmurilor. Se întrebă ce mâncau și își dori să se poată afla lângă ei, la aer. Locul ei secret părea să devină din ce în ce mai sufocant.

La început, cei doi vorbiră despre lucruri lipsite de interes, apoi, dintr-o dată, Tekai spuse ceva care-i atrase atenția:

– Dacă Mary ar fi trăit, ar fi luat-o în grijă pe fata aia, Yves.

– Poate.

– Ar fi trebuit s-o iei la bord. Nu ne-ar fi deranjat.

– Nu? repetă el, cu un ton ironic. Asta poți spune când adopți o pisică. Dar chiar și așa, nu mai poți scăpa de ea. Și dacă într-o bună zi vrei să pleci, trebuie să găsești pe altcineva care să-i poarte de grijă sau s-o duci la un adăpost. Cu fata ar fi fost și mai greu. N-aș fi putut-o abandona într-un loc unde nu știe pe nimeni. M-aș fi simțit responsabil pentru ea. Dacă ar fi fost cu un an sau doi mai mare și dacă ar fi fost altfel educată, ar fi putut merge cu noi oriunde. Dar așa... Nu-i genul meu să salvez tinere fecioare... iar fata aia era mai pură ca zăpada. Îi va fi mai bine cu misionarii ăia.

– Ești prea dur, Yves. Eu aș fi luat-o bucuros în călătorie.

– Pentru că tu ai o slăbiciune pentru toate fetele lipsite de noroc. Mie-mi plac femeile la locul lor – în pat. În orice altă parte, devin o povară.

Tekai râse, iar Laura se cutremură. Aroganța acestui bărbat o făcu să-și dorească răzbunare. În orele care urmară, își imagină o mulțime de situații în care Yves avea de suferit și era umilit.

Noapte fu lungă și insuportabilă. Cei doi făceau cu schimbul la cârma vasului. Laura dormi în timpul turei lui Yves, dar se trezi și bău puțină apă când Tekai preluă conducerea.

Planul ei inițial fusese să rămână ascunsă cât mai mult timp, pentru a micșora șansele lui Yves de a întoarce. Dar cum știa acum că Tekai o simpatiza, se hotărî ca, îndată ce va fi sigură că Yves adormise, să iasă și să-i ceară ajutorul. Poate o va ajuta să se ascundă de celălalt bărbat, fără să fie nevoie să rămână în acel loc incomod. Și poate o va feri de întâlnirea cu el până vor ajunge într-un loc unde Laura putea coborî.

Fără să poată verifica ceasul de buzunar pe care-l avea de la Jamie, Laura bănui doar că trecuseră aproximativ treizeci de minute. Exista și riscul ca Tekai să se sperie de zgomotul pe care-l va face la ieșire și să se ducă să-l trezească pe celălalt.

Își dădu seama că Tekai se dusese să se plimbe puțin și atunci găsi că e cel mai bun moment să iasă. Când Tekai se întoarse la post, o găsi afară, respirând în sfârșit aer curat. Fata îi făcu semn să tacă.

– Unde naiba te-ai ascuns? întrebă el.

– Aici, arătă ea spre locul cu pricina. Te rog, Tekai, nu te supăra. Trebuia s-o fac. Trebuia să plec de pe insulă.

– Nu sunt supărat, spuse polinezianul. Dar Yves va fi. Ar trebui să te consideri norocoasă dacă nu te va bate.

– Dar trebuie să afle că sunt la bord? Nu se poate să mă ascunzi la tine în cabină până când vom ajunge într-un loc unde să pot coborî?

Bărbatul clătină din cap, iar Laura întrebă, speriată:

– De ce, Tekai? De ce? E și vasul tău, nu? Și știu că tu ai fost de acord să mă iei la bord.

– Da, Briza Mării e și a mea. Lady Mary ne-a lăsat-o nouă, amândurora.

– Cine-i lady Mary?

– Era singura femeie care-l avea pe Yves la degetul mic, răspunse el cu un zâmbet care-i dezvălui strălucirea dinților.

Apoi, cu un ton gânditor adăugă:

– Tu îi semeni puțin. Poate de aia nici n-a vrut să te ia la bord, pentru că îi amintești de ea... Nu și-a revenit niciodată după moartea ei, mai ales că a murit cum a murit... Poate că va suferi toată viața din pricina asta.

– Cum a murit?

– S-a înecat.

Laura simți că și Tekai fusese afectat de această tragedie.

– Îmi pare rău, zise ea cu blândețe.

– Poate că a fost mai bine așa, zise el, privind în depărtare.

Fata se întrebă dacă moartea fusese accidentală sau dorită, ca singură soluție a unei situații fără ieșire.

Tekai o privi cu atenție.

– Nu-l pot dezamăgi pe Yves, spuse el. Am crescut împreună, ca frații, micuță Laura. Nu m-a mințit niciodată și nu-l voi minți nici eu. Îți voi lua apărarea în fața lui și poate îl vom putea face să se răzgândească. Dar bănuiesc că ți-e foame...

– Da, da, zise fata cu voce tare.

Apoi, dându-și seama că ridicase tonul, întrebă:

– Yves are somnul ușor? Vocile noastre îl deranjează?

– Nu. Schimbarea direcției vântului îl poate trezi, dar asta numai dacă navighează singur. Faptul că a trăit în Franța nu l-a schimbat. Nu e ca turiștii din Europa, care nu pot dormi decât dacă iau pastile.

Acum, du-te să te speli. Până termini, fac ceaiul și pregătesc ceva de mâncare.

Laura găsi că friptura de vacă rece pe care i-o servi Tekai între două felii de pâine era cea mai minunată mâncare pe care o gustase vreodată. Bău două căni de ceai și apoi fu condusă de Tekai într-o cabină ce părea nefolosită de multă vreme.

– Voi pregăti micul dejun pentru Yves și-i voi spune că ai fugit cu noi. Poate va fi mai bine dispus după ce va mânca ouă cu șuncă, așa cum îi place lui.

– Crezi că mă va duce înapoi pe insulă? Am înaintat destul de mult...

– Nu știu. Poate că te va duce înapoi acasă, dacă va considera că ăsta e cel mai bun lucru de făcut în cazul tău. Și dacă asta va fi decizia lui, nu mă voi certa cu el. Voi face tot ce pot pentru tine, dar el e căpitanul. Suntem coproprietarii vasului, dar el e șeful.

Deși era foarte obosită, Laura adormi cu greu. Se gândi cum ar fi decurs viața ei dacă Jamie n-ar fi vândut vasul. Ar fi fost propria ei stăpână și n-ar fi trebuit să aștepte cu nerăbdare decizia unui bărbat care nu știa încă de prezența ei la bord.

Va fi furios că nu l-a ascultat? În orice caz, îi era frică să-l înfrunte.

***

Se trezi dintr-un somn greu, fără vise, scuturată de un braț puternic.

Pentru câteva clipe, nu-și putu aminti unde se afla.

Încet-încet însă, amintirile îi reveniră. În fața ei stătea Yves Cunningham, privind-o cu ochii lui negri.

– Oh! zise fata.

Se ridică în picioare, strângând la piept cearșaful – singura ei îmbrăcăminte.

– B-bună dimineața, se bâlbâi ea.

– A fost, până când Tekai mi-a spus că te-ai ascuns la bordul vasului nostru, zise el, tăios. Ce ai de spus în apărarea ta?

– Doar că... oamenii disperați iau decizii disperate.

– Ai crezut că-mi forțezi mâna?

– Nu, deloc... Dar am crezut... am sperat că te vei răzgândi dacă îți pot dovedi că pot călători în orice condiții. Dacă vrei să mă pedepsești, pot să mă duc la loc unde am stat. Nu mă interesează. Aș face orice ca să scap de familia Hollis și să fiu independentă.

Bărbatul își vârî mâinile în buzunare și o privi cu atenție, apoi întrebă:

– Ai pașaport?

Drept răspuns, fata clătină din cap.

– Nu poți merge nicăieri fără pașaport.

– Atunci, va trebui să-mi fac. Am certificatul de naștere, certificatul de căsătorie al părinților și pașaportul lui Jamie.

– Îmbracă-te și adu-mi-le.

– Asta înseamnă că mă vei lua cu tine?

– Nu, înseamnă că mă voi gândi. Vei rămâne în cabină tot restul zilei.

Fata se duse la baie. Într-o parte se zărea un duș, protejat de o perdea de plastic. Totul în jur strălucea de curățenie. Două periuțe stăteau pe o etajeră, alături de două aparate de ras. Prosoapele

miroseau plăcut. Se vedea că cei doi nu aveau nevoie de o femeie ca să păstreze ordinea.

Se întoarse în cabină ca să-și usuce părul. Încăperea avea ceva feminin. Probabil că fusese a fostei proprietare, lady Mary.

Gândindu-se că Yves o așteaptă cu actele, se grăbi să iasă pe punte. Bărbatul îi făcu semn să se așeze și întinse mâna după certificate. După ce le studie vreme îndelungată, i le înapoie fără nici un comentariu. S-ar fi simțit mult mai sigură pe ea dacă bărbatul le-ar fi păstrat, dar singurele lui cuvinte fură:

– Ar fi bine să te pregătești. Peste jumătate de oră vei merge la țărm.

Pe insula pe care ancorară nu locuia nimeni, ceea ce putea însemna că fusese supusă unui test.

– Ce ai face dacă te-am lăsa aici? întrebă Yves.

– Nu m-aș speria, răspunse ea. Aș pescui și m-aș urca în copaci după nuci de cocos. Poate la un moment dat va trece un alt vas, și rochia mea roșie lăsată la țărm va atrage atenția călătorilor. Mă vor lua cu ei, voi ajunge într-un oraș și te voi reclama autorităților, iar tu îți vei petrece multă vreme în închisoare.

– Nu ți-ar fi frică să stai singură aici, noaptea? întrebă el, amuzat.

– Ba da, poate. Dar nu mi se poate întâmpla nimic rău.

– Dar asta nu se poate spune și despre locurile unde ești nerăbdătoare să ajungi și pentru care vrei să părăsești liniștea acestor insule.

– Poate, dar celelalte fete au reușit. Eu de ce n-aș face-o? Aș prefera să fiu lăsată aici decât să mă întorc. Ar fi un compromis mulțumitor. Tu nu mă vrei la bord, iar eu nu vreau înapoi pe insulă. Lasă-mă aici, nu mă supăr, crede-mă.

– Nu fi proastă, o întrerupse el. Dacă te îmbolnăvești și mori? M-aș face vinovat de crimă, dacă nu și mai rău.

– Nimeni nu va ști.

– Ba da. Sunt sigur că n-ai plecat fără să-i spui prietenei tale, Hamani, ce ai de gând și se va descoperi tot traseul... Crezi că șeriful nu va trece în raportul său felul în care ai ajuns aici?

– Nu m-am gândit la asta.

– Ca și la multe alte aspecte ale situației, o certă el.

Când se întoarseră la bordul Brizei Mării, Yves spuse:

– Bine, să vedem ce poți să faci cu peștele pe care Tekai l-a prins. Ai mai gătit vreodată la butelie?

Ea făcu semn că nu.

– Îți voi arăta eu și voi curăța peștele, zise Tekai.

– Arată-i cum se folosește butelia, dar las-o să curețe peștele, ordonă Yves. Nu mai e loc pentru nici un pasager pe vas. Va trebui să se facă utilă.

Laura îl urmă pe Tekai în bucătărie.

– Încă mai e furios, nu-i așa?

– Da, recunoscu polionezianul. Știi să gătești, Laura?

– Jamie nu se plângea niciodată.

– Yves e pretențios. Dacă reușești să gătești un prânz bun, poate-i vei câștiga bunăvoința.

Îi arătă unde se află vesela și condimentele și o lăsă să-și vadă de treabă.

Lily o învățase să pregătească masa de când era încă o copilă și Laura ajunsese să gătească în vasele tradiționale din lut ca o adevărată bucătăreasă.

Cu toate astea, peștele nu intra foarte des în meniul lor pe atunci.

Spre marea ei ușurare, peștele fu foarte gustos. Nu vedea cum Yves i-ar fi putut reproșa ceva. Dar, deși bărbatul mâncă vizibil mulțumit, nu-și exprimă deloc părerea cu privire la masa din acea zi și nici nu aprobă laudele lui Tekai.

După masă, Tekai se întinse la soare pe punte, iar Yves își luă un scaun și începu să citească o carte.

Laura strânse masa și spălă vasele. Curăță cuptorul și aruncă resturile. Îi plăcea să se facă utilă și bucătăriaoara arăta atât de bine și de îngrijită, încât i se păru un sacrilegiu să n-o lase la fel cum o găsise.

Își spălă apoi rochia în care fusese îmbrăcată cât stătuse ascunsă și se întoarse cuminte în cabină, sperând că astfel prezența ei va trece mai puțin remarcată decât dacă ar fi ales să stea alături de cei doi.

Începu să studieze titlurile cărților de pe rafturi și descoperi o mulțime de subiecte amestecate. Cărți de navigație, despre plante tropicale și delfini...

Poezii amestecate cu romanele lui Robert Louis Stevenson și cu ale altor autori, necunoscuți ei. Luă o carte franțuzească, o deschise și citi pe prima pagină o dedicație – "De la Yves, cu dragoste", însoțită de data Crăciunului anului trecut.

Laura o puse la loc și luă un roman de Stevenson. Știa că autorul își petrecuse ultimii ani din viață în Samoa, unde localnicii îl botezaseră Tusitala – Povestitorul.

Deși încerca să se concentreze asupra narațiunii, Laura se gândea la autor, exilat din țara natală de boală, la Jamie și la lady Mary care, până la tragicul ei accident, fusese singura femeie care știuse să se poarte cu Yves.

De ce oare spusese Tekai că moartea ei fusese poate un lucru bun, dar că Yves va suferi mereu din pricina asta? Oare era soția altuia? Dar în cazul ăsta, n-ar fi fost normal să-i lase vasul bărbatului ei? Sau poate că fusese nefericită cu el... Poate că Yves o iubea, dar ea îl plăcea pe Tekai... Era un bărbat frumos, educat și bun, un bărbat pe care orice femeie l-ar fi putut iubi. Dar dacă pentru o englezoaică faptul că era polinezian era o barieră de netrecut? Iar doamna Mary era o nobilă... Ce o adusese oare prin locurile astea? Se măritase aici? Fugea de ceva?

Poate că fusese nevasta unui personaj important, pe care nu-l iubea, dar îi era frică și rușine să-l lase pentru un alt bărbat. Poate că-l iubea pe Yves, dar era mai bătrână decât el, o femeie de patruzeci de ani sau chiar mai mult, îngrozită de faptul că frumusețea ei era pe cale să se șteargă, pe când el era încă tânăr. Puteau fi o mulțime de motive pentru care o femeie, prinsă în capcana pasiunii, să vrea să-și ia viața.

"Dar nici măcar nu știu cu certitudine că a fot vorba despre sinucidere", își spuse Laura.

Se afla deja în cabină de două ore, când auzi pe punte zgomotul vocilor celor doi și-și dădu seama că voiau să pornească din nou la drum. Rămase la locul ei, așteptând înfrigurată.

Nu știa încotro se îndreptau și dacă aveau să se întoarcă spre insulă sau își vor continua parcursul.

Doar când își făcu în sfârșit curaj să iasă pe punte și-l zări pe Tekai făcându-i complice cu ochiul, pricepu că grijile ei se sfârșiseră.

După o clipă, Yves se alătură lor.

– Oh, Yves, mulțumesc! exclamă fata, cu sinceritate.

Ușurată și fericită de hotărârea luată, îl îmbrățișă.

– Mulțumește-i avocatului tău, nu mie. Regret deja că l-am ascultat, zise el dur, în timp ce se afla încă în brațele lui.

Dar imediat după aceea o îmbrățișă la rândul său, demonstrând astfel că nu numai intervenția lui Tekai îl făcuse să se răzgândască în privința ei.

Un val de fericire o cuprinse când mâna lui puternică îi atinse spatele, iar cealaltă îi mângâie părul.

Aproape îi dădură lacrimile de recunoștință, sentiment care se amesteca insesizabil cu un altul. Se simțea atrasă de bărbatul din fața ei, dar reuși să reziste. Se smulse din brațele lui, se dădu un pas înapoi și zise, timid:

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, răspunse Yves, amuzat.

– La ce oră vreți să cinați?

– Ai făcut destule pe ziua de azi. În seara asta, eu voi găti.

Acea seară fu cel mai fericit moment pe care-l trăise de multă vreme. Nu întrebă unde mergeau. Nu mai conta. După ce fusese atâta vreme obligată să rămână pe insulă, orice alt tărâm i se părea o promisiunea de fericire.

După cină, ea și Tekai spălară vasele, în timp ce Yves se odihnea pe punte. Mai târziu, când polinezianul se pregătea să-și preia schimbul, Laura îi zise:

– Aș putea să te înlocuiesc, să știi. Mă descurc foarte bine, pentru că am făcut asta pe vasul lui Jamie.

– Poate în altă seară, interveni Yves. După ce ai stat atâta vreme ascunsă într-un loc lipsit de confort, cred că ți-ar prinde bine opt ore de somn. Somn ușor.

Îi vorbise ca unei copile de treisprezece ani.

Și totuși, chiar în aceeași zi o ținuse în brațe și-i vorbise cu un alt ton... Îi simțise bătăile inimii și nerăbdarea trupului. Știa că voia să facă dragoste cu ea... nu pentru că-l atrăgea în mod deosebit, ci pentru că era tânăr și puternic, pentru că ea era o femeie cu trup și chip frumos și... pentru că-i amintea de altcineva.

Pe când se întorcea în cabină, își dori să-l poată face s-o dorească din alte motive: pentru că era Laura și pentru că o iubea.

Capitolul 3

Se trezi a doua zi dimineață cu brusca, dar clara convingere că ceva în inima ei se schimbase. Se îndrăgostise de Yves Cunningham.

Pe timpul nopții, vasul își schimbase cursul și ajunse în apropierea unei insule care, ca și cea pe care o părăsise, avea portul găzduit într-o lagună. Deși în depărtare se vedeau câteva clădiri părăginite, nimeni nu locuia aici.

– Au fost alungați de gălăgia și mizeria din Papeete, zise Yves, când aflară că spațiul era numai al lor.

Rupse o floare de hibiscus stacojie și o puse în părul Laurei. Gestul lui n-avea nici o semnificație; știa foarte bine asta. Dar se simți mulțumită, fericită... Nu același lucru s-ar fi întâmplat dacă Tekai i-ar fi pus în păr floarea.

Se întrebă de ce acest bărbat n-o atrăgea, cu toate că era foarte frumos și de treabă, o ajutase și-i purta de grijă... Începuse să țină la el, dar prezența lui nu-i dădea fiori. În schimb, fiecare cuvânt al lui Yves, fiecare gest aveau ceva special. Trebuia să se stăpânească să

nu-l urmărească peste tot cu privirea, să nu-i admire chipul frumos și trupul bronzat.

Deși încerca să-și facă prezența acolo cât mai puțin vizibilă, impusese la rândul ei o importantă restricție prin simpla ei venire. Nu era vorba despre o mai atentă supraveghere a limbajului din partea celor doi, pentru că nici unul nu era tipul care să folosească obscenități. În schimb, își dăduse seama că din pricina ei bărbații își dădeau osteneala să înoate în slipuri.

O dată, ieșind pe punte ceva mai devreme decât de obicei, dădu peste Yves, care își spăla hainele, acoperit doar cu un cearșaf. Laura nu descoperi la timp că bărbatul nu purta nimic altceva pe el și se retrase grăbită, dar nu înainte de a-l privi, pierdută, câteva secunde bune.

Următoarele patru zile le petrecură în laguna insulei. Deși fata spera că în toată această vreme destinată relaxării va putea afla mai multe despre bărbații cărora le încredințase viața ei, aceștia rămâneau un mister de nepătruns.

Probabil că i-ar fi spus tot ce ar fi vrut să știe, dar ea nu punea nici o întrebare. Și asta pentru că învățase de la Jamie că era mai bine să aștepți ca oamenii să-și deschidă singuri sufletul în fața ta.

– Și nu face greșeala să crezi tot ce-ți spun oamenii, domnișoară, își aminti ea vorbele tatălui adoptiv. Cei mai mari mincinoși par întotdeauna cei mai sinceri, iar cel care arată ca un ticălos poate fi cel mai onest om pe care l-ai întâlnit.

Yves și Tekai îi puneau însă o mulțime de întrebări despre viața pe insulă alături de Jamie.

– Mi se pare greu de crezut c ă nu mai ai nici o rudă, spuse Yves, uitându-se țintă la ea, pe când luau cina într-o seară.

Cred că merită să mai verificăm o dată.

– Cum?

– Certificatul de căsătorie al părinților tăi arată că și-au unit destinele într-un mic oraș, posibil orașul natal al mamei tale. De asemenea, acolo scrie și vârstele pe care le aveau la acea dată, așa că știm anul în care s-au născut.

Există la Londra un birou unde sunt înregistrate toate nașterile, morțile și nunțile care au avut loc în Anglia, din 1837 până în prezent. Și cum numele de fată al mamei tale nu era unul foarte obișnuit, nu ar trebui să fie greu să găsim certificatul ei de naștere și vom afla astfel dacă s-a născut acolo, unde s-a măritat și cine îți sunt bunicii.

– Știi adresa acestui oficiu?

– Da, dar n-are rost să le scriem. Actele trebuie solicitate de persoana în cauză. Dar știu pe cineva la Londra care ne poate ajuta. Îi voi scrie și, în momentul în care vom trece printr-un loc cât de cât civilizat, voi pune scrisoarea la poștă.

– Îți sunt recunoscătoare pentru efortul tău. Trebuie să mărturisesc faptul că întotdeauna am fost curioasă să-mi cunosc părinții naturali. Deși Jamie spunea că e câteodată mai bine să nu-ți cunoști rudele.

– Le sort fait les parents, la choix fait les amis, spuse Yves, amuzat.

Neștiind că fata putea înțelege franceza, îi traduse:

– Rudele ți le dă Dumnezeu, iar prietenii ți-i alegi singur. E un proverb foarte cunoscut.

Atunci, Laura îndrăzni să întrebe dacă el crescuse în țara tatălui sa a mamei.

– În amândouă. Am fost la aceeași școală cu tata și vacanțele mi le-am petrecut în Franța.

Fata ar fi vrut să-l întrebe cum ajunsese în Pacific, dar chiar în acea clipă el se ridică de la masă. Fie că avusese de gând s-o facă mai de mult, fie că prin acest gest își propusese să descurajeze restul eventualelor sale întrebări, Yves evitase și de data asta o discuție lămuritoare despre trecutul lui. Ea înțelese, și nu-l mai întrebă nimic.

Mai târziu, gândindu-se cât de puțin știa despre el, se întrebă dacă nu cumva copilăria lui divizată între două țări nu fusese rezultatul unei căsnicii ratate a părinților.

Următoarea insulă pe care o vizitară era locuită numai de urmașii francezului care, alături de două polineziene, se stabilise aici în urmă cu aproximativ două secole. Probabil că avusese gene bune de vreme ce, în ciuda încrucișărilor dintre nepoții și strănepoții născuți din cele două familii, generațiile recente nu păreau să sufere de nici o boală congenitală, nici fizică, nici mintală. Cu toții vorbeau franceza, pe lângă graiul local, dar, din pricina contactului limitat cu lumea exterioară, franceza lor avea un puternic accent de Marsilia și multe cuvinte arhaice.

Aici, Tekai petrecu o altă noapte la țărm, cu o localnică la fel de frumoasă și de binevoitoare ca și Hamani. Dar Yves, cu toate că atrăsese din nou atenția multor fete, nu-i urmă exemplul.

Pentru prima dată, Laura se întrebă dacă nu cumva era căsătorit. Și, profitând de ocazie că rămăseseră singuri la bord, îl întrebă direct, pe când lua micul dejun, dacă avea o soție.

El privi îndelung farfuria din fața lui și răspunse:

– Nu, sunt singur. De ce?

Fata ezită:

– Nu te duci la țărm cu nimeni, așa cum face Tekai.

– Da, aprobă el. Dar asta nu pentru că sunt un soț credincios sau pentru că am scrupule sentimentale. Îmi place ca femeile cu care mă întâlnesc să fie mai în vârstă, mai sofisticate și să aibă un comportament mai puțin libertin.

Mai târziu, Laura își studie cu atenție chipul în oglindă, dorindu-și să poată remedia cumva lipsa ei de stil și de eleganță. Voia să semene cu fetele franțuzoaice pe care le văzuse într-o revistă pariziană pe care cineva o adusese cândva de la Papeete.

De când venise la bord, îmbrăcase pe rând cele două rochii de purtase pe care le luase cu ea. În acea zi însă, își călcă o rochie elegantă, își strânse părul și-și prinse flori în el. La gât își agăță singura ei bijuterie, un dolar cilian mare și strălucitor. Banul fusese moneda oficială în coloniile franceze din Oceania pe vremea când, înainte de deschiderea canalului Panama, orașul cilian Valparaiso era cel mai important port la Pacific al Americii de Sud. Pe insulă se mai aflau încă multe astfel de monede, iar Jamie reușise cumva să facă rost de una, pe care o găurise, o atârnase de un lănțișor fin din argint și i-o dăruise soției sale. La moartea ei, bijuteria fusese lăsată fetei.

– Ce bine arăți în seara asta, Laura, o întâmpină Tekai la masa de seară.

Îi zâmbi și-i mulțumi pentru compliment, dar fu ușor dezamăgită, pentru că aștepta, mai mult decât orice, aprobarea lui Yves. Acesta o întrebă, privind cu atenție talismanul de la gâtul ei, dacă știa de unde provine banul. Laura făcu un semn afirmativ din cap și el adăugă:

– Când eram copil, voiam să văd trei locuri pe lumea asta – Valparaiso, Samarkand și Mandalay.

– Și le-ai văzut?

– Nu. Nu pentru că n-aș fi putut, dacă aș fi vrut, dar am preferat să-mi păstrez iluziile. Samarkand nu mai e deloc ce a fost pe timpul lui Tamerlan și mă îndoiesc că Mandalay mai prezintă o cât de mică asemănare cu imaginea din versurile lui Kipling.

Cât despre Valparaiso, cred că e plin de zgârie-nori, nu un sălaș al piraților...

– Cine era Tamerlan? întrebă ea.

– Un prinț mongol care a trăit în secolul al XIV-lea și a cucerit un imens teritoriu, din Egipt până-n India. A murit pe când se îndrepta spre China.

– Cred că mă crezi foarte proastă...

– Pentru că n-ai auzit de Tamerlan? Puțini europeni au auzit. La școală se învață numai istoria propriei țări – de obicei privită dintr-un punct de vedere foarte îngust – și când studiile se termină, sunt prea plictisiți ca să învețe alte lucruri pe cont propriu. Ai urmat vreo școală?

– Nu. Jamie m-a învățat să scriu și să citesc și m-a pus să repet tabla înmulțirii până am știut-o pe de rost. Mi-a cumpărat atlase și mi-a arătat majoritatea țărilor, marcând pe hartă orașele principale și râurile.

Yves răspunse, admirativ:

– Într-o epocă în care majoritatea europenilor au nevoie de calculator pentru a face simple operații aritmetice, educația ta nu e deloc rea. Dar, din nefericire, pentru a-ți câștiga existența în ziua de azi, ai nevoie de o diplomă. Problema ta e chiar... neplăcută, zise el

privind-o intens, dar nu așa cum sperase fata când se îmbrăcase cu rochia ei bună și-și pieptănase părul cu artă.

În aceeași seară, după cină, Laura se afla în cabina ei. În ușă se auzi o bătaie timidă.

– Intră, spuse ea.

Yves pătrunse în cabină.

– Dacă vrei să porți vreo rochie din dulapurile de aici, ești liberă s-o faci. Au aparținut cuiva mai în vârstă, dar care avea cam aceeași talie. Hainele ar trebui să-ți vină.

Deschise unul dintre dulapuri, iar Laura fu surprinsă să observe că înăuntru se aflau toalete foarte frumoase. Yves scoase o rochie albă cu nasturi din perle.

– Crezi că ți-e bună?

– Da, zise ea. Dar... Tekai mi-a vorbit despre... lady Mary. N-ar fi dureros pentru tine să vezi pe altcineva purtându-i hainele?

– Nu le-a purtat aproape niciodată. În majoritatea timpului purta o rochie tradițională, la fel ca și tine. Pe de altă parte, nu sunt un tip sentimental și una dintre grijile ei de seamă era să lase să nu se risipească nimic. Vei avea nevoie de ele. Bună seara.

După ce bărbatul plecă, Laura începu să caute febril printre hainele femeii, atrasă de culorile și de texturile lor minunate. Și-ar fi dorit să poată distinge în aceste alegeri semne ale personalității ei. De când îi auzise numele, lady Mary începuse s-o obsedeze.

Toate bluzele și rochiile ei erau elegante și păreau foarte scumpe. În special culorile o fascinau: unele erau foarte vii, fără să fie țipătoare, altele – pale ca cerul la apus.

Toți nasturii aveau ceva original, iar pe fiecare haină era brodată monograma M.

Un alt sertar, mai mic, conținea produse cosmetice și parfumuri, unele încă nedesfăcute, toate franțuzești. Sertarul de lângă acesta era gol, dar căptușit cu catifea neagră, ceea ce putea însemna că în el erau cândva depozitate bijuterii valoroase.

"Una dintre grijile ei de seamă era să nu lase să se risipească nimic", spusese Yves. Și totuși, dacă moartea ei nu fusese un accident, își irosise voit anii care-i mai rămăseseră de trăit.

Sertarul gol pentru bijuterii îi aminti Laurei că, în afara pandantivului ei cu dolarul cilian, nu mai avea nimic valoros pe lume. Mai exista un inel care aparținuse tatălui ei, o ședevieră cum spunea Jamie, dar nu-l putea purta pentru că era foarte mare pentru oricare dintre degetele sale. Era lucrat din aur și decorat spectaculos.

A doua zi, Laura îi spuse lui Yves:

– Ți-am spus că nu pot plăti pentru călătorie, dar cred că pot s-o fac, totuși. Aș vrea să-ți dăruiesc acest inel. Dacă nu crezi că-l vei purta, îl poți vinde...

Bărbatul îl examină cu atenție, privind imaginea gravată pe el. Era un braț de bărbat care ieșea dintr-o coroană și purta o sabie scurtă. Apoi, după o vreme, îl puse pe deget.

– Îți vine perfect, spuse ea.

– Da, dar după cum ai ghicit, inelele nu sunt genul meu, replică el. Iar să port un inel pe barcă....

– Atunci, vinde-l. Trebuie să valoreze ceva. E aur masiv, mi-a spus Jamie.

– A fost al lui?

– Nu, al tatălui meu.

El cântări inelul în palmă.

– Probabil că are vreo cincisprezece grame și, cum prețul aurului este destul de mare, valorează mult. Am să te ajut să obții un preț bun pe el, dar nu ca să-ți plătești călătoria. Costurile ei sunt neglijabile, iar la sfârșitul ei vei avea cu siguranță nevoie de toți banii pe care-i poți aduna.

În zilele care urmară, Laura încercă să nu se gândească la eventualele probleme pe care le va întâmpina în viitor, și să se concentreze exclusiv asupra prezentului. Înotul, pescuitul și scufundările erau preocupările de bază pe timpul zilei, iar noaptea citea până târziu. Nu fusese niciodată mai fericită, nici chiar când Lily trăia. Viața ei era împlinită prin simpla prezență a lui Yves lângă ea.

Adesea, după-amiaza, el asculta casete cu muzică, melodii pe care fata le mai auzise cândva: muzică orchestrală, operă și o femeie care cânta în germană și despre care Laura aflse că se numea Elisabeth Schwarzkopf.

Câteodată, muzica i se părea foarte frumoasă, dar într-o zi o întristă până la lacrimi. Când Yves o descoperi plângând, o întrebă cu blândețe:

– Ce ai, draga mea copilă?

– Nimic... muzica... răspunse ea. M-a întristat.

Bărbatul nu râse de ea, dar Laura se simți penibil. Nu voia să fie pentru el "draga lui copilă". Voia să fie iubita lui.

***

Se afla la bord de aproximativ o săptămână, când văzu în sfârșit cabina lui. De obicei, când se aflau la țărm, ușile cabinelor stăteau larg deschise, pentru a pătrunde înăuntru cât mai mult aer proaspăt și fiecare încăpere era protejată de o perdea care le asigura intimitatea când se schimbau sau dormeau. Yves își ținea mereu trasă perdeaua.

Dar într-o zi, o lăsase dată la o parte și Laura nu rezistă tentației de a vedea dacă personalitatea lui se putea ghici în acest spațiu, așa cum prezența femeii a cărei cabină o ocupase rămăsese pentru totdeauna impregnată în locul unde stătuse.

După cum bănuise, cabina lui era incredibil de curată și de ordonată. Nimic nu era împrăștiat pe jos. Hainele stăteau strânse în dulap, iar patul era făcut.

Sperase că va găsi o fotografie a misterioasei lady Mary, dar nu descoperi decât niște picturi cu diferite vase de navigație. Rămase în prag, dezamăgită că spațiul lui intim nu-i putea vorbi despre Yves.

Știa despre el doar ce observase singură. Își dăduse seama, printre altele, că deși naționalitatea lui oficială era engleză, cultura franceză avusese asupra lui o influență mult mai mare. Dacă se întâmpla vreodată să murmure un cântec, atunci era un crâmpei dintr-o melodie franceză... iar o dată, când niște ulei încins îi sărise pe mână, exclamația lui de surpriză fusese tot în franceză.

– Yves se duce des în Franța? îl întrebă Laura pe Tekai, încercând să descifreze misterul.

– De ce nu-l întrebi pe el? răspunse enigmatic bărbatul. Doar nu-ți mai e frică de el!

– Nu, dar cred că tu ești mai... amabil.

– N-ai nici un motiv să te temi de el, crede-mă.

În cursul aceleiași zile, fu rândul lui Yves să descopere ceva nou despre ea. Din copilărie, fata obișnuia să deseneze pe bucățele de hârtie orice îi atrăgea atenția: o floare, o barcă, un grup de femei stând turcește și împletind frunze de palmier... Cândva avusese și acuarele, dar culorile se terminaseră repede...

Stătea în salon, privind în sus către punte, de unde-l putea vedea pe Tekai așezat pe un dulăpior. Luă o foaie de hârtie și un creion și începu să deseneze, atrasă de frumusețea clasică a trupului său.

Yves privi o vreme desenul și spuse:

– Nu-i rău, nu-i rău deloc. Dar chipul lui n-ar fi mai interesant decât picioarele?

Fata reușea să redea foarte bine expresivitatea personajelor sale – deși nu întotdeauna subiectul era mulțumit de realizare – printr-o metodă care nu avea nimic deliberat, și anume prin accentuarea trăsăturilor caracteristice ale modelului.

După ce-l desenă pe Tekai, Yves o rugă să-i facă și lui un portret. Laura se temu însă să i-l arate, de teamă ca bărbatul să nu se simtă ofensat.

Deși n-o făcuse intenționat, Yves avea un chip de pasăre, iar nasul părea mai mare decât în realitate. Dar bărbatul găsi lucrarea foarte interesantă.

– Ai un talent înnăscut pentru caricatură, spuse el. Ai putea să faci bani buni cu asta. În orice caz, merită să încerci.

***

După o săptămână de navigație continuă, Laura fu foarte surprinsă când, într-o bună dimineață, se trezi și observă că Briza Mării se legăna aproape de țărm, între alte vase, în vecinătatea unui iaht luxos.

Ieși pe punte și se întinse bine ca să dezmorțească, apoi observă că pe puntea iahtului se afla un tânăr care o privea cu interes. Fata îi aruncă la rândul ei o privire curioasă și tânărul prinse curaj și o întrebă vesel:

– Când ați sosit aici?

– Nu știu. În noaptea asta, cred. Dormeam...

Amândoi cercetară cu privirea orașul care se zărea în apropiere.

Semăna cu un mic port, așa cum Laura mai văzuse atâtea altele, dar, deoarece trecuse multă vreme de când vizitase ultima oară un oraș, fu impresionată de clădirile mari, de barurile și de magazinele animate.

Tânărul de pe iaht spuse:

– Și eu am dormit până am ajuns aici. Unde ne aflăm?

Fata îi spuse, privind harta, apoi îl întrebă la rândul ei:

– De unde veniți?

Întrebase în șoaptă, făcându-i și tânărului semn să vorbească încet, pentru a nu-i trezi pe cei doi prieteni ai ei.

– Ce părere ai despre o mică excursie la țărm? întrebă tânărul. Îți fac cinste cu o cafea.

Fata reflectă o clipă, apoi răspunse, entuziasmată:

– De acord, dar mai întâi trebuie să mă schimb. Nu durează mult.

Câteva minute mai târziu, reapăru îmbrăcată în rochie și cu părul strâns în coadă.

– Putem folosi barca ta? întrebă el.

Laura ezită. Dacă lua barca, Tekai și Yves n-o puteau folosi să ajungă la țărm. Totuși, mai erau două ore până când cei doi aveau să se trezească, și, după calculele ei, să bea o cafea nu putea dura atât de mult.

– Da, sigur, răspunse ea.

Traversă platforma întinsă pentru a lega cele două vase și remarcă faptul că iahtul avea o barcă proprie. I se păru ciudat faptul că tânărul nu se oferise să meargă la țărm cu barca lui, dar se liniști repede, spunându-și că exista, desigur, o explicație foarte plauzibilă.

După cincisprezece minute, se aflau deja într-un bar din oraș, în fața ceștilor aburinde de cafea. Lăcomia cu care băiatul luă prima înghițitură din lichidul fierbinte îi aminti fetei de Jamie, care se refăcea la fel după o noapte de beție.

– Te doare capul? întrebă ea.

– Da, răspunse el sincer.

– De ce nu iei o pastilă?

– Nu, mulțumesc. Mă voi simți mai bine după câteva căni de cafea, spuse tânărul, făcându-i semn barmanului să mai aducă o ceașcă. Numele meu este John Lacey.

– Laura Ross, se prezentă ea, privindu-l cu atenție.

Părea obosit și mahmur. Era mai scund și mai puțin solid decât Tekai, dar ceva din trăsăturile sale îi amintea de tipul polinezian. În schimb, avea părul deschis la culoare și ochii albaștri.

– Iahtul Felicia aparține părinților tăi?

– Nu, părinții mei sunt acum în Anglia, zise el, clătinând din cap. Mă aflu acum în ceea ce tata numește wanderjahr.

– Ce înseamnă asta?

– E un cuvânt german care înseamnă anul de călătorie pe care orice tânăr trebuie să-l împlinească, pentru a vedea lumea și să câștige experiență. De fapt, nu fac nimic din toate astea. Ceea ce fac într-adevăr este să realizez un vis al tatei, care întotdeauna și-a dorit să poată călători în jurul lumii, dar n-a avut niciodată posibilitatea. Așa că, atunci când mi-am terminat studiile, a insistat să-mi iau un an de vacanță înainte de a intra în afacerea familiei.

– Îți place călătoria?

– Câteodată... nu mereu. De exemplu, acum îmi place, în ciuda durerii înfiorătoare de cap.

– Ce faci pe Felicia? Muncești ca să-ți plătești călătoria?

Bărbatul se încruntă, probabil din pricina unei dureri acute, apoi răspunse:

– Înlocuiesc un steward care și-a rupt piciorul.

– Înțeleg. Cum sunt proprietarii? Drăguți?

– Proprietarul este un american bogat care se îndreaptă spre Noua Zeelandă. Presupun că nu mergi în același loc...

– Nu cred. Nu știu. Am plecat de pe insula mea ca să-mi găsesc un loc de muncă pe o alta, mai mare.

– Cui aparține vasul tău?

– Unor oameni foarte de treabă – un localnic și un european – care m-au salvat... de acasă.

– Salvat?

În mod normal, n-ar fi explicat circumstanțele care au făcut-o să fugă de pe insulă unui om abia cunoscut, dar faptul că tânărul călătorea la fel ca ea, fără să știe încotro îl va duce destinul, i-l făcu simpatic. Îi povesti pe scurt viața ei, dar nu menționă faptul că se îmbarcase clandestin.

– Îți poți plăti drumul sau ești obligat să muncești? întrebă ea.

– Nu, nimeni nu mă obligă să fac nimic. Dacă aș vrea, aș putea să mă duc direct în Anglia cu avionul. Nu de pe insula asta, desigur, ci de pe una care să aibă aeroport. Dar tata vrea să călătoresc în condiții grele, ca să fie călătoria mai interesantă, mai bogată în experiențe. Oricine se poate duce în jurul lumii cu un bilet de avion... dar n-are parte de nici un pic de aventură.

– N-am fost niciodată la bordul unui iaht atât de mare. E luxos, confortabil?

– Da, foarte.

– Peste cât timp trebuie să te întorci la treabă?

– Nu peste mult timp...

Durerea de cap a băiatului păru pentru o clipă mai violentă.

– Atunci, vino cu mine pe Briza Mării și îți voi prepara ceva pentru migrenă, ceva care la Jamie funcționa întotdeauna, îl invită ea. Și poate că Tekai și Yves te vor sfătui cum să ajungeți mai repede în Noua Zeelandă.

– Bine, mulțumesc.

Se ridică și se duse la bar să plătească, iar Laura se îndreptă spre ușă. Se opri acolo, uimită să-l vadă pe Yves la câțiva pași de ea, cu furia întipărită pe chip. Cunoștea bine această expresie. O mai zărise în dimineața în care Yves aflase că se ascunsese la bordul Brizei.

Zărind-o în ușă, își schimbă drumul și veni spre ea. Fata îl privi temătoare.

Știa că greșise și încercă să-și ceară scuze:

– Îmi pare rău, Yves, sincer. Credeam că ne vom întoarce înainte ca tu și Tekai să vă treziți.

– Ne vom întoarce? repetă el.

Vocea lui sunase șficuitor, ca un plesnet de bici.

Chiar atunci apăru John.

– El e John Lacey, explică ea. Călătorește pe Felicia, iahtul de lângă noi.

Apoi se întoarse spre John:

– John, el e Yves Cunningham, căpitanul de pe Briza Mării.

– Mă bucur să te cunosc, zise tânărul, întinzându-i mâna.

Yves îi ignoră gestul și-l privi atât de disprețuitor, de parcă ar fi avut de-a face cu o insectă.

Se adresă apoi fetei, furios:

– Știam că mai devreme sau mai târziu vei deveni o pacoste, dar nu mă așteptam să am probleme cu tine atât de curând. Înapoi pe vas imediat, și să nu mai îndrăznești vreodată să pleci așa.

O luă de mână și începu s-o târască după el, de parcă ar fi fost un părinte enervat de un copil recalcitrant.

Ea ascultă, supusă, și începu să alerge grăbită în urma lui. După o vreme, se opri însă, spunând:

– Mă doare!

El îi eliberă încheietura, dar continuă să meargă grăbit de-a lungul cheiului, știind că fata îl va urma oricum. În timp ce încerca să țină pasul cu el, Laura se întreba cum ajunsese Yves la țărm. Probabil că făcuse rost de altă barcă.

Într-adevăr, la țărm aștepta o mică barcă, în care Yves o forță să se urce.

– Înțeleg că ești supărat pe mine, spuse ea, pe când el dezlega funia, dar nu văd de ce a trebuit să te porți așa cu John Lacey.

– Nu-mi pasă de un linge-blide ca el.

– Linge-blide? se miră fata.

I se păruse un băiat de familie bună.

Dar Yves nu răspunse. Merseră în tăcere restul drumului.

Când ajunseră la bordul Brizei, simți mirosul mâncării preparate de Tekai pentru micul dejun și zgomotul familiar al vaselor mânuite cu îndemânare de polinezian.

Simțea că Yves exagera și dăduse o importanță prea mare nevinovatei ei excursii.

– Chiar voiai să te duci la țărm, sau ești supărat doar pentru că am plecat fără permisiunea ta? întrebă ea, încercând să se lămurească. Expresia lui nu mai era la fel de înspăimântătoare ca atunci când se întâlniseră în bar, dar ochii lui negri scânteiau încă de furie.

– Te rog să te duci în cabină. Nu mă îndoiesc că există "vecini" care vor privi cearta noastră ca pe un început de zi agreabil, dar vreau ca discuția noastră să rămână privată.

Îl ascultă, supusă, îndată ce văzu apărând la fereastra iahtului un chip curios, zâmbind cu maliție. Se întrebă dacă nu cumva chiar personajul respectiv îi atrăsese lui Yves atenția asupra absenței ei. Ajunși în salon, Yves îi făcu semn să stea jos, dar el rămase în picioare, cu mâinile în buzunare.

– Prima dată când m-ai rugat să te iau cu noi, mi-ai spus că-ți poți purta singură de grijă. M-am îndoit -și pe bună dreptate – de capacitatea ta de a te feri de pericole. De aceea te-am și refuzat. Acum, îți pot demonstra că am avut dreptate. Ce impresie ți-a făcut John Lacey?

Fata ezită să răspundă. Nu era greu să-ți dai seama că posesorul feței zâmbitoare de la fereastra iahtului îi povestise lui Yves ceva rău despre John. Probabil era un coleg de-al lui cu care tânărul avusese vreo neînțelegere și orice îi spusese lui Yves – putea fi sigură – era

ori exagerat, ori fals. Era surprinsă că Yves plecase urechea la astfel de bârfe.

– Mi-a plăcut, răspunse ea, încrezătoare.

– Ce ți-a povestit despre el?

– Că petrece un an călătorind prin lume înainte să se întoarcă în Anglia, și să se implice în afacerea familiei. Că unul dintre stewarzii de pe Felicia și-a rupt piciorul și-l înlocuiește și... că iahtul călătorește spre Noua Zeelandă.

– Nu ți-a spus cine e proprietarul iahtului?

– Mi-a spus doar că e american.

– În primul rând că e o "ea". E vorba despre o femeie, faimoasă chiar. Și nu pentru calitățile ei... E celebră mai ales prin faptul că a avut nenumărați soți, de la care a obținut o avere frumușică. Iar acum, s-a reorientat către tineri. Mult mai tineri decât ea... genul pe care bunica mea i-ar fi numit gigolo, iar acum se cheamă playboy...

Tăcu o clipă, încercând să vadă reacția fetei la aceste vești, apoi continuă:

– Noua ta cunoștință face parte dintre băieții despre care-ți vorbesc.

– Nu cred. Doar pentru că un tip nesuferit ne-a zărit pe fereastră și ți-a spus minciuni, nu înseamnă...

– Nici măcar nu v-a văzut, o întrerupse el. Proprietara însăși v-a observat, n-a fost deloc mulțumită de priveliște și a făcut un scandal monstru.

După ce am aflat al cui era iahtul, nu am mai avut nevoie de nici o explicație.

Laura își aminti atunci de expresia încruntată a lui John când îi povestise despre iaht, despre munca lui și despre proprietară,

expresie pe care o pusese atunci pe seama migrenei. Oare bărbatului îi era rușine cu ceea ce făcea? Nu părea genul care să umble cu o femeie mai în vârstă pentru bani.

– Poate că o iubește... Dacă a avut atâția bărbați bogați, probabil că e foarte frumoasă.

– Înseamnă că e idiot, răspunse Yves brutal. Chiar atunci fură întrerupți de apariția lui Tekai, care-i anunță că micul dejun e gata.

Laura se ridică și începu să pună masa.

Mâncară în tăcere. Atmosfera devenise apăsătoare.

Se întâmpla câteodată – și ultima experiență era de acest fel – să-și dea seama brusc de marea ei naivitate, iar cinismul lui Yves să i se pară o barieră de netrecut în relația lor. Visul ei de a deveni cândva iubita lui i se părea în aceste momente de-a dreptul utopic.

După prânz, Yves plecă la țărm singur, iar Laura rămase în compania lui Tekai. Observând felul în care fata privea în urma lui Yves, polinezianul spuse:

– Nu trebuie să-ți fie frică de el. Nu te va pedepsi în nici un fel. Te va certa din când în când, dar așa e el. Latră mai rău decât mușcă.

– Da? Laura nu era convinsă.

– Da. Când se va întoarce, ai să vezi că a și uitat incidentul... Totul va fi la fel ca înainte, doar dacă nu cumva îi reamintești tu...

– Nu voi face asta... Mi-ar plăcea să-i fiu pe plac. Nu vreau să reprezint o povară pentru nici unul dintre voi.

– Nu ești o povară pentru nimeni, spuse Tekai, blând.

Ceva din expresia lui îi dădu impresia că bărbatul ghicise sentimentele ei pentru Yves și că o compătimea. Înțelegând că pentru Yves nu reprezenta altceva decât o biată mâță flămândă, ale cărei țipete nu le putea ignora, Laura se simți disperată.

Capitolul 4

Yves se întoarse abia seara și-i anunță că vor mânca la restaurantul de pe insulă.

Deși nu avea altceva cu ce să se laude, insula adăpostea un restaurant foarte bun, care făcea parte dintr-un hotel a cărei proprietară era o femeie jumătate franțuzoaică, jumătate indigenă.

Acolo, Laura avu ocazia s-o cunoască pe stăpână Feliciei.

După cum bănuise, era foarte frumoasă.

Avea părul bogat, blond natural, coafat pretențios, care îi punea în valoare ochii mari, de un albastru intens. Purta o rochie foarte elegantă, din mătase verde cu negru și picioarele ei mici și fine erau încălțate cu pantofi cu toc.

Purta o mică geantă neagră cu lănțișor și mănuși tot din mătase. Avea aerul unei regine, obișnuită să aibă lumea la picioare. Privind-o, Laura se gândi că ea și cu Yves s-ar fi potrivit de minune. Amândoi erau foarte siguri pe ei, aproape aroganți, și aveau darul de a-i pune pe cei din jur într-un con de umbră.

Astfel se întâmplă că trecu ceva vreme până când Laura să-și dea seama că femeia era însoțită de John Lacey care, simțindu-se privit de fată, roși și-și întoarse privirea. Yves avea deci dreptate...

Intrarea femeii nu scăpă nici comesenilor ei, dar nici unul dintre cei doi nu păru s-o găsească mai interesantă decât mâncarea. În schimb, Laura era parcă vrăjită.

Cei trei stăteau la o masă de lângă perete, dar nou-venita fu invitată de proprietară la o masă din centrul încăperii și fu servită chiar de ea.

Proprietara iahtului se așeză la masă și aprinse o țigară, apoi se uită pe meniu. Îl lăsă repede deoparte și o întrebă pe femeie ce-i recomandă. Acceptă sugestiile cu un aer de superioritate, fără să-l consulte pe bărbatul din fața ei.

După ce stabili meniul, își îndreptă atenția asupra celorlalți clienți ai localului. Își plimbă privirea de la unul la altul, fără prea mare interes, până când ajunse și la masa unde Laura mânca alături de cei doi bărbați.

La fată se uită cu o indiferență ironică, dar pe Yves și pe Tekai îi studie cu mare atenție. Își opri definitiv privirea asupra lui Yves și-i spuse ceva lui John. Laura ghici că-l întrebase dacă-l remarcase la țărm de dimineață.

Apoi, fata încercă să nu-i mai privească și să se concentreze asupra mâncării.

Yves o numise pe femeie "o târfă scumpă", și poate că asta și fusese înainte să renunțe la cucerirea bărbaților bătrâni în favoarea celor tineri.

Dar, oricât de dubioase îi erau obiceiurile, acestea nu schimbau cu nimic faptul că, deși nu mai era tânără, avea farmecul și eleganța

unei femei care putea oricând cuceri un bărbat, fie și mai tânăr. Fiecare gest al ei avea o grație aparte, chiar și felul în care ținea furculița, cu toate că nu se forța să fie delicată, ci mânca plină de voie-bună, cu poftă.

Când Laura și cei doi ajunseră la cafea și coniac, femeia se ridică de pe scaun și veni la masa lor. Yves și Tekai o așteptară în picioare. Femeia le zâmbi prietenoasă și întrebă:

– Sunteți de pe Briza Mării, nu-i așa? Mă numesc Lisa Lang, de pe Felicia.

Întinse mâna către Laura, apoi îl salută pe Tekai și, în final se întoarse spre Yves, căruia îi spuse:

– Văd că ați terminat de mâncat. Și noi vom fi gata în curând. Mi-ar face mare plăcere dacă ați veni pe iaht pentru o mică petrecere.

Amintindu-și cum vorbise despre ea de dimineață, Laura se temu că Yves îi va răspunde în doi peri și o va refuza. Dar bărbatul se înclină și răspunse politicos:

– Mulțumim pentru invitație.

Rămase apoi în picioare, până când femeia se întoarse la masa ei. Abia apoi se reașeză și spuse, privindu-l pe Tekai cu un zâmbet strengăresc:

– Cred că regina canibală s-a plictisit de porci. Ce părere ai? Eu sau tu?

– Poate amândoi, se strâmbă el.

Toți cinci se întoarseră pe chei, cu Lisa mergând între Yves și Tekai. Laura era încadrată de Tekai și John. Femeia îl prezentase pe acesta din urmă foarte evaziv:

– El e John Lacey, din Anglia.

Tekai dădu mâna cu noua sa cunoștință, iar Yves îl întâmpină cu un "bună" care nu lăsa să se vadă că se cunoșteau deja și că prima lor întâlnire nu fusese deloc amicală.

Pe când Lisa părea încă nehotărâtă de obiectul prăzii și discuta aprins cu amândoi bărbații, John se apropie de Laura și-i șopti:

– Îmi pare rău că te-am vârât în belele.

– Nu a fost vina ta. Yves s-a supărat că nu a găsit barca.

John nu mai spuse nimic altceva. Probabil bănuia că Laura aflase multe lucruri compromițătoare despre el și ar fi vrut să se justifice, dar acum nu era momentul potrivit. Puteau fi auziți.

Felicia era mai mare decât Briza Mării, iar puntea ei – destul de încăpătoare pentru a aranja acolo mai multe scaune și fotolii comode, acoperite cu perne pufoase și adânci. Salonul era separat în două spații, despărțite printr-un perete de sticlă glisant, care putea fi dat la o parte pentru a crea o zonă de relaxare mai mare. Aici se aflau canapele luxoase, acoperite cu tapițerie vernil, covoare moi și lampadare din mătase în tonuri de smarald, la fel ca tăbliile din piatră ale piticelor măsuțe de cafea, despre care John spuse că sunt din malachit.

Lisa, o dată ajunsă acasă, se preocupă numai de cei doi bărbați, ignorându-i cu totul pe Laura și pe John. Întreaga ei atenție era concentrată asupra lui Tekai și a lui Yves, dar în așa fel încât nu puteai ghici pe care-l preferă cu adevărat.

John îi propuse fetei să meargă afară, iar ea fu imediat de acord. Spectacolul pe care-l avea în fața ochilor o nemulțumea și o durea totodată.

Priviră luminile orașului și oamenii care se plimbau pe chei sau pe cei care ieșeau din barurile zgomnotoase.

– Mi-ar plăcea să ne fi aflat în altă parte... la o petrecere în Anglia... ne-am fi cunoscut și... în fine, circumstanțele ar fi fost altele, spuse el, ușor stânjenit.

– Cred că în Anglia sunt destui oameni care și-ar dori să se afle pe un iaht în Mările Sudului. Tu n-ai fi vrut să te afli aici?

– Nu cred că tipul de pe Briza Mării a fost supărat pe tine doar pentru că ai luat barca. Nu prea mă place, nu? De fapt, a fost cât se poate de explicit. Nu știu de unde a aflat despre mine... atât de repede... Probabil că ți-a spus că sunt un tip dezgustător, de moravuri îndoielnice...

– Nu a fost foarte drăguț nici cu doamna Lang, dar pe atunci n-o văzuse încă. Se pare că s-a răzgândit în privința ei.

– Dar tu ce crezi despre ea?

– Mă fascinează. E perfectă... din cap până-n picioare. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea.

– Nici eu, atunci când am întâlnit-o. Dar își petrece o mare parte din timp aranjându-se, masându-se, cremuindu-se. Și tu ai putea arăta la fel, dacă ai investi la fel de mult timp în masaje și manichiură.

Deși... îmi placi mai mult așa cum ești acum.

Îi privi chipul nefardat, atins doar de razele soarelui, și părul natural, necoafat. Deodată, bărbatul se apropie încetișor și o sărută tandru pe obraz.

Dacă acesta ar fi trebuit să fie avangarda unor săruturi mai pasionale sau nu, n-avea să afle niciodată. O voce puternică se auzi din spatele lor:

– Dragoste la prima vedere, nu, Johny, dragule?

Se întoarseră și o zăriră pe Lisa alături de cei doi bărbați.

După acest mic comentariu, femeia nu mai zăbovi și plecă grăbită, fluturându-și mâna în direcția lor cu un aer indiferent.

– Oh, doamne! Urmează o nouă ceartă, șopti John. Presupun că și tu vei fi pedepsită.

– Nu cred. A fost doar un sărut prietenesc. Ce-i rău în asta? întrebă Laura, inocentă.

– Mi-a ajuns toată mascarada asta, zise el, hotărât. Voi scăpa de toate, voi fugi. Chiar acum, în noaptea asta. Crezi că veți rămâne mult aici? întrebă el, cu un brusc interes.

– Nu știu, dar se pare că nu.

– O să-ți dau adresa mea din Anglia. Când vei ajunge acolo, să mă cauți. Nu vei mai fi singură. Părinții mei sunt oameni foarte respectabili, chiar dacă eu nu sunt.

– Deci, nu ești îndrăgostit de doamna Lang? întrebă ea, cu o ușoară ezitare.

– Nu, și nici ea nu mă iubește. Ți se pare ciudat?

– Nu... neapărat.

– Atunci, crezi că e dezgustător...

– De ce spui asta?

– Pentru că ești atât de diferită de ceilalți oameni... ești blândă, încrezătoare... nu cred că ai putea fi cu cineva fără să-l iubești... cu adevărat.

– Sper. Dar fetele sunt diferite de bărbați... cel puțin așa m-a învățat Jamie. Îmi spunea adesea că femeile nu-și uită dragostea nici după ani de zile. În schimb, un bărbat poate uita o femeie la fel de ușor cum uită ce a mâncat la prânz acum cinci zile. E un lucru greu și dureros de acceptat de către femei, dar asta e realitatea...

– Nu întotdeauna se întâmplă așa.

Uite, Lisa mă va uita mai repede decât o voi putea uita eu.

John îi scrise pe o bucată de hârtie adresa lui și Laura o vârî repede în buzunar, chiar înainte ca cei trei să se întoarcă.

Un steward le aduse un nou rând de băuturi. Tekai se îndreptă spre cei doi tineri, lăsându-l pe Yves cu doamna Lang. Din când în când, femeia râdea în hohote. Laura îi privea cu coada ochiului, întrebându-se dacă Yves avea s-o pedepsească pentru că-l lăsase pe John s-o sărute.

Își aminti cum îl auzise spunând, pe când ea se afla încă ascunsă la bordul Brizei, că "femeile îi plac la locul lor – în pat" . Se vedea limpede că avea intrarea liberă în patul Lisei. Tot timpul conversației lor, ochii albaștri ai femeii priviră plini de dorință umerii lui puternici. Laura văzuse adesea bărbații uitându-se în acest fel la fete, dar niciodată invers.

Era deja târziu când se întoarseră la bord. Spre marea ei ușurare, Yves nu spuse nimic despre sărutul dintre ea și John.

***

A doua zi, fiind rândul ei să se ocupe de achiziționarea proviziilor, Laura se interesă cât mai aveau de gând să rămână în port.

– Cred că vom mai sta vreo săptămână, răspunse Yves, și Laura fu sigură că Llsa îl convinsese să mai rămână.

Era zi de piață în port, așa că Laura plecă la țărm să cumpere cele necesare. Plasa pe care o avea cu ea începuse să se umple și

devenise grea. Deodată, simți un braț puternic care-i luă povara. Era John.

– Ai timp să bem o cafea sau Yves te urmărește?

– Știe că am venit la piață, răspunse ea.

Se duseră la același bar și se așezară la aceeași masă ca în prima zi când se întâlniseră. Singura diferență era că John nu mai părea tulburat și nici nu-l mai durea capul. Astăzi era vesel și hotărât.

– Am plecat de pe iaht imediat după voi și mi-am petrecut noaptea la hotel, pe țărm, spuse el. Acum, aștept să vină alt vas...

– Doamna Lang s-a supărat când i-ai spus că pleci?

– Nu. Dimpotrivă. Mi s-a părut chiar bucuroasă. Cred că are noi preocupări, mai interesante. Și-a pus în cap să cucerească pe unul dintre cei doi bărbați de pe Briza Mării. Nu știu încă pe care.

Laura refuza să creadă că era vorba despre Yves. Îi făcea rău chiar și gândul că așa ceva se putea întâmpla.

– Povestește-mi despre Anglia, zise ea, încercând să schimbe subiectul. Locuiești la țară sau în oraș?

El îi descrise casa unde locuia și-i povesti câte ceva despre familie. Avea două surori și un frate, care era încă la școală. Laura avu impresia că erau o familie unită și iubitoare. Probabil că nu trăiau pe picior mare, ca doamna Lang, dar aveau destui bani pentru a trăi confortabil, într-o casă spațioasă, cu grădină și piscină. Vara dădeau petreceri mari, făceau grătare și înotau în piscină, iar mama lor juca tenis cu prietenele ei. Era un stil de viață foarte diferit de ceea ce cunoscuse ea până acum. I se părea ciudat ca pe aceeași planetă cu ea să trăiască oameni care să aibă preocupări atât de diferite. Și totuși, își dădea seama că, dacă părinții ei naturali n-ar fi murit și dacă tatăl ei a fi prosperat și s-ar fi întors în țara natală, ar fi

fost destinată aceluiași stil de viață, pe care l-ar fi acceptat ca pe o banală normalitate.

Tot ascultând povestea lui John, nu-și dădu seama cât de mult zăboviseră în bar. Când ajunseră pe chei, în locul unde era ancorată Briza, între iaht și cealaltă ambarcațiune, Laura descoperi, șocată, că vasul ei dispăruse.

– Au plecat! strigă ea, deznădăjduită.

– Nu cred... replică John. Nu te puteau lăsa aici!

– Ba da, au plecat!

Nu se mai simțise niciodată atât de nenorocită, nici măcar atunci când Hamani și mama ei îi aduseseră vestea morții lui Jamie.

– Cred că au plecat după combustibil, insistă John, uitându-se în lungul cheiului.

Dar vasul nu era nicărieri. Privind chipul desfigurat de teamă al fetei, John spuse, încurajator:

– Nu te îngrijora. Nu ești singură. Voi avea grijă de tine, să știi.

După uimirea din prima clipă, Laura insistă să vadă mai îndeaproape locul unde fusese ancorată Briza. Un bărbat de pe Felicia îi zări și-i chemă, spunând că are un mesaj de la domnul Cunningham.

– Te-a așteptat să te întorci, domnișoară, dar ai întârziat. A luat-o pe doamna Lang la o plimbare pentru câteva ore. Chiar ea mi-a transmis să-ți spun că ești binevenită să-i aștepți la bord, dacă vrei. Poți lua masa aici și să depozitezi alimentele cumpărate. Nu cred că invitația e valabilă și pentru tine, Lacey, adăugă el, cu un ton grosolan.

– Tipul e administratorul iahtului, șopti John.

Imediat, un tânăr veni la ei ca s-o conducă la bord.

– Mâncarea se va strica dacă nu e depozitată la rece, dar în ce mă privește, mi-ar plăcea să luăm prânzul la țărm noi doi, zise fata, către John. Mă aștepți? Nu va dura mult.

– Căpitanul Ruark, la dispoziția ta, domnișoară, salută bărbatul care se apropia.

– Bună ziua. Mă numesc Laura Ross. Nu voi profita de invitația foarte amabilă a doamnei de a lua masa la bord, dar vă voi f recunoscătoare dacă puteți păstra alimentele astea.

– Desigur, domnișoară Ross.

Căpitanul, care avea accent american dar arăta ca un nordic, privi către tânărul John și spuse, pe un ton confidențial:

– Dacă vrei sfatul meu, n-ar trebui să te împrietenești cu Lacey. Nu e de încredere.

– În partea asta de lume, căpitane, nu sunt mulți pe care te poți baza.

Se înapoie pe țărm, unde John o aștepta și plecară împreună spre oraș.

– De ce nu te place căpitanul?

– Din câte am aflat, nu-i place nici un bărbat dintre cei cu care umblă Lisa. Acum șase-șapte luni, iahtul se afla la San Francisco, acolo unde căpitanul trăiește, alături de soție și copil. Îmi amintește puțin de tata. Nu-i port pică pentru atitudinea lui. E un bărbat matur, căsătorit, are principii sănătoase... Cred că a uitat nebuniile pe care le-a făcut la rândul lui în tinerețe.

Nici unul dintre ei nu era obișnuit să mănânce mult la prânz, așa că-și cumpărară doar un pepene mare și se duseră pe plajă, nu departe de oraș.

Mâncară, veseli, și discutară ca doi prieteni buni.

Când sosi momentul ca Laura să se întoarcă, John o opri, spunându-i:

– Ce părere ai dacă am pleca împreună? Am bani pentru două bilete până în Noua Zeelandă și de acolo pot telegrafia tatei să ne trimită alți bani pentru vapor. Mama va fi foarte fericită să te ia în grija ei până îți vei găsi ceva de lucru.

– E foarte drăguț din partea ta, John, dar nu pot accepta, clătină ea din cap.

– De ce nu?

– Pentru că n-aș putea să răsplătesc niciodată bunătatea ta. Și apoi, cum o să dau banii înapoi alor tăi?

– Nu le vei fi datoare lor, ci mie. Iar eu voi avea un salariu bun, dacă mă voi angaja la firma lor...

– Dar mie îmi va lua mult timp să-ți dau banii înapoi... și nu vreau să am astfel de obligații față de nimeni.

– Crezi că aș încerca să profit de asta?

– Nu, nu cred. Sunt convinsă că oferta ta generoasă este obsolut dezintezesată. Căpitanul Ruark nu are încredere în tine, dar eu, da, adăugă ea cu un zâmbet.

– Dacă ai ajunge pe una dintre insulele care au fost colonie britanică, probabil că ai obține dreptul de a te întoarce în țară gratuit, răspunse el, încercând s-o ajute.

– Cum așa?

– Există fonduri guvernamentale destinate repatrierii englezilor.

– În momentul ăsta n-am nici măcar pașaport, ca să-mi pot dovedi naționalitatea. Însă Yves mi-a promis că mă va ajuta să obțin unul.

– Mă întreb ce motiv are să facă asta, șopti John. Să te ajute...

Nu pare genul care să facă acte de caritate...

– Nu, nici eu nu cred că e... Ca să fiu sinceră, prima dată când i-am cerut ajutorul, m-a refuzat.

– Și ce l-a făcut să se răzgândească?

– Păi, a fost obligat... m-am ascuns la bord când au plecat...

– Doamne! A fost un gest riscant... Dacă ți-ai fi ales un vapor mai mare, cu mulți pasageri, poate că n-ar fi fost nici un pericol. Dar așa, cu doi bărbați la bord... ar fi putut să fie niște oameni răi...

– Așa mi-a spus și Yves. Zicea că n-am de unde să știu dacă sunt cumsecade sau nu. Dar am simțit că nu-mi vor face rău și am avut dreptate.

– Și totuși, nu știi prea multe despre ei.

– Jamie m-a învățat să aștept până când oamenii se dezvăluie singuri.

– Ceea ce majoritatea oamenilor fac... chiar în exces. Cât am mers de-a lungul Statelor Unite, am fost nevoit să ascult o mulțime de povești de viață... ale bătrânelor, ale femeilor singure, ale comis-voiajorilor pe care nevestele lor nu-i înțelegeau... De obicei, singurii oameni care păstrează tăcerea asupra vieții lor sunt cei care au ceva de ascuns.

– Doar nu crezi că Tekai și Yves sunt niște ticăloși!

– Nu, nu cred, consimți el.

S-ar putea ca motivul pentru care Yves nu spune nimic despre el, să fie acela că e probabil la fel de bogat ca doamna Lang și nu vrea să atragă hoții...

– Nu, știu sigur că nu e așa, răspunse Laura. Un om foarte bogat n-ar putea să fie atât de sigur pe sine. Yves se descurcă bine în orice situație. L-am văzut cosând un nasture la fel de bine ca o femeie.

– Rolul de om bun la toate toate fi un camuflaj la fel de bun care oricare altul.

Când se întoarseră în sfârșit la țărm, după câteva ore de discuții, Briza Mării era ancorată la locul ei. Ca pentru a confirma spusele Laurei, Yves era cel care conducea nava, în timp ce Tekai stătea pe punte bând bere.

– Vrei să luăm cina împreună? întrebă John, pe când se apropiau. Ce zici?

– E rândul meu să gătesc pe vas și nu pot pleca. Mi-ar plăcea să te invit și pe tine la masă, dar știi că nu-mi pot permite asta, adăugă Laura.

John o urmă până la apă:

– Mâine vei fi în oraș? insistă el.

– Poate. Nu știu, răspunse fata.

Apoi, întorcându-se către Yves:

– Am lăsat mâncarea la bordul Feliciei.

– Știu, deja am luat-o.

– O, da? Bine... mulțumesc.

Spre mare ei surpriză, John interveni în discuție, adresându-se lui Yves:

– I-ai dat mari emoții Laurei, când s-a întors și a văzut că vasul dispăruse. Credea că ai plecat și ai lăsat-o aici.

– Chiar ai crezut asta? o întrebă bărbatul, cu o lucire enigmatică în ochii săi negri.

– Da, pentru o clipă...

– Foarte rău, comentă Yves, calm. Dacă aș fi vrut să scap de tine, nu ți-aș fi dat bani și nu te-aș fi trimis la piață ca să fug de tine pe ascuns. Te-aș fi lăsat pur și simplu la țărm și ți-aș fi urat rămas-bun.

Laura auzi exclamația nervoasă a tânărului de lângă ea și, pentru a-l proteja de furia lui Yves, spuse repede:

– La revedere, John; și urcă la bord.

Fu bucuroasă și ușurată când văzu că John pleacă. Altfel, ar fi trebuit să replice la remarca ironică a lui Yves:

– Deci, după ce a fost dat afară de pe Felicia, Lacey încearcă să te farmece pe tine, ca să-și găsească un adăpost la noi pe vas?

– Nu a fost data afară, replică ea, păstrându-și calmul. A plecat de bună voie. În plus, știe foarte bine că n-am nici un fel de influență în fața ta sau a lui Tekai. Îl judeci greșit. Mi-a propus chiar să-mi plătească voiajul până în Noua Zeelandă și să mă conducă în Anglia pe banii lui.

– Da? Și tu ai acceptat oferta?

– Nu. Nu știu când și dacă am să-i pot plăti datoria.

– Poate că nu se așteapă să-i dai înapoi banii. Poate vrea o altfel de răsplată... zise Yves, cu cinism.

Laura urca scara. Se întoarse spre el și răspunse furioasă:

– Foarte urât din partea ta... să știi că John nu e așa. De ce nu-l placi? Ce ți-a făcut? Bun, a fost cu doamna Lang, dar nu așa cum ai sugerat tu... Ea l-a plăcut și el a răspuns avansurilor ei... E chiar atât de grav? Sunt sigură că și tu ai fost cu nenumărate femei. De fapt, te-am auzit când îi spuneai lui Tekai că patul este singurul loc unde prezența unei femei nu te deranjează.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, fata intră în bucătărioară și se apucă de gătit.

După cum era de așteptat, în câteva momente fu urmată de Yves. Îl văzu cu coada ochiului cum se duce la frigider și-și ia o bere. Laura lua desfăcătorul de lângă chiuvetă și i-l întinse.

– Vei mânca la bord în seara asta sau ai alte planuri? îl întrebă ea, țâfnoasă.

El își desfăcu berea, se întinse pe deasupra ei ca să pună la loc desfăcătorul apoi, la întoarcere, îi prinse fața în palmele sale mari și o întoarse spre el:

– Nu te războiu cu mine, Laura. N-ai cum să câștigi, zise el, blând.

– Nu... nu vreau să mă cert cu tine... nu vreau să te supăr... Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine. Dar îl disprețuiești atât de mult pe John... și nu e drept. E o persoană de treabă.

– Îl iubești?

– Nu, desigur că nu. Cum aș putea... e prea devreme.

– Dar l-ai lăsat să te sărute, azi-noapte.

– N-a fost un sărut... ci un semn de prietenie. Și nu i-am permis s-o facă, cum nu ți-am permis nici ție. Nici unul din voi nu mi-a cerut însă părerea.

– Nu, dar știai că te voi săruta.

Laura simți că roșește, așa că se întoarse spre cumpărături, prefăcându-se preocupată de aranjarea alimentelor.

– Dar nu știam că John o va face. Și, dacă ai privit, ți-ai dat seama că n-a fost deloc la fel... cum m-ai sărutat tu...

– Ai vrea să te mai sărut o dată?

Ea îi aruncă o scurtă privire și văzu că ochii lui zâmbeau.

– Dacă vrei!

– Te-am întrebat dacă tu vrei!

– La cât de bine cunoști oamenii, mă surprinde că întrebi, răspunse ea calm.

Yves râse cu hohote și spuse:

– Bine jucat! Nu ești chiar atât de vulnerabilă pe cât pari.

Apoi, după o scurtă pauză, adăugă:

– Și acum, să răspund întrebării tale: da, voi lua masa la bord, dar pe seară vom merge cu toții la Lisa.

Plecă, lasând-o pe Laura pradă unui lung moment de stânjeneală amestecată cu un soi de ciudată emoție.

Inima îi bătea cu putere, mâinile îi tremurau... Felul în care-i răspunsese nu i se mai părea deloc potrivit. Regreta acum că ripostase astfel.

Ar fi trebuit să răspundă simplu: da. Dar dacă ar fi spus asta, ar fi sărutat-o? Sau doar ar fi râs de ea?

Când terminară cina, își dădură seama că nu erau nici pe departe singurii invitați ai Lisei la petrecerea de pe iaht. Restul musafirilor începuseră deja să se adune. Cum reușise să-și facă atât de multe cunoștințe într-un timp atât de scurt rămânea pentru Laura un mister.

Când îl întrebă pe Yves despre asta, el răspunse disprețuitor:

– Gură-cască de felul ăsta sunt precum mușteleе. Nu trebuie să-i inviți. Vin pur și simplu.

Ceva din tonul bărbatului și din siguranța cu care spusese aceste cuvinte îi aminti Laurei bănuiala lui John cum că Yves era un tip bogat, care încerca să rămână incognito.

În timp ce Yves și Tekai strânseră masa și splălară vasele, Laura se duse în cabina ei să se schimbe. Se gândi inițial să se îmbrace în rochia verde pe care o purtase pe Felicia cu o seară înainte. Dar, după ce o văzuse pe americancă într-o bluză sclipitoare, se răzgândi și se hotărî să încerce una dintre rochiile pe care i le pusese la dispoziție Yves.

Găsi una din bumbac negru, cu dungi subțiri din lame, strânsă pe corp, și o alese în speranța că avea s-o facă să pară mai matură. Își strânse părul bogat într-un coc savant, și își puse în picioare niște sandale cu toc înalt, potrivite cu ținuta și foarte șic.

Când ieși pe punte, își dădu seama că bărbații se aflau încă în cabine, pregătindu-se pentru bal. Se plimbă de colo-colo, încercând să se obișnuiască să meargă pe tocuri, evitând ca degetele să-i iasă din subțirelele cureluțe din piele. Tocurile nu erau foarte mari, dar suficient de înalte pentru a necesita exercițiu și spera că nu va avea ghinionul să se împiedice și să se facă de râs.

Oare Yves va recunoaște rochia? Și dacă da, se va supăra că a îndrăznit s-o poarte? Pentru că, în ciuda a ceea ce-i spusese, ar fi putut fi șocat văzând altă femeie purtând rochiile iubitei lui. Iubita lui, a cărui moarte îl îndurerase atât.

Tekai fu primul care ieși pe punte.

– Era să nu te mai recunosc. Pari foarte schimbată...

– Nu e a mea. E una dintre rochiile pe care Yves mi-a dat voie să le port. Dar nu știu... dacă ar fi trebuit să-l iau în serios.

– Nu cred că am mai văzut-o vreodată, răspunse Tekai, cu îndoială.

"Sau poate că nu ești la fel de atent ca Yves", îi replică ea în gând.

Tekai purta o cămașă roșie și niște pantaloni verde pal, iar Yves un tricou alb cu indigo și un șort alb.

O privi de sus până jos, dar expresia lui nu-i spuse nimic. Nu-și putu da seama dacă bărbatul recunoscuse rochia sau dacă el credea că face parte din propria ei garderobă.

– Nu cred că o va depăși nimeni în frumusețe pe fata noastră... Ce părere ai, Tekai?

– Nu, arată fantastic, aprobă acesta.

Dar laudele lor o făcură să-și dea seama că, deși arată puțin mai mare și mai sofisticată, schimbarea era una superficială și nici unul dintre ei nu avea s-o trateze diferit doar din pricină că nu mai purta una dintre rochiile ei simple și-și prinsese părul în coc.

De obicei, când plecau toți trei cu barca, unul dintre ei o preceda, iar altul rămânea în spatele ei pe scară. De data asta, Tekai o luă înainte și fata îl urma, dar Yves îi opri, spunând:

– Cu tocurile astea, ar fi mai bine să fie cineva în barcă să te poată prinde în brațe.

Cu picioarele goale, Laura era foarte sprintenă. Dar acum, fu foarte recunoscătoare când Yves o luă în brațe și simți atingerea brațului lui puternic.

Pe scara iahtului îi aștepta un tânăr, care îi ajută să urce la bord. Din câte își dădu seama, acesta n-o privise ca pe o puștoaică, ceea ce o făcu să-și recapete încrederea în sine.

În schimb, Lisa o examină din cap până-n picioare, făcând-o să se simtă mică, insignifiantă.

– Iată o trasformare... miraculoasă, comentă ea. Johnny va fi impresionat.

Privirea femeii spunea însă altceva. Nu avea sclipirea ironică pe care Laura ar fi așteptat-o auzindu-i vorbele, ci părea ostilă, plină de invidie.

Într-adevăr, pentru o femeie care punea mare preț pe felul cum arată, vederea unei tinere fete frumoase reprezenta o priveliște dureroasă, care-i amintea de propriile defecte, an de an mai vizibile.

– Din păcate pentru tine, John nu va fi aici în seara asta. Dar sunt sigură că vei găsi pe altcineva... să-ți țină companie.

Nu mult după sosire, Laura fu într-adevăr înconjurată de o mulțime de bărbați. Cum la petrecere fuseseră invitate și femei, dar mult mai puține, bărbații pândeau geloși fiecare prezență feminină. Era suprinzătoare capacitatea Lisei de a aduna, într-un timp record, atâția bărbați frumoși la un loc. Remarca lui Yves referitoare la asemănarea acestora cu mușteleera justificată.

Spre marea ei surpriză, după aproape o oră, Lisa veni la ea și-i spuse pe un ton prietensc:

– Hai să-ți arăt cabina mea, în cazul că vei avea nevoie să te odihnești.

Era mai mult o sufragerie decât o cabină, decorată foarte extravagant, o combinație bizară de oglinzi, pereți și podea negre și mobilier alb.

– Baia se află aici, spuse Lisa, deschizând o ușă și aprinzând lumina.

Decorul acestei încăperi o surprinse și mai tare. Era în întregime auriu. Deși foarte impresionantă, baia îi lăsă Laurei o senzație de opulență grotescă. În comparație cu baia de pe Briza Mării, ordonată, albă și cochetă, aceasta era prea încărcată, de un lux exagerat și, una peste alta, de prost gust. Se întrebă dacă Lisa Lang și lady Mary s-ar fi înțeles, dacă s-ar fi cunoscut vreodată.

Laura pricepu în sfârșit atitudinea prietenească a gazdei sale în momentul în care aceasta începu s-o întrebe despre Yves.

– Se pare că nu știi prea multe despre el, remarcă ea disprețuitoare, după ce fata nu reuși să facă față tirului de întrebări.

– Nu știu, așa e.

– Și nu ești curioasă să afli?

– Nu foarte.

– Eu, da, spuse femeia, cu sinceritate. Sunteți împreună?

– Asta e treaba noastră.

Femeia izbucni în râs:

– Nu prea mă placi, nu-i așa, drăguță? De ce? Ți-e frică de mine? Ți-e frică să nu ți-l iau?

– Nu-i al meu.

– Nu, dar ți-ar plăcea să fie, și nu pot spune că nu te înțeleg. E un scump, dar te sfătuiesc să nu te bazezi prea mult pe el. Am fost și eu cândva ca tine – tânără, frumoasă și nevoită să mă descurc singură. Motivul pentru care am ajuns unde am ajuns este că nu m-am lăsat păcălită de chipul frumos al nici unui bărbat. Mai ales că frumusețea nu garantează buna-credință. Ar putea foarte bine să fie un escroc.

– Din câte știu eu, nu e cazul.

– Din câte știi, sau din câte speri? Vrei să-ți spun ce aș face în locul tău? Nu m-aș baza pe noroc și n-aș avea încredere într-un bărbat care nu spune nimic despre el. John Lacey e mult mai bun. E un tip cinstit, în care citești ca-ntr-o carte deschisă... În plus, când va avea patruzeci de ani, va prelua afacerile de la tatăl său... și par să fie destul de profitabile... Ai putea nimeri și mai rău!

– Și să-ți las ție calea liberă?

– Vorbești de Yves? Draga mea, am oricând cale liberă. Dacă nu mă crezi, poți să privești și să înveți...

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele și plecă.

Când Laura reveni și ea pe punte, o găsi deja lângă Yves. Toată noaptea dansă și flirtă cu el.

Părea că bărbatul îi acordă într-adevăr întreaga lui atenție. Cu toate astea, remarcă foarte repede când Laura avu o discuție mai

aprinsă cu un admirator care băuse prea mult și interveni prompt, salvând-o de insistențele lui.

Tekai observă și el situația și-i sări în ajutor. După ce bărbații reușiră să calmeze atmosfera, Tekai spuse, hotărât:

– Se pare că lucrurile au scăpat de sub control. Cred că ar trebui să mergem acasă, Laura.

– Bună idee, interveni Yves, fără să-i dea timp fetei să răspundă. Ne vedem mâine. Noapte bună!

– Cum se va întoarce Yves, dacă noi luăm barca? se îngrijoră Laura.

– Se va descurca, răspunse bărbatul.

– Crezi că va rămâne în noaptea asta cu ea?

– Nu e treaba mea, micuță Laura, zise Tekai.

– Nici a mea, admise ea, cu glas nefericit. Dar femeia asta e... în fine, nu-mi prea place.

Multă vreme după ce se retrase în cabina ei să se culce, tânăra rămase trează, nu numai din pricina zgomotelor care veneau dinspre petrecere, ci și a gândurilor care nu-i dădeau pace. Și-l imagina pe Yves alături de Lisa și această idee îi făcea rău.

Oare bărbatul o plăcea cu adevărat? Laura încercă să-și dea seama. Ochii ei aveau o culoare frumoasă, fermecătoare, dar și o lucire dură. Puteau exprima foarte bine dorința sau mânia, dar nu și-i putea închipui plini de lacrimi sau încărcați de tandrețe.

Dacă Yves își dorea o femeie – o femeie oarecare – de ce nu o alesese pe ea, în locul acelei ființe reci? se întrebă Laura, aruncând deoparte cearșaful.

Mai târziu, când în sfârșit reuși să aținească, fu trezită de zgomotul unor pași.

Fără să fie complet dezmeticită, auzi ca prin vis vocea lui Tekai, spunând:

– Tu ești, Yves? și un glas șoptit răspunzând afirmativ.

Petrecerea nu se sfârșise, dar zgomotul scăzuse parcă în intensitate. Laura se ridică și se uită la ceas. Trecuseră numai treizeci de minute de când verificase ora ultima dată.

Dacă Yves acceptase provocarea americancei și făcuseră dragoste, probabil că fusese fără sentiment, nu o noapte de dragoste tandră, așa cum rămăsese cu impresia că trebuie să fie din povestirile prietenei sale, Hamani.

Capitolul 5

În orice caz, se părea că farmecele Lisei nu erau atât de irezistibile pe cât se temuse. A doua zi, în drum spre magazinul de pâine, Laura nimeri în spatele a doi stewarzi de pe Felicia, care ieșiseră și ei la cumpărături.

Atenția îi fu atrasă de conversația lor și-l auzi pe unul din ei spunând:

– Cât crezi că vom mai sta aici? Mi se pare un oraș fără haz. Nu văd ce o mai reține aici...

– Cum! se miră celălat. Acum îl vânează pe vecinul nostru. Nu polinezianul... englezul...

După un scurt moment de tăcere, bărbatul adăugă pe un ton șoptit, realizând că Laura ascultă:

– Probabil că nu e în toane bune azi... știi, petrecerea nu s-a terminat așa cum spera ea...

Această informație o liniști pe tânără cu privire la cele întâmplate între Yves și americană, dar nu-i putu alunga spaima că, mai

devreme sau mai târziu, avea să se ajungă la același rezultat. Faptul că nu cedase încă farmecelor femeii nu însemna că Yves nu voia să se lase prins, ci că era doar mai greu de cucerit decât tânărul John.

Dacă nu era interesat de Lisa, atunci de ce rămânea în acest port, unde nu exista nici un punct de atracție în afară de celebrul restaurant al insulei?

Motivul pentru această întârziere era însă altul, după cum Laura află ulterior. A doua zi, Yves ieși în oraș și, la întoarcere, o anunță sumbru:

– Am vorbit cu prietenul meu din Anglia. Din păcate, nu poate rezolva el problema, ci trebuie să mergi acolo chiar tu. Nu există nimeni cu numele mamei tale dinainte de căsătorie în listele lor. Asta nu înseamnă că nu mai ai nici o rudă în viață, ci că ar fi mai greu de găsit.

– De asta am rămas aici, pe insula asta? Ca să așteptăm un răspuns?

– Da. Nu ți-am spus până acum, ca să nu-ți faci speranțe deșarte. Dar nu pari deloc dezamăgită, dimpotrivă, mi se pare că ești ușurată...

– Credeam... că ești... interesat de Lisa Lang, răpunse ea, luată prin surprindere.

– Ți-am mai spus părerea mea despre ea, zise el, ridicând mirat din sprâncene.

– Da, dar asta nu însemna că nu te putea atrage...

– Ba da.

– Bine... aprobă ea, bucuroasă, cum spui tu.

– Mâine, ridicăm ancora. Plecăm în altă parte, unde nu vei mai fi supusă la nici o temere cu privire la conduita mea morală.

Răspunsul lui fu mai degrabă amuzat, dar Laura regretă – și nu pentru prima oară – că reacționase foarte pripit, spunându-i că se teme de o eventuală relație a lui cu Lisa.

A doua zi, dis-de-dimineață, cei doi bărbați plecară să facă aprovizionarea vasului pentru o nouă călătorie. Laura spăla niște rufe, când atenția îi fu atrasă de un bărbat în uniformă care-i făcea semne disperate de pe chei.

– Căpitanul e la bord, domnișoară? întrebă omul în franceză.

– Nu, e la țărm, clătină ea din cap. Vă pot ajuta cu ceva?

– Puteți să vă apropiați?

Laura își dădu seama, când îl văzu mai de aproape, că bărbatul era polițist.

– Cum vă numiți? continuă omul când Laura veni lângă el, pe chei.

– Laura Ross. S-a întâmplat ceva?

– Ești englezoaică? întrebă polițistul, ignorându-i curiozitatea.

– Da.

– Rudă cu Yves Cunningham?

– Nu, sunt o prietenă.

După zâmbetul omului, Laura pricepu ce sens dădea el acestui cuvânt.

– Știi cumva când se întoarce?

– Nu. Pot fi doar zece minute, dar poate dura și două ore.

Nu-i propuse să-l aștepte la bord, de teamă să nu-i înțeleagă greșit invitația.

Polițistul stătu o clipă în cumpănă, apoi se pregăti să plece:

– Când se întoarce, îi spui să vină îndată la sediul nostru, da?

– Sigur, răspunse fata.

În loc s-o salute, așa cum ar fi făcut orice bărbat civilizat, omul îi aruncă o ultimă privire provocatoare și o părăsi cu un zâmbet malițios.

– Ceva probleme cu legea? se auzi o voce în spatele fetei, pe când Laura urcă la bord.

Se uită în sus și o zări pe Lisa, privind-o curioasă.

– Nu cred, replică fata scurt, întorcându-i spatele.

Dacă ar fi avut probleme cu legea... Yves ar fi putut oare să se folosească de vasul lui ca să fugă? Nu... desigur că ar fi fost reperat și interceptat de autorități înainte să se facă nevăzut. Dar ce probleme putea să aibă? Nimic dubios, în orice caz. Laura era sigură de asta. Pe de altă parte însă, trebuia să admită că nu știe mai nimic despre omul pe care-l iubea. Putea fi cel mai mare ticălos...

Până la întoarcerea celor doi, Laura se tot gândi, imaginându-și nenumărate scenarii în legătură cu motivul pentru care Yves putea fi căutat de poliție.

Dar reacția lui Yves când află de vizita polițistului nu fu deloc aceea a unui om certat cu legea. Din câte spusese, se aștepta la ceva cât se poate de banal. Tekai nu se arată nici el foarte îngrijorat și, cât prietenul său lipsi, se ocupă de prepararea mesei, fluierând vesel, ca de obicei.

Când se întoarse, Yves avea însă o expresie foarte gravă.

– Tatăl tău e bolnav, Tekai, se adresă el lui polinezianului. Problema pare a fi serioasă... Din fericire, există un avion care va pleca peste câteva ore de pe insulă. Vei ajunge într-un oraș mare și vei putea lua alt avion... Cred că vei ajunge acasă destul de repede.

Laura era obișnuită cu felul în care localnicii își exprimau sentimentele, fără să le fie teamă de ridicol, ca europenilor. Astfel că

nu fu deloc mirată de lacrimile care apărură în ochii căprui și blânzi ai bărbatului.

– Tatăl lui e un un om important pe insula sa. De aceea, e urgent să ia legătura cu el, îi explică Yves fetei, imediat ce Tekai plecă să se pregătească pentru călătorie.

Amândoi îl conduseră la micul aeroport de unde Tekai avea să zboare spre casă.

Pe când taxiul îi aducea înapoi în oraș, Yves îi povesti Laurei:

– Familia sa n-ar fi trimis după el dacă exista posibilitatea ca tatăl lui să-și revină. Mă tem că aceasta a fost ultima noastră călătorie împreună... De acum înainte, va fi prea ocupat....

– Cum v-ați împrietenit? întrebă fata.

– Bunicul lui era stăpânul insulei când bunicul meu a fost trimis în misiune acolo, ca oficial al administrației engleze... Se întâmpla imediat după primul război mondial. Eu și Tekai ne știm de când eram mici. E un tip extraordinar. Nu există prieten mai bun ca el, la bine și la rău... și am avut parte și de lucruri rele în viață... adăugă el cu tristețe.

Laura se gândi că Tekai ar fi putut spune aceleași lucruri despre prietenul său.

Ajunseră înapoi la bord. Deși era tulburată de durerea lui Tekai, Laura se simțea totuși fericită că Yves și cu ea rămăseseră în sfârșit singuri.

Astfel că dezamăgirea ei fu mare când, după cină, bărbatul îi spuse că se duce în oraș, dar nu o invită și pe ea.

O rugă să-l ducă la țărm cu barca și apoi să se întoarcă singură, dar fata protestă, oferind o altă variantă:

– De ce nu lași barca pe chei? Te vei putea întoarce când vrei...

– Nu, prefer ca barca să rămână lângă Briza Mării.

– De ce? Dacă ar interveni vreo urgență, aș putea înota până pe chei. Nu e departe...

– Nu înțelegi. Dacă barca ar rămâne la chei, iar eu aș fi în oraș, te-ai putea trezi cu un musafir nepoftit. În orice port există oameni dubioși, iar o fată singură la bord, noaptea, reprezintă o invitație foarte atrăgătoare pentru ei. N-aș vrea să-mi asum riscul ăsta.

– Dacă aș țipa, sunt sigură că Ruark, căpitanul Feliciei, mi-ar sări în ajutor.

– Poate nu vei avea când să țipi.

Cu o mișcare ușoară, care o luă prin surprindere, bărbatul îi puse o mână la gură și o învârti scurt, lipind-o de pieptul lui și imobilizându-i brațele. Fata nu putu face nici o mișcare și țipetele ei fură înăbușite.

Yves își luă mâna de la gura ei, dar nu-i eliberă brațele.

– Sper că nu te-a durut, zise el în șoaptă. Voiam doar să-ți demonstrez că scenariul pe care ți l-am prezentat e foarte realist. Data viitoare nu trebuie să mă mai contrazici, pentru că am mai multă experiență și sfaturile mele vor să te protejeze.

O eliberă complet și adăugă:

– Am fost cândva într-un port unde s-a întâmplat ceva asemănător. O femeie a fost atacată pe un vapor unde se mai aflau șase bărbați și nici unul dintre ei n-a știut ce se întâmplă. N-aș vrea să pățești la fel, mai ales că ești singură aici...

După ce fata se dezmetici îndeajuns ca să vorbească, îi spuse lui Yves, tot în șoaptă:

– M-ai luat prin surprindere cu atacul ăsta. Însă nu cred că m-ai fi imobilizat atât de repede dacă ai fi fost un intrus, un străin.

– Nu?

Ochii lui negri străluceau cu intensitate:

– Să înțeleg asta ca pe o invitație la o nouă demonstrație?

– Nu, desigur că nu, bătu ea în retragere, roșind.

Se făcea că nu înțelege ce-i spune?

– Nu? Eu cred că a fost, zise el, ironic. Nu e ceva neobișnuit ca o femeie să cedeze mai ușor forței decât vorbei bune. În felul ăsta are impresia că a opus rezistență... Este și cazul tău. Dacă vrei să fii sărutată, de ce nu spui, pur și simplu?

– Nu vreau să fiu sărutată.

Dar mințea, și el știa că minte.

– Bine, te cred, răspunse el, râzând. Dar lasă-mă să-ți dau un sfat. Ești tânără și lipsită de experiență, iar asta te pune într-un fel la adăpost de orice pericol, dacă ai de-a face cu un om rezonabil și moral. Dar să nu faci greșeala de a te crede invulnerabilă. Oricine are limitele lui și, în ce mă privește, aproape că am ajuns la capătul răbdării.

În absența lui, Laura se întinse la soare pe un scaun. Regreta acum că pierduse șansa de a fi sărutată. Dar, chiar dacă ar fi recunoscut că tânjea după sărutul său, oare Yves i-ar fi făcut pe plac? Și-ar fi dorit să știe mai multe despre bărbați, măcar jumătate din lucrurile pe care le cunoștea el despre femei. Cărei femei i s-ar fi supus Yves?

Ce fel de femeie ar fi putut iubi?

În mai puțin de o oră, bărbatul se întoarse și o strigă cu glas bucuros. Fata ieși pe punte și văzu, uimită, că Yves nu era singur. John stătea alături de el.

– I-am cerut lui Lacey să ni se alăture, explică el.

"De ce?" se întrebă tânăra în sinea ei, dar nu avu curajul să rostească întrebarea cu glas tare, de teamă să nu-l rănească pe sărmanul John.

Mai târziu însă, când ea și Yves rămaseră singuri pe punte, găsi ocazia să-i vorbească:

– De ce l-ai adus pe John? Ne-am fi descurcat și singuri.

– M-am gândit că prezența lui te va bucura. Nu-i așa?

– Nu neapărat.

– Ar trebui să fii mulțumită că mi-am schimbat părerea despre el.

– Sunt, dar...

– Ți-ar fi plăcut să fim singuri? continuă el gândul ei nerostit.

Laura se gândi că nu mai trebuia să repete greșeala de a-i ascunde ce simte.

– Da, spuse ea, curajoasă.

– De asta l-am și adus, micuță Laura, răspunse el, cu apelativul pe care i-l dăduse Tekai.

***

În zilele care urmară, Laura regretă din ce în ce mai mult decizia lui Yves de a-l aduce la bord pe John. I se părea că e prea băgăcios, prea lipsit de tact. Se așeza lângă ea și vorbea mereu, atunci când ea și-ar fi dorit să tacă.

Deși mai scund și mai slab decât Yves, nu se ținea prea bine pe picioare și nu o dată căzu peste ea, lovind-o, după care își ceru scuze în mod repetat.

A treia oară când se întâmplă același lucru, Laura îi spuse, iritată:

– Oh, nu te mai scuza atâta, John. Nu mi-ai rupt nici un os, încă.

Băiatul o privi întristat și se retrase, iar Yves comentă, ironic:

– Bravo! Ai reușit să-i rănești sentimentele mai mult decât ți-a rănit el piciorul.

Fata îi aruncă o privire ucigașă, dar se stăpâni să replice și alergă după John să-și ceară scuze. Știa că nu era corect să-l învinovățească pe el pentru că-i stricase idila. Era vina lui Yves. Cu cât trecea timpul, cu atât i se părea mai evident că Yves încearcă să-i lase cât mai mult singuri pe ea și John. Pe de altă parte, John nu părea să priceapă că Laura și-ar fi dorit mai mult compania celuilalt bărbat.

Înainte să părăsească portul francez, Yves îi cumpărase o cutie de acuarele și în fiecare zi o punea să exerseze. Amândoi bărbații stăteau lângă ea, testându-i talentul de a surprinde realitatea în culori.

Portretul pe care i-l făcu lui John era bun, dar, spre tainica ei supărare, avu mai puțin succes cu Yves. Crezuse că fața lui, cu vizibila sa structură osoasă, avea să fie mai expresivă. Dar, deși prinsese foarte corect toate trăsăturile lui tipice, caracteristicile care o marcaseră mai mult ca orice și pe care se străduise să le imortalizeze pentru a le reține mai târziu, când el avea să plece definitiv din viața ei, refuzaseră să se supună pensulei. Rezultatul era recognoscibil, dar îi lipsea calitatea.

Comparând realizările ei pe diferite teme, Yves îi spuse că florile îi ieșeau cel mai bine și că pe acest subiect ar trebui să se concentreze.

Într-o seară, pe când se aflau într-o lagună foarte asemănătoare cu cea unde Laura văzuse pentru prima dată Briza Mării, și spăla

liniștită vasele, trecându-i-le lui John să le șteargă, băiatul o luă în brațe cu o mișcare bruscă.

Pricepu atunci că singurul motiv pentru care-l lăsase pe John s-o sărute prima oară fusese doar curiozitatea de a vedea dacă alte buze îi vor crea aceeași incredibilă senzație de fericire ca sărutul lui Yves. După cină, acesta plecase la țărm ca să discute cu un localnic foarte bătrân – se spunea că avea o sută de ani – ale cărui amintiri Yves le găsea foarte interesante.

Dacă ar fi putut anticipa reacția lui John, l-ar fi respins îndată. Dar băiatul o luase prin surprindere și sărutul lui inițial se transformase într-unul mult mai pasional și fusese incapabilă să se elibereze la fel de repede pe cât și-ar fi dorit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, John! protestă ea, împingându-l. Ai băut prea mult la cină?

– Nu, nu băutura, tu m-ai făcut să acționez așa. Nici nu știi ce ispititoare ești, în rochia asta subțire... Nu m-am putut abține.

– Totuși, nu e cazul să te porți ca o caracatiță beată, replică ea, încercând să-și facă înțeles punctul de vedere.

Luă apoi șervetul din mâna băiatului și începu să șteargă cești le de cafea. Dar ar fi făcut poate mai bine să plece, să iasă pe punte. În spațiul strâmt al bucătăriei, John părea incapabil să se controleze.

– M-am îndrăgostit de tine, Laura, șopti el. Lasă-mă să te țin în brațe, draga mea. Te rog...

Imediat ce rosti aceste cuvinte, o îmbrățișă și o sărută pe gât.

Laura nu putea susține că îmbrățișare lui n-o emoționa, dar nu lui John îi răspundea, ci unei imaginare îmbrățișări a lui Yves.

Încurajat de lipsa de rezistență a fetei, John încercă mai mult... și iluzia fu spulberată. Laura îi prinse mâna și spuse, ferm:

– Nu, nu, John! Te rog, lasă-mă!

Spre marea ei surpriză și ușurare, el îi dădu drumul și-i zise:

– Nu vreau o aventură cu tine. Te iubesc și vreau să-mi fii soție.

– Cum? exclamă ea, perplexă.

– De ce ești atât de uimită? Cred că știai că te iubesc!

– Dar doar acum câteva zile erai cu Lisa.

– Da, dar relația cu ea n-a contat. Dovadă că am părăsit-o mediat după ce ne-am întâlnit. Am știut din prima clipă când te-am văzut că ești specială. Am sperat că mă vei iubi.

– Te plac foarte mult, John. Dar să te iubesc...

Clătină din cap, dându-și seama că un răspuns limpede avea să-l rănească.

– Dar ai nevoie de mine, draga mea. Ai nevoie de cineva ca să aibă grijă de tine. Nu sunt un oarecare, am multe să-ți ofer. Voi avea o slujbă bună, cu perspective excelente. Ne putem lua o casă și nu vei fi nevoită să muncești. Poți avea toate lucrurile de care ai dus lipsă – un cămin în Anglia, mașină... te poți duce la cumpărături când vrei... Nici nu-ți imaginezi ce viață bogată poți avea.

– Ba da, îmi pot imagina. Dar viața mea e perfectă acum.

– Dar trăiești fără a avea siguranța zilei de mâine. Nu poți să continui așa la nesfârșit. Trebuie să te gândești la viitor, să-ți faci planuri. Ce s-ar întâmpla dacă te-ai îmbolnăvi? Cine ar avea grijă de tine?

– Nu știu, dar cineva va avea.

– Localnicii, vrei să spui? Doamne, nu mi-aș dori să mă las pe mâna lor. Da, știu, îți vor binele, dar n-au nici cele mai elementare cunoștințe de medicină... iar igiena... lasă de dorit. În Anglia, ai avea o asigurare care acoperă tratamente costisitoare, ai fi îngrijită de

specialiști. Când vei avea un copil, vei naște în spital, nu într-o colibă.

Laura rămase fără replică. Era tânără și sănătoasă și nu se gândise niciodată la boală. Era surprinsă că John o făcuse. Fu impresionată de dorința lui de a avea grijă de ea, de a o proteja, dar avantajele pe care i le enumerase, pentru ea nu contau. Dacă l-ar fi iubit, n-ar fi contat dacă avea ceva să-i ofere sau nu. În absența iubirii însă, nu vedea nici un motiv să mai discute avatanjele unei relații.

– Îmi pare rău, John, repetă ea, și ieși pe punte.

El o urmă, încăpățânat:

– Am auzit adesea că atunci când o femeie spune nu, vrea să spună da.

– Câteodată, poate. Dar nu și în acest caz.

– Cred că mă placi și tu... Altfel, de ce l-ai fi convins pe Yves să mă ia la bord?

– Nu eu l-am convins. A fost ideea lui. Am fost foarte surprinsă când s-a întors cu tine.

– Și eu. Credeam că mă urăște din suflet, dar trebuie să recunosc faptul că s-a purtat foarte bine cu mine de când sunt la bord.

– S-ar putea să se răzgândească din nou dacă te va vedea urmărindu-mă pe punte, cum faci acum.

– Trebuie să știi că n-aș face nimic care să te rănească. Te-ai supărat că am încercat să te sărut? zise el, luând-o din nou în brațe.

– Nu, atâta vreme cât nu încerci din nou.

– Nu știu niciodată la ce să mă aștept din partea ta. Se spune că fetele de pe insule fac dragoste de la vârste foarte mici... Iar cele din Anglia nu sunt nici ele departe... Dar tu?!...

– N-am avut niciodată un iubit, John.

– La asta m-am gândit și eu adesea. Și totuși, nu pare credibil. Ești foarte drăguță, iar lucrurile așa stau pe aici... Dacă știam că nu ești obișnuită, aș fi fost mai răbdător. Te-am speriat?

– Ai fost... brutal.

– Îmi pare rău, draga mea.

John își ceru scuze în genunchi, iar tinerei i se făcu milă de el, dându-și seama că era exact genul de băiat pe care o fată capricioasă l-ar fi putut juca pe degete. Nu și-l putea imagina cu nici un chip pe Yves cerându-și iertare pentru un sărut sau având răbdare cu o fetiță timidă.

– Nu-mi mai spune așa, John, răspunse ea blând, dar ferm. Mi-aș dori să fiu iubita ta, dar nu se poate. Și, ca să fiu sinceră, cred că ceea ce simți tu acum nu va dura mai mult decât legătura ta cu Lisa. Sunt sigură că toate fetele tinere te atrag. E ceva normal.

– Dar eu, de ce nu te atrag?

– Mă preocupă viitorul meu. Tu ești în vacanță, te poți distra cât vrei, dar eu? Uite, vine Yves, adăugă ea, ușurată.

– La naiba! zise el, și dispăru grăbit în cabină.

Laura găsi gestul lui copilăresc. Yves nu s-ar fi lăsat convins atât de repede, dacă ar fi fost refuzat. Dar pe Yves nu l-ar fi refuzat nimeni!

– Ești singură? zise acesta.

– John e în cabină.

Yves nu comentă și schimbă subiectul:

– M-aș duce să înot. Ce părere ai? Ai vrea să vii?

Se aruncară în apa liniștită și plutiră în lumina lunii. Când se întoarseră pe punte, se înfășurară în prosoape și băură cafea cu rom.

Dacă Yves ar fi făcut cel mai mic gest care să-i arate că o dorea, Laura s-ar fi lăsat purtată bucuroasă de brațele lui puternice. Dar, în loc de asta, Yves îi uscă părul cu prosopul și o trimise la culcare cu o palmă prietenească pe umăr.

Capitolul 6

Laura sperase că, dată fiind explicația lor din acea seară, John o va lăsa în pace și n-o va mai urmări peste tot. Dar se părea că tânărul nu luase în serios refuzul ei. Astfel că se gândi la singurul mod în care-l putea convinge, și anume mărturisindu-i dragostea ei pentru Yves. Dar renunță destul de repede și la acest plan, prevăzând că prin acest gest va da naștere unei antipatii profunde între cei doi. John n-o va aproba și probabil va începe să-l urască pe Yves.

În schimb, ar fi putut testa reacția lui Yves la aflarea propunerii lui John. Dar și asta era dificil, pentru că nu rămâneau niciodată singuri. De la răsărit la apus, John era mereu cu ei.

Ocazia se ivi însă într-o bună zi, când John se duse să adune scoici, o activitate pe care o practica entuziast. O invită și pe ea, dar fata îi spuse că avea să vină mai târziu. Pentru prima dată, John nu insistă și nu spuse că avea s-o aștepte. Se aruncă în apă și se îndepărtă.

Yves se afla în bucătărie: repara coada unui ibric.

După ce-l văzu plecat, Laura coborî și se apropie de Yves.

– Pot să te ajut cu ceva? spuse ea.

– Nu, Laura, mulțumesc. Poate John are nevoie de tine.

– Cred că a venit timpul să se descurce și singur, replică fata.

– Și eu nu?

– Cu tine e altceva. Tu știi ce să faci și te descurci în orice situație. Dar el a fost crescut altfel. Alții trebuie să-i rezolve problemele și acum crede că așa ar trebuie să fie.

– În lumea din care vine, așa și e. Soția lui va trebui probabil să aibă mereu grijă de el. Dacă m-aș căsători, nu mi-aș lăsa nevasta să mă dădăcească.

– John vrea să-i fiu soție, îndrăzni fata.

Yves nu păru surprins de veste.

– Și ce părere ai despre asta?

– Voi lua în calcul posibilitatea.

– Ar fi trebuit să-l refuzi îndată.

– De ce? Credeam că și tu te-ai gândit că va fi așa.

– Eu? Ce te-a făcut să crezi asta?

– Pentru că... e o partidă bună, repetă ea cuvintele auzite de la John.

– Dar tu ești generoasă, tu nu cauți să iei, ci să oferi. Te-ai simți foarte prost, în ciuda confortului și siguranței pe care ți le oferă, dacă n-ai putea să-i dai ceea ce vrea de la tine... dragoste.

– El crede că o va avea.

– E îndrăgostit și nu înțelege bine situația. Judecând după propriile sale vorbe, a trăit într-o lume despre care tu nu știi nimic. Pentru femei, o lume calmă, cu cafeaua de dimineață savurată pe îndelete, cu mese în oraș, cu serate fabuloase.

Nu te văd integrându-te în ea.

– Poate că mă voi obișnui.

– Crede-mă pe cuvânt. Te vei sufoca, Laura. Nu pari genul care să ducă dorul unei colectivități. Ești o individualistă. Lui John nu i-ar plăcea o soție care, absorbită de pictură, ar uita să-i prepare cina. Talentul tău va deveni nu hobby, nu o preocupare serioasă.

– Pari foarte sigur de ce spui.

– Nu foarte, doar încerc să-mi imaginez cum va fi. Mi s-a părut că-mi ceri părerea și ți-am spus-o. Poate greșesc. Dar sunt foarte sigur de un singur lucru: nu-l iubești.

– De unde știi?

– Pentru că, dacă l-ai fi iubit, n-ai fi ezitat în fața propunerii lui și nu mi-ai fi cerut părerea.

– Poate că mă gândeam la binele lui, nu la sentimentele mele.

– Se poate, dar nu cred. Dacă așa ar fi stat lucrurile... se întrerupse el, venind spre ea și sărutând-o – nu m-ai fi lăsat să te sărut și nu ți-ai dori s-o mai fac o dată.

– Și ai de gând să continui? întrebă ea în șoaptă.

Imediat însă, de afară se auzi un strigăt disperat. Yves se îndreptă grăbit spre punte. Deși îl urmă după câteva secunde, Laura îl văzu deja în apă, la oarecare distanță, înotând spre John, care părea în încurcătură.

Laura dezlegă barca. Posibilități nenumărate – mai mult sau mai mai puțin alarmante – îi trecură prin minte pe când vâslea către Yves, care se îndepărta cu o viteză uluitoare.

Era posibil ca strigătul lui John să fi fost provocat doar de întâlnirea cu o caracatiță inofensivă care, încolăcindu-se în jurul piciorului lui, nu i-ar fi făcut mai mult rău decât sieși.

Dar dacă motivul pentru care John strigase după ajutor era atacul vreunui rechin și Yves nu avea armă... Iar ea nu avusese prezența de spirit de a lua una. Localnicii, așa cum era Tekai, nu se speriau de lupta cu un rechin, dar Yves nu se putea măsura cu el fără un cuțit.

Niciodată nu se simți mai ușurată decât atunci când, cu forța pe care i-o dădu disperarea, îl ajută pe John să urce în barcă și văzu că nu pățise nimic. Dar chipul lui era schimonosit de durere.

– Cred că ceva m-a înțepat, șopti el, ceea ce fetei îi reînnoi temerile.

Când se întoarseră pe vas, John părea chinuit de durere și nedumerit.

– Ce naiba a putut fi? Am simțit ceva dureros, dar n-am văzut nimic.

– Probabil o moluscă din familia conidae, zise Yves.

Tonul lui nu te lăsa să înțelegi nimic, dar Laura știa că era îngrijorat.

Amândoi îl avertizaseră pe John să fie atent dacă vede o moluscă tip con. Dar, deși Yves îi explicase că unii melci oceanici sunt carnivori, hrănindu-se cu viermi și pești mici pe care-i străpungeau cu un ac, ca un harpon plin cu venin, John nu luase în seamă pericolul. Majoritatea conidelor nu erau periculoase; se hrăneau numai noaptea, iar restul timpului stăteau ascunse în nisip.

– Ar fi bine să te întinzi, iar noi îți vom pregăti o pungă cu gheață. Te ocupi tu de asta, Laura? zise Yves. E doar o simplă precauție, dar cred că ar trebui să mergi la un doctor. Vom naviga spre nord. Dacă ți se umflă brațul, va fi necesară o injecție. Dar probabil că nu e cazul.

– Ce tâmpenie, zise trist John.

– Da, aprobă Laura. Dar asta e. Te vei face bine.

– Cât de otrăvitoare sunt moluștele astea?

– Depinde, răspunse ea calm, urmând exemplul lui Yves. Un bătrân sau un copil se pot îmbolnăvi de la o înțepătură. Dar o persoană sănătoasă, de vârsta ta, nu poate păți nimic. Se poate să ți se facă rău, așa că-ți voi lăsa la îndemână o găleată cât mă duc să văd dacă Yves are nevoie de ajutor. Nu voi lipsi mult.

Yves scoase vasul în larg.

– Nu crezi că are nevoie de un garou? întrebă ea.

– Nu vom face nimic, până nu avem părerea unui medic. Nu trebuie să te îngrijorezi. E tânăr, e puternic și înțepăturile astea nu sunt chiar atât de periculoase. Sunt șanse să nu aibă nimic, ci doar să facă o febră mare.

Mai târziu, când vasul parcursese o distanță apreciabilă, John adormi. Laura era preocupată de prepararea cinei. Îngrijorată de starea tânărului, era totuși recunoscătoare că în locul lui nu se afla Yves. Nu numai pentru că Yves era mai important pentru ea, dar și pentru că pe el se putea baza pentru a rezolva orice situație. Dacă el ar fi fost cel bolnav, poate că ei nu i-ar fi acordat îngrijirea potrivită cu atâta eficiență.

Când Yves intră în bucătărie, fata îl anunță:

– John a adormit.

– Pare mai mult un leșin.

– E chiar atât de grav?

– Nu neapărat, replică el, fără alte explicații.

Pe la miezul nopții, febra bolnavului crescu și se plânse de dureri de cap.

La ora unu, Yves o înlocui pe Laura la căpătâiul lui John.

– Nu mai ești de nici un folos dacă ești obosită. Te voi trezi la cinci sau chiar mai devreme, dacă voi avea nevoie de ajutor.

Spre mirarea ei, fata reuși să adoarmă. Întotdeauna dormise bine legănată de ape, dar niciodată mai bine decât pe Briza Mării.

Dar odihna ei fu tulburată de un coșmar din care o trezi cu greutate Yves. Bărbatul aprinse lumina și se așeză pe marginea patului. Visase că iubitul ei drag murise, așa că fericirea pe care o simți când îl văzu aievea lângă ea o făcu să-l îmbrățișeze.

– Vorbeai în somn... Ce visai?

– Că murisei. Că melcul te înțepase pe tine și n-am fost în stare să te salvăm.

Deși îi putea simți respirația caldă, inima îi era încă tulburată de grozăvia visului.

– Am făcut cafea. Am să-ți aduc puțină, răspunse el.

– Nu, nu. Nu pleca.

El o îmbrățișă din nou și stătură așa multă vreme, până când bărbatul se ridică în sfârșit și spuse:

– O cafea ar fi binevenită.

Când bărbatul reveni, Laura realiză că nu-l întrebase nimic despre starea lui John.

– Se pare că febra i-a scăzut, dar încă îi este rău. Doarme în continuare, răspunse bărbatul la întrebarea ei.

– E cinci fără ceva. Te pot înlocui.

– Bine. Dar nu ezita să mă trezești dacă întâmpini vreo problemă.

– Dacă e cazul... da.

Dar schimbul ei fu foarte liniștit.

Vasul înainta calm pe oceanul liniștit, iar John dormea.

La nouă, neștiind dacă Yves pusese ceasul să sune sau aștepta să fie trezit de ea, Laura intră la el în cabină. Bărbatul nu se mișcă la zgomotul pașilor ei. Stătea cu spatele spre ușă, întins pe o parte. Fata îi puse ușor mâna pe umăr, iar Yves se trezi.

La fel ca Jamie, pe când era mică, Yves se trezi speriat:

– Ce s-a întâmplat? zise el, grăbit.

– Nimic. Cred că John e puțin mai bine.

– Ar fi bine să te duci să te culci. Numai patru ore de somn nu-ți vor ajunge.

– Mi-e foame. Mă duc să prepar micul dejun până când te speli și te razi.

Abia terminară de mâncat, că John se trezi și-i strigă. Ajunși în cabină, văzură cu groază că era scuturat de spasme violente.

– Mă tem că m-am pripit cu diagnosticul, zise Laura.

– Își va reveni, o liniști Yves.

– Doamne, sper să fie așa. Ar fi o lovitură pentru tatăl lui dacă John se va îmbolnăvi grav. Se va învinovăți că l-a trimis așa în lume.

– L-a trimis? repetă Yves, uimit.

Laura îi explică tot ce știa despre călătoria lui John.

– Nu mi se pare că ar fi un tip prea aventuros... Pe de altă parte, când mi-a propus să mă căsătoresc cu el, mi-a vorbit despre lipsa unei îngrijiri medicale adecvate aici, pe insule. Era îngrijorat din pricina mea. Iar acum, el e cel care are nevoie disperată de doctor. Cât de departe de aflăm de cel mai apropiat spital?

– Dacă direcția vântului nu se schimbă, vom ajunge acolo mâine dimineață în zori.

– Atât de mult mai avem? Dar până atunci sunt ore bune.

– Boala lui îți demonstrează că ai greșit, nu-i așa?

– Cum anume?

– Refuzându-i propunerea.

– De unde știi că l-am refuzat?

– Foarte simplu. Dacă ai fi acceptat să-i devii soție, n-ai fi putut păstra secretul, iar el ar fi fost în toane mai bune, nu posomorât ca în ultimele zile.

– Da, l-am refuzat, recunoscu ea. Dar faptul că s-a îmbolnăvit nu poate schimba asta.

– Pari foarte îngrijorată.

– Desigur. Tu nu ești îngrijorat?

– Ba da, și încerc să fac tot posibilul pentru a-l salva, dar nu sunt implicat afectiv...

– Ești vreodată? izbucni ea.

De-abia rosti aceste cuvinte, că le și regretă. Dar dormise prea puțin, era nervoasă și câteodată i se părea că Yves n-avea pic de inimă.

– Mi se întâmplă foarte rar, răspunse el cu răceală.

Laura își aminti atunci de lady Mary, a cărei moarte era probabil responsabilă de atitudinea bărbatului.

– Oh! De ce am spus așa ceva? Îmi pare rău!

– Ești iertată, zise el. Du-te să te culci.

Pe la prânz, Yves o trezi. Primul gând al ei fu să-l întrebe despre John.

– Nu este prea bine, recunoscu Yves.

Tânărul avea în continuare febră și transpira mult. Cei doi îi schimbau des așternuturile și-l ștergeau continuu cu prosoape curate.

Laura avea nevoie de ajutorul lui Yves pentru a-l face pe bolnav să bea apa de care organismul lui avea nevoie, nu numai din pricina pericolului deshidratării, dar și pentru a-i "spăla" ficatul și rinichii de otravă.

Până seara, John începu să delireze. Brațul său, în ciuda ghețiii aplicate local, se umflase atât de mult, încât devenise de două ori mai mare. Câteodată, tânărul îi strângea ușor mâna, altă dată îi șoptea numele. De cele mai multe ori însă, John nu-i mai recunoștea.

Nici Yves, nici Laura nu dormiră deloc în acea noapte.

Yves o rugase să doarmă, dar fata îi răspunse ferm:

– Când vom ajunge la spital și voi fi sigură că e bine îngrijit, voi putea să dorm cât vreau.

De data aceasta, Yves nu mai insistă.

Briza Mării plutea liniștit, iar Yves încerca să ia legătura cu uscatul prin radio, pentru a pregăti personalul spitalului pentru primirea unui pacient în stare critică.

Între orele trei și patru, Laura crezu că John nu avea să supraviețuiască. Febra îi crescuse foarte mult și nu mai putea să bea apă. Îi era greu să înghită și să respire.

Stătea lângă el, disperată de rapida schimbare înregistrată în starea. Acum două zile era în putere și în acest moment, slăbit și vulnerabil, John părea un copil. I se părea incredibil ca un mic melc oceanic să aibă o otravă atât de puternică... deși, dacă tratamentul ar fi fost aplicat prompt într-o instituție medicală, poate că efectul n-ar fi fost la fel de sever.

La un moment dat, John deschise ochii și întrebă, răgușit:

– Voi muri?

Răspunsul veni din partea lui Yves, care tocmai intrase în cabină:

– Nu pe vasul meu. Trebuie să-ți revii, băiete. Vom ajunge la spital în curând și ei se vor ocupa de tine.

Privirea băiatului se încețoșă. Dacă auzise replica lui Yves sau o crezuse, era imposibil de ghicit.

Yves îi puse tinerei mâna pe umăr:

– Ți-am făcut un sandviș și am pregătit ceaiul. Ia o pauză.

Un mic grup de persoane și o ambulanță veche, albă cu crucea roșie, îi așteptau când ancorară. Doi bărbați îl duseră pe John la țărm. Tânărul arăta foarte slăbit când îl urcară în ambulanță și doctorul începu să-l consulte.

Yves și Laura fură duși la spital într-o mașină de poliție. După ce ajunseră în sala de așteptare, li se trimise ceai și o asistentă veni să ceară cât mai multe informații despre John.

– Religia tânărului? fu ultima întrebare a femeii.

Nici unul dintre ei nu știu ce să răspundă, dar Yves susținu că era sigur de faptul că băiatul nu era catolic.

După o jumătate de oră, doctorul își făcu apariția. Nu știa încă nimic sigur despre evoluția bolii, dar îi anunță că aveau să afle peste câteva ore dacă băiatul își va reveni sau nu.

– Păreți foarte obosiți. Vă sugerez să vă întoarceți pe vas și să vă odihniți. Nu mai puteți face nimic aici și, dacă va apărea vreo schimbare, vă vom chema îndată.

– Rudele sale n-ar trebui anunțate? întrebă Yves.

– Nu cred, date fiind circumstanțele. Dacă ar fi fost ușor de găsit, da. Dar așa, nu văd de ce ar trebui să-i alarmăm fără un motiv serios. Până la prânz sau spre după-amiază vom ști cu siguranță ce să le spunem.

Se întoarseră la vas cu taxiul.

– Vom face duș, decise Yves. Și, ca să vezi că sunt cavaler, te las pe tine prima.

Când ieși din baie, Yves o întâmpină cu micul dejun pregătit.

– Nu trebuie să te înfometezi, spuse el, când fata refuză a nu știu câta oară să mănânce. Nimic nu-ți scade mai mult moralul decât un stomac gol.

După masă, Laura începu să spele vasele, în timp ce Yves făcea duș. Se gândea să spele și cearșafurile și prosoapele folosite pentru John, dar Yves propuse să le ducă la o spălătorie.

– Cea mai bună soluție ar fi să dormi puțin.

Dar nu se putu odihni, gândindu-se fără încetare la starea lui John. Dacă avea să se înrăutățească? Și dacă, revenindu-și, avea să se trezească printre străini? N-ar fi trebuit să rămână la spital, alături de el?

Yves nu dormi nici el. Când ieși din cabina ei, îl zări stând la masă.

El o privi o clipă și spuse grăbit:

– Cred că ar fi bine să mergem la spital.

– Da, aprobă fata, cu bucurie.

– Mai ales că nu ne putem concentra la nimic altceva până nu aflăm cum stăm.

Sala de așteptare de la spital punea la dispoziție rudelor bolnavilor multe reviste pentru a-și ocupa timpul în așteptarea veștilor. O colecție de reviste Geographical Magazines îi absorbi complet atenția lui Yves. Laura găsi și ea un exemplar și citi câte ceva despre Canada. Apoi, prea nervoasă pentru a se putea concentra, își îndreptă atenția asupra lui Yves. Trăise cu el în același spațiu de

atâtea săptămâni. O oarecare intimitate apăruse între ei. Și totuși, rămăsese pentru ea un străin, o enigmă.

Yves lăsă revista și se ridică, privind afară pe fereastră, cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Laura bănui că bărbatul se gândește la lady Mary și, cu o bruscă îndrăzneală, îl întrebă dacă era adevărat.

Pentru câteva secunde, Yves păru prea adâncit în gânduri pentru a auzi întrebarea. Apoi își întoarse capul și o privi cu ochii întunecați de tristețe, spunând:

– Puțin... nu foarte adesea.

– Era... foarte frumoasă, nu-i așa? întrebă ea, făcându-și curaj.

El se întoarse de la fereastră:

– Tekai ți-a spus asta?

– Nu, dar așa aveam impresia, răspunse ea, simțind că terenul pe care pășea devenise nesigur.

– Era frumoasă, aprobă Yves. Dar nu asta era calitatea ei cea mai importantă. Cred că toată lumea și-o va aminti mereu din pricina bucuriei ei de a trăi... un adevărat șoc când te gândești că a murit așa. Tekai ți-a povestit despre asta?

– Nu, dar am înțeles, șopti ea. Mi-a spus că a murit și poate că așa e mai bine, ceea ce m-a făcut să cred că n-a fost un accident.

– Nu, n-a fost un accident, îi dădu dreptate Yves. Avea o boală incurabilă de care putea suferi luni sau chiar ani, cu dureri înfiorătoare. Nu voia să ajungă acolo, nu voia să-i chinuie pe cei pe care-i iubea.

"Și mai ales pe tine", se gândi Laura.

– A ales să moară repede, în ocean.

Laura începu să plângă.

Stresul ultimelor zile, suferința lui John și acum melancolia iubitului ei Yves o făcură să dea frâu liber sentimentelor.

– Draga mea copilă, nu trebuie să plângi, o mângâie Yves. Era bătrână și a avut o viață lungă și fericită. A făcut ce a crezut că trebuie. Pentru ea. Poate nu pentru toată lumea.

– Era... bătrână, ai spus?

– Avea șaptezeci și șase de ani, deși nimeni nu i-ar fi ghicit vârsta. Înotul a menținut-o suplă. De la spate, dacă avea părul alb ascuns sub pălărie, nu părea să aibă mai mult de treizeci-patruzeci de ani.

– Credeam că atât și avea. Credeam că ai fost îndrăgostit de ea.

– Ce naiba te-a făcut să crezi așa ceva? întrebă el, uimit. Era bunica mea.

Laura simți o mare ușurare la auzul vorbelor lui, ca atunci când îl văzuse prima oară și crezuse din toată inima că el va fi cel care o va salva. Din câteva vorbe, alungase departe fantoma care o bântuise de când îi auzise prima dată numele. Lady Mary, în felul în care și-o imaginase ea, nu existase niciodată.

– Dacă ar mai fi trăit, ai fi găsit în ea o bună prietenă și protectoare, continuă Yves. V-ați fi înțeles foarte bine. Sunteți asemănătoare, în unele privințe. De fapt, ăsta a fost și motivul pentru care nu te-am aruncat peste bord când te-ai ascuns pe Briza Mării, cum ar fi făcut orice om cu bun-simț, glumi el.

– Unde a trăit bunica ta? întrebă Laura.

– În insulele Fiji, în ultimul timp. Dar când era mică, a locuit pe insula unde Tekai este acum stăpân. Se întâmpla pe timpul bunicului său, când lady Mary era o tânără mireasă de nouăsprezece ani. Nu avea nici cea mai mică idee despre cum avea să arate viața ei când s-a căsătorit cu bunicul, care tocmai își începuse cariera de

administrator al coloniei britanice de acolo. Au călătorit cu avionul până la Syndey, la clasa întâi, unde a avut parte de confortul cu care fusese până atunci obișnuită. Dar pe insulă au fost repatizați într-o colibă simplă, primitivă. Pentru tine, asta nu înseamnă foarte mult, dar multe fete europene nu s-au putut adapta aici.

– S-a mai întors în Europa vreodată?

– Da. După accidentul în care tata a fost ucis și mama rănită grav, a venit să aibă grijă de mine câteva luni. Când mama și-a revenit, s-a recăsătorit cu un francez și a mai avut trei copii. Acum, a murit și tatăl meu vitreg, dar atâta timp cât a trăit, prima ei căsătorie a reprezentat mereu un subiect sensibil pentru el. De aceea, am făcut școala în Anglia și am locuit acolo în vacanțe. Când am deveni adolescent, bunicii mei nu mai aveau de ce să se întoarcă în Europa. Bunicul se retrăsese din activitate. Cum tata a fost singurul lor copil, nu mai aveau un alt nepot în afară de mine.

Chiar atunci, apăru doctorul, care-i anunță:

– Domnul Lacey e conștient, dar foarte slăbit. E nerăbdător să vă vadă, dar vă rog să nu-l obosiți. Veți sta cu el numai cinci minute. Asistenta vă va arăta rezerva în care a fost repartizat, adăugă el, arătând spre tânăra în uniformă.

– Pe aici, vă rog, îi conduse ea.

John stătea întins într-un pat alb, cu fața întoarsă spre ușă. Cum îi văzu, spuse:

– Sunteți încă aici. Mi-au spus că ați rămas, dar nu eram sigur...

– Nu puteam să plecăm până nu aflam dacă îți vei reveni, spuse Yves.

– N-avem voie să stăm mai mult de cinci minute. Trebuie să te odihnești, John. Vom reveni mâine, nu te îngrijora.

El îi prinse mâna, dar ea îi zâmbi și se desprinse ușor:

– Ne vedem curând.

Se îndreptară spre ieșirea principală. Acolo, se întâlniră din nou cu doctorul:

– Presupun că John Lacey e în afara oricărui pericol, zise Yves.

– Să sperăm, răspunse medicul vag, păstrându-și rezerva. Această formă de otrăvire e rară și nu cunoaștem foarte multe în acest domeniu. Depinde mult de constituția pacientului, iar prietenul vostru pare să fi fost perfect sănătos când s-a întâmplat accidentul. Nu bea, nu? Asta i-ar fi redus simțitor șansele.

– Nu, nu bea. Și dacă se întâmpla, prefera bere, nu băuturi tari.

– Cât va dura până își va reveni complet? interveni Laura. Se poate spune de pe acum?

– Nu încă. V-a întrerupt călătoria? Aveți vreo urgență?

– Nu, suntem liberi. Putem sta oricât e necesar.

– Organismul domnului Lacey a suferit un șoc sever, continuă doctorul. Își poate reveni foarte repede – chiar într-o săptămână – dar cred că ar fi recomandabil să așteptăm rezultatul medicației pe termen lung. În orice caz, e prematur să discutăm despre convalescență în această etapă. E încă foarte bolnav și se poate înregistra oricând o nouă criză, avertiză el.

– Nu cred că e cazul, explică Yves, pe drumul spre mașină. Era o opinie medicală, care trebuie să fie precaută.

Nu vor să-și asume responsabilități prea mari și să ofere diagnostice optimiste. Trebuie să fie acoperiți în cazul unor situații neprevăzute. Ar fi bine totuși ca, îndată ce se pune bine pe picoare, să se întoarcă în Anglia.

"Și să ne lase singuri", completă Laura în gând.

Dar următoarea replică a bărbatului îi alungă din minte această perspectivă agreabilă.

– De altfel, și eu trebuie să mă întorc în Europa, mai devreme sau mai târziu.

Fata îl privi uimită.

– Ți-ai imaginat că trăiesc aici, înțelese el. Nu, draga mea, locuiesc la Paris.

– Nu știam, nu mi-ai spus niciodată.

– Când nu sunt acolo, nu mă gândesc prea mult la asta. E o altă lume... o altă viață. Viața mea a fost întotdeauna ruptă în două, de când eram copil.

– Ce se va întâmpla cu Briza Mării când vei pleca?

– Tekai se ocupă de vas. E proprietatea amândurora. De obicei, când trebuia să plec, mă ducea la cel mai apropiat aeroport și se întorcea. Acum, voi fi nevoit s-o duc într-un loc de unde el va veni s-o ia.

– Cu ce te ocupi la Paris? întrebă fata.

Dar imediat regretă că întrebase asta, pentru că răspunsul lui fu ironic:

– Ultimul lucru la care te-ai putea aștepta.

A doua zi, starea lui John se îmbunătățise suficient cât să-și petreacă alături de el zece minute, iar peste o zi se ridică din pat și vizitatorii rămaseră cu el o jumătate de oră.

Peste câteva zile, însă, Laura veni singură la spital. Îngrijorat, John întrebă dacă Yves se simte bine.

– Da, răspunse Laura, dar e ocupat cu actele mele și vrea să vadă dacă în astfel de circumstanțe pot obține un ajutor oficial pentru repatriere.

– De ce nu vrei să te ajut eu? Tu mi-ai salvat viața. Și asta e ceva mult mai important decât banii pe care ți i-aș da pentru călătorie.

– N-am făcut mare lucru. Yves a reacționat prompt și responsabil. El te-a salvat. Doamne, ce ne-ai speriat! Dar ce poveste de călătorie vei avea de spus la întoarcerea acasă!

După aceea, nu li s-a mai impus nici o limită de timp pentru a sta împreună. Și, cum cititul îi provoca bolnavului dureri de cap, Laura își petrecea mult timp citindu-i.

Se afla în spital de o săptămână și părea mai mult sau mai puțin refăcut, dar doctorul nu era încă mulțumit de rezultatele testelor zilnice pe care pacientul trebuia să le facă. În acea zi, John îi propuse din nou Laurei să se căsătorească.

După câteva zile, anunțat de doctori că era gata de externare, dar că era mai bine să-și încheie călătoria și să se ducă în Anglia, unde să continue tratamentul și să se ducă la un nou control după trei luni, John acceptă fără să opună rezistență. Alese să se întoarcă acasă prin Brisbane, oraș unde familia sa avea niște rude îndepărtate și unde urma să petreacă câteva zile în așteptarea zborului via Singapore spre Londra.

În dimineața plecării, John încercă din nou s-o convingă pe Laura să plece cu el.

– Nu-mi place să te lăsa așa, singură.

– Nu sunt singură, sunt cu Yves.

– Nu știu ce să zic. Yves mi se pare cam ciudat. Nu cred că poți avea încredere în el.

– Ba da, pot avea. Este ceea ce Jamie numea un "băiat bun". Trebuie să ai încredere în oameni, John, așa cum și eu am avut încredere în tine. Îți amintești?

– Promite-mi că-mi vei scrie și-mi vei spune dacă și când vei ajunge în Europa. Altfel, voi fi îngrijorat.

La aeroport, o sărută de rămas-bun, lucru care, petrecându-se sub privirea lui Yves, Laura și-ar fi dorit să-l evite. Dar, dat fiind că era ultimul lor moment împreună, fata îi făcu pe plac și-l îmbrățișă la rândul ei.

Văzând-o tristă, Yves îi spuse, pe când avionul decola:

– Nu mi-aș face griji pentru el, dacă aș fi în locul tău. La anul pe vremea asta, va fi probabil logodit cu o tânără drăguță, care va fi mai potrivită decât tine în rolul de nevastă.

– Știu că așa va fi, suspină Laura. Dar îmi place de el și-mi va lipsi.

– Nu cred. Mă ai pe mine, zise el amuzat.

Avea dreptate. Avionul nu apucă să se îndepărteze prea mult, că John se transformă într-o vagă amintire.

Zilele care urmară, petrecute singură cu Yves, fură cele mai fericite din viața ei. În fiecare dimineață se trezea gândindu-se mulțumită la noua zi care începea, lungă, luminoasă, strălucitoare... în care avea să facă doar ce-i plăcea, alături de iubitul ei Yves. În fiecare noapte se ducea la culcare cu gândul că cel mai firesc lucru care ar fi trebuit să se întâmple era să-și petreacă nopțile împreună. Dar Yves luase obiceiul de a-și închide cabina cu cheia.

Fu foarte necăjită când ajunseră în portul unde Yves și Tekai își dăduseră locul de întâlnire și de unde Tekai avea să preia vasul și să-l ducă pe insula lui.

Yves anticipase însă că Tekai pusese la punct și un plan alternativ. Așa era. Doi bărbați îi așteptau și unul dintre ei îi înmână lui Yves o scrisoare, pe care acesta i-o citi și Laurei.

"Aici, pe insula mea, alături de familia mea, există destul loc și pentru micuța Laura. Nu cred că va fi fericită în Europa. Doi ani în America mi-au fost de-ajuns și, chiar dacă părinții ei sunt britanici, sunt sigur că și ea ar simți la fel. Sufletul ei aparține Pacificului."

– Ideea lui Tekai este excelentă, spuse Yves, după ce-i citi pasajul dedicat ei. Nu ți se pare?

Laura tăcu, întristată. La insistențele lui de a-i da un răspuns, fata spuse, nervoasă:

– Nu știu... E foarte amabil din partea lui Tekai... să-mi ofere un cămin... dar ce voi face acolo?

– Cred că ceva... folositor...

Laura își pieptăna părul cu mâinile, emoționată:

– Tu crezi că ar trebui să mă duc acolo?

El ridică din umeri:

– Nu ai prea multe alternative, nu-i așa?

– Ba da, există una, răspunse ea în șoaptă. Mă poți lua cu tine... ca pe o prietenă...

Ochii ei verzi și limpezi îi întâlniră pe ai lui, a căror intensitate o impresionă.

– Știi foarte bine că te plac, continuă ea, și cred că și tu mă placi... puțin.

– Puțin e destul pentru tine, Laura?

Acum că găsise curajul să-i declare iubirea ei, nu i se mai părea greu să-și susțină până la capăt pledoaria. Se aflau singuri pe punte; verișorii lui Tekai plecaseră să-și ia bagajele și să se pregătească de plecare.

Fără să-i pese de oamenii de pe iahturile vecine și nici de cei din port, Laura se ridică de pe scaunul unde stătea și se apropie de el.

– Orice este de-ajuns pentru mine, Yves.

– Dumnezeule!

Exclamația lui păru nervoasă, dar bărbatul o luă în brațe.

Gândindu-se că-l cucerise în sfârșit, fata închise ochii și-și întredeschise buzele, așteptând să fie sărutată.

Sărutul lui îi confirmă convingerea că, în ciuda obiceiului de a-și închide ușa cabinei, Yves o dorea. Dar cele câteva clipe de fericire nu rezolvară problema. Yves o împinse ușurel și spuse:

– Așa spui acum, dar nu cred că vorbești serios. Dacă după o lună sau două voi dori să termin relația, Laura? Ce se va întâmpla atunci?

– Voi fi fericită și cu atât. O lună, două... cât vei vrea tu... Și dacă totul se va termina – continuă ea, cutremurându-se numai la gândul unui posibil final – mă voi duce în Anglia și mă voi înscrie la școala de arte. Te rog, Yves, ia-mă cu tine. Nu te voi deranja, îți promit.

– Cred că-ți dai seama că nu știi mai nimic despre mine.

– Știu lucrurile importante.

– Da? Mă îndoiesc.

– Și totuși, așa e, insistă ea cu un zâmbet. Speli foarte bine, ai dinții buni, nu bei și nu-ți ieși din fire – cel puțin nu foarte des, adăugă ea, amintindu-și de ziua în care o găsise la țărm cu John.

– Asta-i tot ce trebuie să știi ca să-ți legi viața de un bărbat?

Ea roși.

– Jamie îmi spunea cândva că o lună petrecută alături de cineva la bordul unui vas te învață mai multe despre el decât ar putea afla unii despre alții în ani de zile oamenii care trăiesc pe uscat. Dacă ai fi avut cine știe ce ciudățenii, sunt sigură că le-aș fi aflat până acum.

– Poate că ai fi putut să le descoperi, dar ai preferat să le ignori.

Doar pentru că știu să gătesc și să spăl – ceea ce o mulțime de bărbați știu să facă – nu trebuie să crezi că sunt un tip casnic. Dimpotrivă. Am învățat să fac toate astea pentru că sunt un singuratic.

– Știu, nu trebuie să-mi amintești. În ce te privește, consideri că locul unei femei e în pat.

– Nu neapărat. Nu mă deranjează o femeie într-un echipaj și am nevoie de o femeie ca să dansez. Dar nu-mi voi schimba viața pentru o femeie și nu-i voi face promisiuni irealizabile.

– Nici nu ți-am cerut să-mi promiți nimic. Ți-am dat doar cuvântul meu că nu te voi deranja.

– Copila mea, nu-mi poți promite asta, așa cum nici eu nu-ți pot promite că nu mă voi sătura de tine. O femeie mai în vârstă și mai orgolioasă ar fi renunțat dacă i s-ar fi spus că e timpul să plece.

– Întotdeauna tu ai fost cel care a părăsit în relațiile pe care l-ai avut? Nu ți s-a spus niciodată "s-a terminat"?

– Nu e nevoie să pronunți aceste vorbe, se înțelege de la sine. Dar dacă e să-ți dau un răspuns, acesta este da. Întotdeauna eu m-am plictisit mai repede decât partenera mea.

– Atunci, poate că eu voi fi excepția, prima fată care să-ți dea de înțeles că totul s-a sfârșit. Nu am prea multă experiență, dar Hamani mi-a spus că bărbații fac mare caz de performanețele ca iubiți. Nu voi sta cu cineva care nu e un bun amant.

– Îmi pui la îndoială calitățile? se încruntă el.

– Hamani mi-a spus că bărbații atrăgători nu sunt neapărat și foarte iscusiți. Nu-i interesează decât propria lor plăcere.

– Așa ți-a spus? repetă Yves.

După o scurtă perioadă de gândire, el adăugă:

– Poate vrei o mostră...

Cu o lucire ciudată în privire, Yves se apropie de ea și începu s-o mângâie. O sărută îndelung, cu pasiune.

Fetei îi fu imposibil să ascundă emoția care o cuprinse.

Yves nu insistă foarte mult. Se opri și spuse:

– E foarte posibil să regret acest gest, dar cred că te voi lua cu mine.

– Oh, Yves, zise ea, ce bine îmi pare!

El ridică mâinile, ca să se apere de entuziasmul ei și adăugă:

– Nu, nu ne vom mai săruta. Mă bucur că "aperitivul" ți-a plăcut, dar restul va trebui să aștepte până când vom pune punct călătoriei.

Câteva minute mai târziu, mergeau împreună pe chei, mână-n mână.

Familia Hollis ar fi fost cu siguranță scârbită de această priveliște. Poate chiar și Jamie ar fi clătinat din cap, dezaprobator. Dar Laurei nu-i păsa. Nu știa pentru ce fel de viață se pregătea și nici cât va dura relația lor, dar aceste lucruri nu aveau pentru ea nici cea mai mică importanță. A învăța ce înseamnă iubirea în brațele lui răscumpăra orice fel de posibilă suferință.

Capitolul 7

Zborul lung către Franța i se păru un vis. Nu-i venea să creadă că se îndreaptă spre Europa, pregătită pentru prima ei aventură de dragoste.

Yves dormea și Laura îi privea cu nesaț chipul frumos. Se întreba când va veni momentul ca relația lor să se împlinească. Probabil că avea să se întâmple la San Francisco, prima lor oprire. Știa că vor petrece o noapte pe coasta de vest a Americii înainte de a zbura spre New York, și de acolo la Paris.

Când ajunseră în oraș, luară un taxi.

În mașină, Yves o luă drăgăstos de mână și-și spuse:

– Întotdeauna când ajung în oraș stau la același hotel și mănânc la același restaurant chinezesc, cu un prieten pe care-l știu din facultate. Locuiește aici de mulți ani și nevasta lui e americană. Dar cum am ajuns cu două săptămâni mai devreme decât de obicei, hotelul va fi probabil plin, iar Tom și Kay – plecați. De fapt, sper să fie așa, ca să cinăm doar noi doi, singuri. Îi voi suna, totuși.

Altfel, se vor supăra dacă vor afla că am venit fără să-i anunț.

La hotel, Yves ceru o cameră dublă.

– Îmi pare rău, domnule Cunningham. Mă tem că nu vă pot oferi așa ceva. Suntem foarte solicitați, datorită conferinței care are loc în oraș. Toate camerele duble sunt ocupate. Vă pot face însă rost de două camere una lânga alta.

– Bun, zise el, după ce se gândi puțin. Vom lua două camere alăturate.

Dormitoarele erau mici, dar confortabile. Laura stătea în camera 305, iar Yves la 306. După câteva minute, bărbatul deschise ușa care despărțea cele două dormitoare și intră în camera fetei.

– Voi comanda o băutură, apoi îi voi telefona lui Tom. Pe urmă, voi face un duș, spuse el. Ce vrei să bei?

Yves telefonă la recepție, apoi ceru legătura cu un număr de oraș. Laura stătea pe pat, întrebându-se dacă în timpul nopții care urma, această cameră impresonală avea să se trasforme într-un spațiu intim, numai pentru ei.

Întotdeauna își imaginase că va face pentru prima dată dragoste sub cerul liber, vegheată de lumina stelelor. Regreta că nu se întâmplase pe Briza Mării, dar și acest loc era la fel de bun ca oricare altul.

Gândurile ei fură întrerupte de vocea lui Yves, care încheiase convorbirea telefonică.

– După cum poate ai înțeles din ce am vorbit, vom cina în patru. Nu am putut scăpa. Dar ne vom simți bine, sunt un cuplu foarte drăguț. Cred că-ți vor plăcea.

Spunând acestea, se duse să facă duș, lăsând deschisă ușa de comunicare între camere. Laura îi urmă exemplul și se răsfățâ cu o baie fierbinte și parfumată.

Abia ieși din baie și începu să se șteargă cu prosopul, când Yves o strigă:

– Laura, pot intra?

Ea îi deschise ușa.

– O, ești aproape gata, constată el. Venisem să-ți spun să te grăbești.

E opt și avem întâlnire la opt și jumătate...

Laura se îmbrăcă într-un pantalon alb și un tricou verde din bumbac.

– Am ales bine? întrebă ea.

– Da. Le-am spus și lor să nu se îmbrace foarte pretențios.

– Le-ai spus că vei veni cu cineva?

– N-ai auzit ce am vorbit?

– Mă gândeam în altă parte.

Sesizând în tonul ei un oarecare regret, se apropie de ea și-i puse mâna pe umăr:

– Te-ai răzgândit, Laura?

– O, nu, Yves.

Cu o mare încredere, adăugă:

– N-aș fi renunțat la tine nici dacă m-ai fi părăsit pe insula aia, nici dacă m-ai fi obligat să accept oferta lui Tekai. Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte, ci aici, cu tine.

El o sărută, dar nu pe buzele pe care ea i le oferi, ci pe frunte.

– Haide, zise el, să nu întârziem.

Ajunseră la Dragonul de Aur înaintea prietenilor lui și fură conduși la o masă de patru persoane. Înăuntru nu erau prea mulți oameni.

Familia Dunway sosi peste puțină vreme.

Bărbatul era un tip mai scund decât Yves, cu o față simpatică, iar doamna Dunway era foarte frumoasă și avea un păr roșu, strălucitor.

Yves făcu prezentările.

– Laura Ross, spuse el, care va veni la Paris cu mine.

Și, cum nici unul dintre ei nu făcu nici măcar o încercare de a afla mai multe, tânăra trase concluzia că vestea nu-i impresionase deloc.

De fapt, nu părură prea interesați nici de viața lui Yves din Pacific, ci preferară să povestească despre schimbările intervenite în viața lor. Tom fusese promovat și noua lui poziție nu le mai permitea să renunțe – cum voiau mai de mult – la apartamentul din oraș pentru a-și lua o casă în afara lui. Kay lucra cu jumătate de normă, pentru că era gravidă în cinci luni deja, și avea să renunțe în curând la serviciu ca să se dedice îngrijirii copilului.

Doar un singur incident strică seara, care ar fi putut să fie absolut agreabilă. La sugestia lui Kay, după masă, cele două femei se duseră la toaletă pentru a-și reface machiajul. Americanca dispăru într-o toaletă. Laura o aștepta. Prin peretele despărțitor, destul de subțire, putea auzi conversația bărbaților. Recunoscu vocea lui Tom, care spunea ceva despre asigurările medicale.

Apoi, după o pauză, îl auzi spunând:

– E foarte atrăgătoare micuța sirenă pe care ai găsit-o în Mările Sudului, bătrâne. Voiam să-ți propunem să vii pe la noi în seara asta, să mai stăm la taclale, dar probabil că, date fiind circumstanțele, mă vei refuza.

Remarca fu urmată de un hohot de râs.

Replica lui Yves nu se auzi bine și Tom continuă:

– Nu știu cum dai peste ele.

Niciodată nu mi s-a întâmplat să întâlnesc astfel de păpuși exotice, dar tu faci mereu rost de câte una. Nu că te-aș invidia. Ar trebui să te căsătorești, bătrâne. Vei vedea că viața casnică e mai interesantă decât orice aventură.

Între timp, Kay ieși din toaletă.

– Păcat că nu mai rămâneți. Mi-ar plăcea să-ți arăt apartamentul nostru.

Dar presupun că la vârsta ta amenajarea unei case pare ceva atât de plictisitor... Să ne întoarcem, însă. Bărbații se vor întreba dacă n-am pățit ceva.

Laura observă că Tom părea ușor stânjenit. Probabil că-și auzise soția prin zidul subțire și realizase că Laura îl auzise la rândul ei.

– Mergem? întrebă Yves.

Ieșiră îndată, își luară rămas-bun de la cei doi și plecară spre hotel.

În drum, trecură pe lângă multe magazine de haine, bijuterii și pantofi, care o făcură pe Laura să exclame ca un copil, fascinată de frumusețea obiectelor din vitrină. Pentru o clipă, durerea de a fi numită o "păpușă exotică" fu uitată.

– Îmi pare rău... zise ea. Te plictisești? îl întrebă apoi, dându-și seama că stăteau în fața unui magazin de parfumuri de aproximativ patru minute.

– Nu ne grăbim nicăieri. Bucură-ți privirea... deși vei vedea că magazinele din Paris sunt mult mai interesante decât cele de aici, răspunse Yves.

– Da? Înseamnă că sunt minunate.

Când se întoarseră în cameră, inima fetei bătea cu putere și mâinile îi tremurară când se duse la fereastră să tragă draperiile. Știa

că Yves se află în spatele ei și se aștepta să vină mai aproape, să-și pună brațul pe umărul ei și poate s-o sărute.

Astfel că fu foarte surprinsă când auzi ușa dintre camere trântindu-se cu zgomot și vocea bărbatului venind din încăperea alăturată:

– Laura, zise el, pe când își scotea cravata și își descheia nasturii cămășii, locul ăsta mi se pare prea prozaic pentru a ne începe luna de miere aici, fie ea chiar una neoficială. Și cum avem un drum lung înaintea noastră mâine... ne vom spune simplu "noapte bună" și ne vom culca.

Apoi adăugă, pe un ton glumeț:

– Nu te teme, nu vom dormi prea mult. Îmi pun ceasul să sune devreme.

***

Laura se trezi. Alături de ea, pe marginea patului, se afla Yves, care îi spuse în șoaptă:

– Am comandat micul dejun în cameră pentru amândoi. Va sosi peste jumătate de oră, așa că ai timp să faci o baie.

Apoi se duse la el în cameră, lăsând ușor întredeschisă ușa dintre cele două apartamente.

Deși fu gata mai devreme de treizeci de minute, Laura nu ieși din baie decât când auzi sosirea chelnerului care aduse micul dejun.

– Cum ai dormit? întrebă el, când se așezară la masa joasă.

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse fata, convențional. Tu?

Mințea, însă. Nu dormise aproape deloc. Imediat ce rămăsese singură în cameră, dăduse la o parte draperiile și se uitase la luminile mirifice ale orașului, întrebându-se ce-l făcuse pe Yves să ia decizia de a nu face dragoste cu ea. Când în sfârșit adormi, visă o mulțime de vise ciudate, din care se trezea adesea, transpirată.

Misterioasa lui comportare continuă s-o frământe tot timpul călătoriei. Drumul i se păru acum obositor, stresant. Probabil că locuitorii marilor orașe deveniseră imuni la zgomot, dar ei fiecare sunet îi făcea rău.

Yves îi ghici starea de spirit.

– Viața modernă nu e la fel peste tot, o liniști el. Există încă locuri liniștite în Europa... cred însă că te vei obișnui cu casa asta de nebuni...

Fata fu foarte mulțumită când ajunseră la Paris. Dar era atât de epuizată de drum încât, în taxi, își puse capul pe pieptul lui și adormi îndată, nevăzând nimic din frumosul oraș.

Se trezi la chemarea lui Yves:

– Laura, aproape am ajuns, zise el.

Călătoria lor se termină în sfârșit. Taxiul opri pe o stradă liniștită, în fața unei case cu uși mari. Yves ieși și plăti. Bagajul fu scos afară din mașină.

De după ușă, apăru chipul unui bătrân, care exclamă, fericit:

– Domnule Yves! Ce surpriză! Nu vă așteptam decât peste două săptămâni. Ce vă aduce înapoi mai devreme? Nu contează... sunteți acasă...

Apoi, după ce o privi cu ochi pătrunzători pe Laura, adăugă:

– Intrați... intrați.

Se dădu un pas înapoi, permițându-le să intre, iar Yves o invită pe fată să pășească înaintea lui. Laura zări în fața ei un hol lung și

întunecat, cu uși de o parte și de alta a zidurilor, iar drept înainte se vedea o cameră mare. Valetul aprinse luminile și camera se dovedi un frumos spațiu de living decorat clasic. Cum din puținele cuvinte pe care Yves i le spusese despre casa lui își imaginase un apartament de bloc modern, Laura se uită la el, surprinsă:

– Aici locuiești?

– Nu, este casa din oraș a tatălui meu vitreg. Mama o preferă locuinței de la țară.

Bărbatul se întorse apoi către bătrân și-i puse o întrebare. Neștiind că Laura înțelese atât întrebarea, cât și răspunsul, îi traduse:

– Toți sunt plecați, așa că nu-mi vei putea cunoaște familia decât mâine dimineață.

– De ce am venit aici, în loc să ne îndreptăm spre apartamentul tău?

El o privi câteva clipe cu obișnuita lui expresie enigmatică.

– Pentru că m-am hotărât... să fac din tine soția mea și... primul lucru important în acest sens este să te prezint mamei.

Laura îl privi uimită, neputând să-și creadă urechilor. Oare chiar spusese ce i se păruse?

Obosită de drum și copleșită de această veste, Laura se așeză cuminte pe un fotoliu. Dar nu avu timp să se relaxeze, că în încăpere năvăliră o mulțime de oameni, felicitându-l cu toții fericiți pe Yves .

O femeie bătrână, care se prezentă sub numele de madame Bercy, camerista mamei lui Yves, o îmbrățișă pe Laura, urându-i "tot binele din lume în noua ei viață".

– De ce nu ne-ați dat de veste, domnule Yves?

Astfel, am fi fost deja pregătiți. Dar nu contează. Nu va dura mai mult de cinci minute ca să pregătim camera domnișoarei, vorbi madame Bercy.

Apoi, privind-o îndelung pe fată, adăugă:

– Pare foarte obosită, draga de ea. Călătoria a epuizat-o. O baie fierbinte și o masă ușoară o vor revigora. Doamna contesă nu se va întoarce decât la miezul nopții, iar domnișoara Ross va adormi probabil cu mult înainte.

Bagajele fură luate de servitori în livrea elegantă, iar cei doi musafiri îi urmară pe servitori pe scări, pentru a vedea camera Laurei.

Yves spuse, în franceză:

– Da, a fost o călătorie obositoare pentru ea, pentru că nu e obișnuită cu zborul.

Apoi, întorcându-se către fată:

– După cum a spus și madame Bercy, arăți foarte obosită. Du-te cu ea. Îți va pregăti baia. Înainte să te culci, am să trec să-ți spun noapte bună.

Laura îl ascultă.

Plutind în baia parfumată și colorată într-un verde pal datorită sărurilor revigorante pe care madame le topise în cadă, Laura se gândi la cuvintele lui Yves. Hotărî că înțelesese greșit vorbele lui. Doar nu voia s-o ia de nevastă! Decizia era atât de bruscă, de neașteptată...

– Din câte văd, nu aveți nici o cămașă de noapte în bagaje, domnișoară, îi întrerupse madame Bercy gândurile. Mi-am permis să vă ofer una din cele ale domnișoarei Sylvie, adăugă femeia în engleză.

Îi aduse o cămașă de noapte albă cu dantelă și așteptă să iasă din cadă ca s-o șteargă.

– Vorbiți foarte bine engleză, madame, spuse Laura, așteptând răbdătoare ca servitoarea să-i șteargă picioarele și să i le pudreze.

– Am fost alături de doamna contesă mereu, și în anii pe care și i-a petrecut în Anglia, ca soție a tatălui domnului Yves, explică femeia.

– Cine e domnișoara Sylvie? întrebă Laura, îmbrăcând cămașa de noapte.

– E fata mai mică a doamnei contese. Are cam vârsta ta.... nouăsprezece ani. Și acum... pentru cină sugerez "omlette aux fines herbes" și un pahar de vin alb. Doar atât. Altfel, îți va fi greu să te odihnești cum trebuie și nu vei mai fi pregătită pentru întâlnirea de mâine.

Laura lua cina în cameră, savurând pe îndelete omleta pufoasă și bând cu încântare vinul ușor. Cineva bătu la ușă și Yves intră în cameră.

– Te simți bine? întrebă el, așezându-se pe marginea patului.

– Da, mă simt ca o prințesă. Doamna Bercy a insistat să-mi șteargă picioarele și să-mi usuce părul chiar ea.

– Bine, răspunse el laconic.

Privirea bărbatului se opri o clipă asupra umerilor ei goi, acoperiți doar de bretelele subțiri ale cămășii de noapte și coborî ușor pe trupul îmbrăcat în material transparent.

Laura simți o furnicătură în stomac și își dădu seama că roșește.

– Yves, ce ai vrut să spui mai devreme? Chiar ai de gând să mă iei de soție?

– Da, vreau să mă căsătoresc cu tine.

Nu cred că ai vreo obiecție, nu-i așa? Ai vrut să-mi fii prietenă, așa că statutul de soție n-ar avea cum să te supere.

Îi luă ușor paharul de vin din mână și, înainte ca ea să-i răspundă, o sărută dulce pe buze. Laura se simțea în al nouălea cer.

– Nu, nu cred că ai vreo obiecție, spuse el, ridicându-se de pe pat cu un zâmbet amuzat. Ar fi mai bine să plec. Dacă te mai sărut o singură dată, nu știu unde vom ajunge. Iar tu ai nevoie de somn pentru a fi pregătită pentru ziua de mâine.

Bărbatul se duse la fereastră și trase perdelele grele, apoi se întoarse la pat și stinse lampa de pe noptieră.

– Bonne nuit, ma petite, zise el, închizând ușa.

Capitolul 8

Când Laura se trezi a doua zi dimineață, o rază de soare pătrundea timid în încăpere.

Rămase câteva minute în patul confortabil, admirând camera luxoasă.

Apoi, își aminti evenimentele nopții trecute. Yves anunțase că o va lua de soție, o sărutase, îi spusese că voia să facă dragoste cu ea... Dar nu dăduse nici un semn că hotărârea lui ar fi fost motivată de dragoste, nu-i spusese c-o iubește... Probabil că era atras de ea, dar atracția era doar fizică.

Se ridică din pat și se duse să dea la o parte perdelele și să deschidă fereastra. În fața ei se întindea o grădină cu arbori înalți și statui impunătoare.

O bătaie în ușă o făcu să se întoarcă.

În cameră intră o fată drăguță.

– Deja te-ai trezit... Bună dimineața. Eu sunt Sylvie. Yves ți-a povestit despre mine?

– Nu, dar madame Bercy mi-a spus cine ești și mi-a împrumutat una din cămășile tale de noapte. Speri că nu te superi...

– Deloc. Mă bucur că te-ai trezit. De-abia așteptam să te cunosc. Aproape că n-am închis un ochi toată noaptea de curiozitate. Yves n-a vrut să-mi spună nimic azi-noapte. Mi-a mărturisit doar că a luat decizia de a se căsători și că n-ai mai fost niciodată în Europa, așa că totul ți se va părea... ciudat. N-ați fost logodiți, nu?

Sylvie se trânti într-un scaun, așteptând nerăbdătoare să audă toate detaliile.

– Nu, admise Laura.

– Spune-mi cum v-ați întâlnit, continuă Sylvie.

Laura răspunse întrebărilor cu sinceritate, dar evită să discute detaliile relației lor, pe care simțea că oamenii de aici nu le-ar aproba, din pricina faptului că nu cunoșteau obiceiurile din Pacific. De exemplu, nu menționă faptul că la începutul călătoriei nu fusese decât un pasager clandestin.

– Deci, nu mai ai pe nimeni pe lume? concluzionă Sylvie.

– Nu.

– Mama va fi foarte uimită. Nu ești deloc genul de femeie cu care se aștepta să-l vadă pe Yves.

– Dar la ce se aștepta mama ta?

– La o femeie care să-i ofere o viață de familie confortabilă, care să facă mulți copii și care să nu se scandalizeze dacă Yves ar continua să aibă și alte relații, discrete... răspunse fata, candid. Femeile se îndrăgostesc foarte repede de el, mai ales de când apare la televizor, dar, din câte știu eu, Yves n-a fost niciodată îndrăgostit.

"Dar oare acum e?" se întrebă Laura.

– Nu mi-a spus că apare la televizor, zise ea cu voce tare.

– Nu? Se pare că celebritatea nu i-a luat mințile. Cred că publicitatea i se pare mai degrabă enervantă, dar se plătește bine și banii îl ajută să-și finanțeze călătoriile în Pacific. După cum știi, n-a moștenit nimic de la tatăl lui și trăiește din salariul de la Universitate.

Bunica lui i-a lăsat niște bani, dar insuficienți pentru a-și întreține vasul primit tot de la ea.

– Ce anume face la televiziune? întrebă Laura, evitând să-i spună fetei că Yves nu-i mărturisise nici faptul că e angajat ca profesor universitar.

– Totul a început cu un program de educație pentru copii. A fost văzut de alți realizatori, care au considerat că Yves este foarte natural, și a fost invitat să facă același gen de program, dar pentru o categorie de vârstă mai mare. Apoi a fost invitat într-o emisiune numită "După părerea mea", și acum apare acolo permanent. Ți-e foame?

Nu vrei să mănânci? Noi întotdeauna mâncăm în cameră, pentru că ne trezim la ore diferite și nu ne plac aceleași mâncăruri. Eu, de exemplu, dimineața beau doar o ceașcă de cafea neagră. Yves cere mereu micul dejun tradițional englezesc...

Laura se simți ușurată să audă despre el ceva ce știa deja.

Sylvie se ridică și comandă la bucătărie, prin telefon, micul dejun pentru musafiră. O servitoare veni imediat cu o masă pe rotile pe care se aflau un coș de cornuri, gem de piersici, unt, cafea și lapte cald. Untul și gemul, află Laura în timp ce mânca, proveneau de la locuința de la țară a familiei, aflată pe valea Loarei. Fratele Sylviei, actualul conte, locuia acolo cu soția sa. Sora lor, Laurence, se afla în vacanță la Veneția.

– Astăzi te vei întâlni doar cu mama, zise Sylvie, amintindu-i că madame Bercy îi spusese că va avea nevoie de un somn odihnitor ca să se pregătească pentru a doua zi, iar Yves zisese cam același lucru.

– Doamna contesă e... extraordinară, nu-i așa?

– Mama? Extraordinară? Nu, chiar dimpotrivă, zâmbi Sylvie. N-ai de ce să te sperii.

Chiar în acel moment, cineva bătu la ușă. Sylvie răspunse scurt "entrez" și Yves apăru în cadrul ușii.

– Ah, curioasa mea soră s-a prezentat singură. Cum ai dormit, înainte să fii deranjată?

– Foarte bine, mulțumesc. Dar Sylvie nu m-a deranjat. Mă trezisem deja. Dar tu? Cum ai dormit?

Înainte ca el să răspundă, Sylvie sări veselă de pe scaun, spunând:

– Cred că vreți să rămâneți singuri. Dacă mama s-a trezit, îi voi da vestea minunată... Sau vrei să-i spui tu, Yves?

– Nu, poți să-i spui, dar mă îndoiesc că s-a trezit. Nu venise încă atunci când m-am culcat... și era destul de târziu.

Când fata părăsi încăperea, bărbatul o pofti pe Laura să se așeze și-i spuse:

– În dimineața asta, trebuie să trec pe la apartament, să văd dacă am primit vreo scrisoare. De vreme ce o vei întâlni pe mama, vei avea nevoie de niște rochii noi. Sylvie te va duce la cumpărături. Te poți baza pe sfaturile ei. Apoi, trebuie să găsim un inel de logodnă. Bunica mea mi-a lăsat o mulțime de bijuterii, foarte frumoase, deși au un design cam retro. Le vom scoate de la bancă și le vom duce la bijutierul mamei, să le dea un aspect mai modern. Îți poți alege acolo inelul.

– Când va fi nunta?

– Cât mai repede posibil. Presupun că nu vrei neapărat o rochie de mireasă și toate accesoriile, nu?

Laura clătină din cap. Nu voia să fie o nuntă prea ceremonioasă.

– Bun. În felul ăsta nu vom fi nevoiți să așteptăm după toate pregătirile. O nuntă civilă restrânsă nu va necesita mult timp de pregătire. În ce zi va avea loc depinde de timpul mamei și al fratelui meu. Nu mănânci cornurile?

– Am mâncat deja două.

– Atunci, voi lua și eu unul. N-am apucat să mănânc.

Laura îi urmări mișcările, întrebându-se de ce n-o sărutase în dimineața asta. Își dorea atât de mult... Se duse la baie și începu să se spele pe cap, știind că Yves o privește îmbrăcată în cămașa de noapte transparentă. Dar Yves era preocupat de masă. Ca să-i atragă atenția, îl întrebă:

– Unde vom locui? În apartamentul tău?

– Pentru o vreme, da. Mai târziu, vom căuta o casă mai spațioasă, poate în afara Parisului, dacă nu-ți place viața în capitală.

– Dar pentru tine, ar fi mai bine să stai în Paris. Sylvie mi-a spus că lucrezi la universitate. Ce predai?

– Istoria.

– Serios?

Era într-adevăr ultimul lucru la care s-ar fi gândit că Yves îl face ca să-și câștige existența.

Terminând de băut cafeaua, Yves se ridică și spuse:

– Trebuie să plec, iar tu îmbracă-te, ca să fii gata să pleci cu Sylvie la cumpărături înainte să te prezinte mamei.

– Nu mi-o vei prezenta tu?

– Ți-e frică de ea, pricepu Yves. Nu ai de ce. Dacă e vorba de soția mea, se va purta excelent. Aș rămâne, pentru că văd că te simți nesigură... dar nu cred că se va trezi la timp și am ceva treabă, după cum ți-am spus.

– Dar nu pot merge cu tine la apartament și s-o văd pe mama ta mai târziu?

– Nu, așa ceva ar supăra-o. Când se va trezi, va fi nerăbdătoare să te cunoască. Mă întorc pe la prânz.

O sărută pe obraz și plecă grăbit.

Laura intră în camera doamnei contese îmbrăcată într-o fustă și un tricou împrumutate de Sylvie.

– Draga mea copilă, bine ai venit în familia noastră, zise femeia, întinzându-i brațele. Sylvie mi-a spus povestea ta... Viața la Paris e foarte diferită de cea cu care ești obișnuită. Dar să sperăm că nu va trece mult până te vei simți aici ca acasă, vorbi contesa.

– Mulțumesc, doamnă. Sunteți foarte amabilă. Voi fi fericită oriunde se află Yves.

– Ah, văd că-l iubești foarte mult.

– Da.

Întrevederea nu dură mult. Mama lui Yves îi povesti despre tatăl lui și despre viața ei la Paris, apoi, sărutând-o ca pe o fiică, o rugă s-o scuze pentru moment și-i promise că aveau să stea mai mult de vorbă altă dată.

Îl revăzu pe Yves abia la prânz, când acesta o anunță că aveau să-l viziteze pe fratele lui vitreg și pe soția lui, Henriette, a doua zi.

Noile cunoștințe o făcură pe Laura încă și mai conștientă de diferențele dintre ea și membrii familiei. Deși era cu numai doi ani mai mare decât ea, Henriette era o femeie sigură pe sine, plină de

grație și eleganță. Deși ea și soțul ei, Edouard, făcură tot posibilul ca Laura să se simtă bine, îi vorbiră în engleză și o întrebară despre viața ei în insulele Pacificului, fata se simțea o intrusă.

Iar când discuția se îndreptă spre obișnuitele lor subiecte de conversație, Laura își dădu seama că nu avea nici o șansă să se poată integra.

Văzând că toate lucrurile din jur îi erau străine viitoarei soții, Yves se gândi să-i ofere posibilitatea de a lua legătura cu cineva cunoscut.

– Nu i-ai promis lui Lacey că-l vei anunța dacă vei ajunge în Europa? De ce nu-l suni?

– Nu sunt obișnuită cu telefoanele, zise ea. Probabil că-i voi scrie.

Chiar în acea zi se ținu de cuvânt și-i scrise, trecând la sfârșit numărul de telefon de la Paris și adresa unde s-o poată găsi dacă va ajunge vreodată în oraș.

Înainte de întoarcere, se ținu un mic consiliu de familie, hotărându-se că data cea mai potrivită pentru căsătorie era miercurea de după viitorul week-end, când Laurence avea să se întoarcă de la Veneția.

Stabilirea acestei date însemna însă că luna lor de miere avea să fie foarte scurtă, deoarece Yves trebuia să-și reia cursurile la universitate o dată cu venirea toamnei. În schimb, Yves îi promise că de Crăciun își vor lua o vacanță mai îndelungată și o va duce în Alpi, la schi.

Următoarele zile fură foarte aglomerate pentru ea. Yves o duse să-i vadă apartamentul, care era plin de cărți și picturi și care avea deja, remarcă Laura, un pat dublu.

O altă zi o petrecu alături de mama lui, care aduse croitorese pentru rochia de nuntă, o rochie simplă și elegantă, din tul în nuanțe aurii. Apoi, merseră să aleagă parura și pantofii.

– Va trebui să ai și mănuși. Mă tem că va trece destul timp până când mâinile tale vor fi moi, cum ar trebui să fie, zise contesa, clătind dezaprobator din cap când privi palmele viitoarei nurori.

Remarcele de acest gen, deși nu intenționat rău voitoare, o făceau pe Laura să se simtă ca o plantă exotică transplantată într-o grădină.

Dacă Yves i-ar fi spus măcar o dată că o iubește, îndoielile ei n-ar mai fi fost atât de mari. Dar nu numai că nu-i spusese asta niciodată, dar parcă se ferea să rămână singur cu ea.

Într-o bună zi își adună curajul să-i spună:

– Abia dacă te văd.

– Săptămâna viitoare vom fi singuri patru zile și patru nopți, răspunse el zâmbind.

Dar ea simțea nevoia să fie mângâiată, să i se spună cuvinte frumoase, iar comportamentul distant al logodnicului n-o ajuta să-și dea seama de adevăratele lui sentimente.

***

Cu cinci zile înainte de căsătorie, Laura se afla singură în bibliotecă, când auzi telefonul sunând și, după câteva clipe, madame Bercy o chemă să vorbească.

– E pentru mine?

– Da, domnișoară Ross. Domnul se numește John Lacey.

Aproape în fiecare cameră se afla câte un telefon. Laura se apropie de cel din bibliotecă și se așeză comodă în fotoliu înainte de a ridica receptorul.

– John? Sunt Laura. Ce mai faci?

– Bine. Tu?

– Bine, mulțumesc. Dar nu te costă mult să suni din Anglia?

– Nu sunt în Anglia, ci în Paris. Ca să fiu mai exact, mă aflu într-o cafenea nu departe de locul unde stai. Mi-am făcut curaj să sun, deși nu știam dacă mai ești acolo și bănuiam că Yves se va supăra. Presupun că nu poți pleca de acasă pentru o jumătate de oră...

– Ba da. Dar de ce nu vii tu aici? Yves e plecat pentru moment, dar sunt convinsă că se va bucura să te vadă.

– Poate ai dreptate, dar tocmai am comandat ceva de mâncare, așa că ar fi mai comod pentru mine dacă ai veni, dacă nu te superi...

– Voi fi acolo în cinci minute.

John tocmai termina de mâncat când Laura ajunse la locul de întâlnire. Bărbatul se ridică s-o întâmpine, zâmbind.

– Pentru o clipă, era să nu te recunosc. Nu sunt obișnuit să te văd cu atâtea... haine, glumi el.

– Iată o remarcă nepotrivită, răspunse ea râzând. Ah, John, mă bucur atât de mult să te văd. Ți-ai revenit complet?

– Slavă Domnului, da. Laura, arăți minunat. Foarte... pariziană.

– Da? Nu mă simt așa. Ce te aduce pe aici?

În loc să-i răspundă la întrebare, John o întrebă ce vrea să bea. Numai după ce se așezară și chelnerul aduse două cafele, răspunse:

– Tu. Am citit printre rânduri scrisoarea ta și am avut sentimentul că nu ești foarte fericită. Ești bine?

– Da, da, nici nu se poate mai bine, zise ea grăbită.

– Am ghicit, bineînțeles, că una dintre pricinile pentru care m-ai respins a fost faptul că te-ai îndrăgostit de Yves, continuă el. Și au fost multe momente când l-am surprins uitându-se la tine cu multă dorință în priviri. Dar nu părea genul care să se căsătorească vreodată. Mă gândeam că o aventură era mai potrivită pentru el.

– La fel și eu, mărturisi ea, cu un zâmbet. Am fost foarte uimită când m-a anunțat că ne vom căsători.

– Te-a anunțat? ridică John din sprâncene. E foarte sigur pe el, nu-i așa? De obicei, se întreabă și persoana în cauză...

– Tu ai ghicit că m-am îndrăgostit de el. Probabil că și el, replică ea, în defensivă.

– În orice caz, am avut dreptate când ți-am spus că face parte dintr-o familie bogată. Când am trecut prin fața casei sale mai devreme, porțile erau deschise și am aruncat o privire... E o locuință minunată. Aproape un palat.

– Nu e casa lui. A fost a tatălui său vitreg, contele de Sémur.

Laura îi explică pe scurt situația lui Yves.

– Un singur lucru mă neliniștește și poate că îngrijorarea mea s-a strecurat și în scrisoarea pe care ți-am trimis-o. Nu cred că sunt soția potrivită pentru un profesor de istorie modernă. Nu am deloc cultură... Sunt mai neștiutoare decât un copil în multe privințe.

– N-ar trebui să te neliniștească așa ceva. Poate că nu știi multe despre Europa, dar gândește-te câți europeni știu ceva despre Pacific.

Numai după ce m-am întors din călătorie mi-am dat seama în ce lume limitată trăim. Mama și majoritatea prietenelor ei cred că universul se rotește în jurul Londrei.

Se opri o clipă și făcu semn chelnerului să mai aducă un rând, apoi continuă:

– Și apoi, bărbații nu se căsătoresc pentru că sunt impresionați de înțelepciunea nevestelor lor. Ești foarte frumoasă, Laura, poate chiar mai frumoasă decât erai înainte.

Se vedea limpede că sentimentele lui pentru ea erau aceleași. Ca să schimbe subiectul, Laura spuse:

– Cum ai ajuns aici? Cu avionul?

– Nu, cu mașina. Am trecut canalul ieri seară și am rămas la Boulogne peste noapte. Apoi, am plecat spre Paris dis-de-dimineață. Nu pot rămâne mult, doar o oră-două. E mult de muncă la fabrică și nu se face ca fiul șefului să-și ia liber, mai ales că nu sunt pe statul de plată de prea mult timp. Dar simțeam că trebuie să te văd. Ce ți-am spus cândva, rămâne încă valabil. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor, orice fel de ajutor, sau dacă vei simți nevoia să pleci undeva, vino la mine.

Petrecură două ore împreună, amintindu-și peripețiile călătoriei la bordul Brizei, apoi John spuse că a venit timpul să plece. Spera să ajungă acasă a doua zi dimineață și să se ducă direct la muncă.

– Locuim foarte aproape de Dover. Mama se duce adesea la cumpărături în Calais sau la Boulogne, ca într-o excursie. Mi-a transmis un mesaj pentru tine: vei fi mereu bine primită la noi acasă. I-am spus că ai avut grijă de mine când am fost bolnav.

Laura se întoarse încet spre casă, gândindu-se că viața ei ar fi fost mult mai puțin complicată dacă ar fi ales dragostea lui John, în loc să se îndrăgostească de un bărbat ca Yves. John îi spusese că era foarte frumoasă, dar asta pentru că o vedea cu ochii îndrăgostitului și pentru că venea dintr-un mic oraș – Kent – nu dintr-unul plin de

femei frumoase cum era Parisul. Și nu era omul care – în ciuda scurtei sale relații cu Lisa Lang – să atragă în jurul lui o mulțime de femei. Dar Yves, cu frumusețea lui uimitoare, cu originea lui aristocratică și cu aura de vedetă de televiziune, făcea parte dintr-o cu totul altă categorie.

Laura nu spuse nimănui de scurta vizită a lui John, când familia se adună la cină. Și nu pentru că ar fi avut vreun motiv să țină secretă întâlnirea lor, ci pentru că la masă se discuta cu totul altceva. Și când membrii familiei aveau un subect interesant de dezbătut, nimeni altcineva nu putea strecura vreun cuvânt.

Mai târziu însă, când rămase singură cu Yves, îi spuse:

– Ghici cu cine m-am întâlnit! Cu John Lacey.

– Da? Ce mai face?

– Bine și... e foarte surprins de logodna noastră.

– Da, îmi imaginam că va fi, comentă Yves laconic, apoi trecu rapid la alt subiect.

Capitolul 9

În timpul celui de-al doilea week-end petrecut la castelul tânărului conte, Laura auzi fără voie o conversație între Yves și mama sa, care îi transformă cele mai negre bănuieli în certitudini.

Se plimba singură prin grădină, înainte de cină, când de cealaltă parte a gardului viu auzi glasul domnei contese, spunând în franceză:

– Cu toate astea, nu sunt convinsă că e bine să te grăbești. E o fată frumoasă, încântătoare. O plac foarte mult, la fel Edouard și Sylvie. Noi toți o iubim. Dar e atât de tânără și de diferită de celelalte prietene ale tale. Ești sigur că decizia ta a fost dictată de rațiuni sănătoase, sau e doar o toană? Poate că instictul tău protector a luat-o înaintea bunului-simț.

– Draga mea mamă, cred că ar trebui să știi până acum că sentimentele mele în privința femeilor sunt oricum, numai protectoare nu, replică el ironic.

– Poate că în trecut, nu. Dar Laura e diferită.

E foarte vulnerabilă și asta o face atrăgătoare. În plus, e tânără și are o inimă de copil. Cred că nici măcar tu n-ai profita de inocența ei, de fragilitatea ei.

– Dar nici nu-mi propun asta. Am de gând să mă căsătoresc, mamă, replică el. Grija ta nu e justificată. Sunt destul de matur ca să-mi văd de treaba mea și o cunosc pe Laura mai bine decât tine. Ne va fi bine împreună, te asigur.

– Dar o iubești? insistă contesa. Faptul că ea te adoră e evident. Dar nu cred că e corect s-o lași să te divinizeze, iar tu să nu simți nimic pentru ea... poate doar o pasiune trecătoare care nu va dura mult și te va împinge în foarte scurt în brațele altor femei.

– Un bărbat a cărui nevastă îi împlinește viața n-are nici un motiv să caute consolarea în brațele altei femei. Nu cred că poți pretinde unui bărbat de vârsta mea să nu fi avut nici o altă relație până acum, dar întotdeauna am fost bărbatul unei singure femei. Dacă am reușit să fiu fidel prietenelor mele, îndrăznesc să sper că voi face la fel și cu soția.

– Sper, sper din tot sufletul, replică mama sa. Laura are nevoie de multă tandrețe și câteodată mă întreb dacă poți fi tandru cu vreo femeie... în afară de bunica ta. Știu că ați fost foarte apropiați, dar faptul că Laura îi seamănă nu reprezintă o bază suficientă pentru căsătorie.

– Dimpotrivă, asemănarea Laurei cu ea este unul dintre motivele pentru care cred că mariajul nostru va fi un succes. Călătoriile mele în Pacific reprezintă o parte importantă a vieții mele, mamă, și, din păcate, nu poate fi împărtășită foarte ușor cu oricine. Gândește-te la Sylvie sau la Laurence. Le-ar plăcea, desigur, o scurtă croazieră, dar după două săptămâni ar începe să tânjească după un oraș civilizat.

După încă șase săptămâni, s-ar plictisi de moarte, ca și tine, de altfel. Nu și Laura. De asemenea, mă pot baza pe ea să reacționeze prompt în caz de urgență, ceea ce este o calitate importantă în acea parte de lume. Mai bine îți îndrepți atenția asupra fiicelor tale. Nu-ți mai bate capul cu mine, știu să mă descurc.

Replica ei fu rostită foarte încet și fata nu mai putu auzi.

Deși în mod normal n-ar fi stat să asculte o conversație pe care n-ar fi trebuit s-o audă, în acest caz ispita fusese prea mare... Iar ceea ce auzise îi confirmase toate bănuielile.

Era clar că Yves nu simțea nimic pentru ea. Era vorba doar despre o dorință fizică și despre aprecierea lui relativă la competența ei în materie de navigație. Poate că, iubindu-l atât de mult, ar fi putut să fie fericită alături de el, chiar și în termenii dați. Dar dacă Yves avea să se îndrăgostească de altcineva? Dacă dragostea lui profundă – așa cum și-ar fi dorit-o pentru ea – avea să se nască o dată cu întâlnirea altei femei?

Înainte de a părăsi Pacificul, Laura îi spusese că era pregătită să accepte o scurtă relație fericită alături de el. Dar în acel moment credea că are să fie prietena lui, nu soția, nu mama copiilor lui. Să accepte o eventuală ruptură și o lungă perioadă de nefericire după aceea pe cont propriu era ceva. Să pună în pericol fericirea propriilor copii, care aveau să crească fără amândoi părinții, era cu totul altceva.

Dacă vor avea copii îndată după căsătorie și Yves se va îndrăgosti de altcineva după scurtă vreme? Repercusiunile erau prea dureroase. Și apoi, era foarte probabil să nu-și găsească de lucru și să rămână la mila lui. Laura se hotărî că n-avea de ce să facă pasul căsătoriei dacă nu era sigură de iubirea lui.

– Ai fost foarte tăcută, Laura, comentă Edouard, după cină.

– Mă doare puțin capul. Cred că mă voi duce devreme la culcare... Trebuie să mă scuzați.

– Sigur. Henriette îți va da niște calmante.

– Nu, nu e necesar. Noapte bună, Edouard.

– Noapte bună. Sper că te vei obișnui aici.

Laura îi fu recunoscătoare pentru grijă, dar era o slabă consolare faptul că toată familia o plăcea, dacă Yves nu reușea s-o iubească.

Se strecură nevăzută în dormitor. Își pusese în gând să fugă îndată ce se va ivi prima ocazie.

Trecuseră aproape patruzeci de minute de când se retrăsese în dormitor și se întinsese în pat. Auzi ușa camerei deschizându-se și deschise ochii.

– Laura? zise Yves în șoaptă.

Fata nu se mișcă. Faptul că trecuse atâta vreme până când viitorul ei soț să-i remarce absența i se păru o nouă confirmare a bănuielii că bărbatul n-o iubea. Dispăruse din cameră și el nici nu sesizase.

Îl auzi apropiindu-se de pat și își ținu respirația.

– Ce ai? Chiar te doare capul?

Vorbea atât de încet încât, dacă ar fi dormit cu adevărat, vocea lui n-ar fi trezit-o.

Astfel că nu înțelese ce imbold o făcu să deschidă ochii și să spună:

– Mi-e mai bine, mulțumesc.

– Mă gândeam eu... Ca să fiu sincer, când ai plecat fără să anunți, m-am întrebat dacă nu cumva ai făcut-o special. Sperai că te voi urma, nu-i așa?

Fata se ridică în capul oaselor, strângând la piept cearșaful.

– Nu, nu. Deloc.

El îi desfăcu mâinile ușor, iar cearșaful îi alunecă spre șolduri.

– Cât ești de frumoasă, zise el, răgușit de emoție.

Își trecu brațul după gâtul ei și începu s-o sărute.

Laura nu anticipase că voința ei avea să fie atât de slabă. Pentru câteva lungi, nebunești momente, Laura crezu că nu va rezista asaltului lui.

– Nu, Yves, te rog, nu, protestă ea.

El n-o ascultă. Îi sărută gâtul și umerii.

– Mai sunt doar două zile până la nuntă. Vrei să așteptăm? Mai contează? șopti el. Nu mă dorești?

– Ba da, zise ea, iar trupul i se arcui în brațele lui.

Știa că Yves putea fi un iubit minunat și deja avea dovada că simțurile ei puteau fi oricând tulburate de puterea lui. Ceea ce lipsea erau cuvintele de dragoste, singurele care i-a fi putut înfrânge definitiv reținerea.

– Nu, Yves, nu! zise ea pentru ultima dată, hotărât.

Cu ultima rămășiță de voință, se eliberă din brațele lui și trase cearșaful ca să se acopere.

– Nu acum...

Dacă ar fi încercat s-o prindă din nou în brațe, i-ar fi cedat, cu siguranță. Dar bărbatul nu putu ignora strigătul ei. Peste ani, când își va aminti această noapte, cunoscând deja mai multe despre bărbați, se va mira de disciplina lui de fier, care reușise să stăpânească o dorință mai mare decât a ei.

– Bine. Dacă pentru tine e important să așteptăm, vom aștepta.

Cu un amestec de regret și ușurare, îl privi plecând din dormitor.

***

Dacă s-ar fi afla la Paris, ar fi plecat înainte de micul dejun. Dar aflându-se la castel, la țară și neștiind dacă erau mijloace de transport spre oraș, fu nevoită să-l întâlnească din nou pe Yves.

La micul dejun se adunaseră toți ai casei, pentru că Yves anunțase că voia să se întoarcă la Paris devreme.

Yves coborâse înaintea Laurei. Bărbatul se ridică atunci când Laura intră în încăpere și-i oferi politicos un scaun lângă el. Fata evită să-i întâlnească privirea, dar nu reuși. Când îl privi, pe chipul lui se putea vedea doar mulțumirea. Întreaga lui figură era luminată de un zâmbet larg. O sărută pe obraz, cast, ca și cum seara de ieri i se șterse complet din memorie.

În mașină, lângă Yves care se afla la volan, stătea contesa, iar în spatele ei – Laura. Din locul unde stătea, fata putea privi în voie mâinile lui puternice și bronzate, mâini care în urmă cu câteva ore aproape că-i învinseseră rezistența. Se întoarse să privească pe geam pădurile dese pe lângă care treceau, căutând să uite atingerea lui, săruturile lui...

Când își luase rămas-bun de la conte și de la tânăra lui soție, Laura știa că nu se vor mai vedea niciodată... și se simți nefericită. De asemenea, știind că mama lui Yves se străduise foarte mult s-o primească în sânul familiei cu brațele deschise, Laura regretă efortul acestor minunați oameni... care avea să se dovedească zadarnic. Căsătoria va fi anulată...

Laura nu s-ar fi simțit poate atât de rău dacă ar fi fost sinceră cu ei de la început. Ar fi trebuit să le spună că nu poate să se căsătorească în aceste condiții. Dar Yves îi îngreunase mult decizia.

Plecarea ei va fi un fapt împlinit și ei nu vor afla motivele care o determinaseră să-i părăsească.

Ajunseră înapoi la Paris destul de repede.

Laura se pregătea să se ducă în dormitor, dar Yves o opri:

– Vreau să vorbesc cu tine, draga mea.

O conduse într-un mic salon, unde puteau vorbi în liniște. Laura înțelese că Yves nu era mulțumit de atitudinea ei. Cum altfel se putea simți un bărbat care, cu trei zile înainte de nuntă, fusese respins de logodnica sa?

Bărbatul închise ușa în urma lui și spuse:

– Îmi pare rău că am înțeles greșit intenția ta de a te culca devreme seara trecută.

Oare era ironic? Nu părea. Laura nu știu ce să replice, dar se străduí să-i răspundă:

– Și mie îmi pare rău. Cred că ți s-a părut că m-am comportat prostește.

El veni spre ea, zâmbind:

– Da, mi s-a părut. Dar dacă ții să fii o mireasă de modă veche și nu vrei să mă accepți în patul tău până la nuntă, pot aștepta.

O sărută pe obraz.

– Dar cred că ți-ar fi plăcut mai mult noaptea nunții dacă m-ai fi lăsat să rămân lângă tine noaptea trecută.

Cuvintele lui o dureră.

– Spune "te iubesc", Yves, te rog.

În loc să-i spună ceea ce voia să audă, el replică:

– Trebuie să plec. Ne vedem diseară.

Ea îl lăsă să ajungă la ușă, apoi îl strigă:

– Yves, zise ea, cu glas stins.

El se întoarse, uimit:

– Da?

– Nimic... voiam să-ți spun că... te iubesc.

– Știu, draga mea.

Apoi plecă.

Laura fu convinsă că n-o iubea, iar faptul că afecțiunea ei pentru el era imensă n-avea cum să echilibreze balanța și să ducă la o căsătorie fericită.

După-amiază, se duse la ultima probă pentru rochia pe care n-avea s-o poarte niciodată. Fetei i se păru perfectă, dar contesa o obligă să stea cincisprezece minute în fața oglinzii, până când croitoreasa făcu ultimele retușuri și fu în sfârșit mulțumită.

– Ai cearcăne, Laura. N-ai dormit bine? Ești emoționată? întrebă femeia când ajunseră în mașină.

I se păru mai simplu să răspundă "da".

Contesa își puse mâna pe brațul ei:

– Toate miresele sunt. Este un pas important... te legi pentru toată viața de o altă persoană, chiar dacă legăturile dintre soți nu mai sunt chiar atât de puternice cum erau cândva.

În acea seară, Laurence se întoarse de la Veneția. Era o fată care semăna mult cu Sylvie, dar părea mai puțin frivolă. Se vedea că Yves o preferă celeilalte, iar sora lui vitregă părea la rândul ei mai legată de el.

Cei doi stăteau de vorbă de multă vreme când Laura se duse să le spună "noapte bună".

– Pot veni cu tine, să vorbim doar noi două? întrebă Laurence.

– Sigur că da.

– Nu o ține trează prea mult, interveni Yves. A fost deranjată și noaptea trecută și trebuie să-și facă somnul de frumusețe, adăugă el, amuzat.

Apoi, se întoarse către Laura:

– Noapte bună, draga mea. Noi suntem obișnuiți cu bufnițele de la castel, dar pentru tine sunt sigur că au fost foarte deranjante.

– O, draga de ea, spuse Laurence. Te-au deranjat bufnițele?

– N-am dormit bine, zise Laura evaziv.

"Și nici în seara asta nu voi dormi, se gândi ea."

Se uită pentru ultima oară la Yves. Probabil că această lungă privire o făcu pe Laurence să spună, pe când urcau scările:

– Se vede că-l adori.

Dar nu adăugă: "și el la fel".

În loc de asta, spuse:

– Trebuie să spun că te invidiez.

– Da? De ce?

– Yves nu ți-a povestit?

– Nu.

– Da, înțeleg. E un tip foarte reținut și are un mare respect pentru viața intimă a celorlalți. După cum știi, am fost la Veneția. Am fost într-o vacanță cu bărbatul pe care-l iubesc... de doi ani. Dar el nu mă iubește și mai devreme sau mai târziu îl voi pierde... își va găsi pe altcineva. E o situație ingrată și dureroasă. Aștept să fiu înlocuită.

– Poate nu vei fi.

– Ba da, e inevitabil, spuse Laurence. Dar numai eu sunt de vină. Am crezut că e mai bine să nu mă grăbesc să mă mărit. Am vrut să-l

testez mai întâi. Treaba e că, dacă un bărbat te iubește, te vrea pentru acum și pentru totdeauna. Dacă nu, e vorba doar de sex, ceea ce e bine, dacă așteptarea e aceeași din ambele părți. Dar să-l iubești și să nu te iubească... ah!

"Nu trebuie să-mi spui mie", se gândi Laura.

În dormitor, Larence se așeză.

– E ciudat, zise fata, gânditoare. Se spune că e o lume a bărbaților, și totuși se presupune că bărbații și femeile ar trebui să fie egali. Câteodată mi-aș dori să fi trăit pe vremea bunicii. Femeile de atunci nu trebuia să se gândească decât la haine și să aștepte cumințí până când bărbatul potrivit le cerea în căsătorie. Sunt sigură că erau fericite. Iar bărbații erau mult mai romantici. Flori în fiecare zi, cutii de castane glasate, scrisori de dragoste... Acum, ajungi direct în pat din prima seară când cinați împreună. Scuză-mă, se opri fata, n-ar trebui să te încarc pe tine cu probelemele mele.

Pentru o clipă, Laura fu tentată să-i împărtășească suferința. Din prima clipă când o văzuse, își dăduse seama că, dacă ar fi ales să rămână, ea și Laurence s-ar fi înțeles de minune. Dar se stăpâni, pentru că mărturisirea ei ar fi fost tardivă și fără sens.

Laurence își luă rămas-bun și plecă, lăsând-o singură. Laura se pregăti să scrie scrisorile de adio pentru Yves și mama lui.

"Dragul meu Yves,

M-am hotărât să plec, pentru că știu că nu mă iubești cu adevărat și nu pot suporta asta. Știu că aș suferi enorm dacă te-aș pierde, dacă te-ai îndrăgosti de altcineva. Poate peste un an sau doi, aș putea deveni genul de femeie de care să te poți îndrăgosti. Dar mi-am dat

seama că, așa cum sunt acum, nu sunt absolut deloc potrivită pentru a-ți deveni soție.

Te rog să nu-ți faci griji pentru mine. Voi fi bine. Sunt perfect capabilă să-mi port de grijă. Doar printre ai tăi mă simt inadaptată – ca o vrabie printre lebede.

Am fost nevoită să iau cu mine banii pe care mi i-ai dat săptămâna trecută, dar ți-i voi da înapoi și voi plăti și zborul cu avionul.

Te voi anunța unde mă aflu, dar te rog să nu vii după mine. Nu mă poți convinge să mă răzgândesc.

Nu cred că voi mai putea iubi pe altcineva la fel de mult ca pe tine, dar asta nu înseamnă că suntem potriviți. Voi regreta toată viața că nu te-am lăsat să stai cu mine noaptea trecută, dar asta ar fi făcut decizia mea de a pleca mult mai dificilă.

Mulțumesc pentru tot,

Laura"

Scrisese în grabă, cu durere în suflet, și nu putuse să exprime tot ce simțea.

Mai citi o dată rândurile și împături foaia, apoi o vârî într-un plic pe care scrise numele lui Yves. Puse scrisoarea sub pernă, gândindu-se că va fi găsită doar în momentul în care va fi făcut patul. Dacă ar fi lăsat-o pe masă, ar fi fost observată imediat, probabil înainte ca ea să fi părăsit Parisul.

Doamnei contese îi scrise un scurt bilet de scuze.

"Nu voi uita niciodată primirea dumneavoastră călduroasă, deși sunt sigură că ați știut din prima clipă că nu sunt potrivită pentru Yves."

Ceasul de pe noptieră avea alarmă și Laura îl potrivi să sune la patru dimineața. Își spuse că nimeni nu va auzi când ceasul va suna, pentru că toți ai casei se trezeau târziu.

Când scăpă în sfârșit din casă, deși cu un sentiment de regret sfâșietor, se liniști. Intră în metrou și se urcă în vagon, așteptând plecarea.

Simți că norocul e de partea ei când coborî la gară și află că a ajuns la timp pentru a prinde primul tren spre Boulogne.

Dacă n-ar fi fost atât de tristă, această călătorie ar fi fost cât se poate de plăcută.

Privea pe fereastră, fermecată de frumusețea peisajului. La un moment dat însă, începu să picure.

"Plouă în inima mea cum plouă afară", își aminti ea o replică din cărțile aflate în biblioteca contesei.

Capitolul 10

Coborî din tren și se îndreptă spre bacul ce făcea legătura dintre Boulogne și Dover.

Cum, de la sosirea la Paris își făcuse un pașaport britanic, nu avu nici o dificultate la îmbarcare. Când se deschiseră magazinele, își cumpără un sandviș și o cafea.

Majoritatea celorlalți pasageri erau francezi care plecau în excursie.

Când ajunse la Dover, întrebă unde se afla o stație de autobuz. Așteptă numai câteva minute și mașina sosi.

Se gândise multă vreme dacă era corect să accepte oferta lui John de a o ajuta, atâta vreme cât era imposibil ca sentimentele ei pentru el să se schimbe vreodată.

Suferise îndeajuns din dragoste pentru a-și da seama că astfel îi va agrava lui John durerea. Dar alternativa de a se duce la Londra și de a-și petrece prima noapte singură într-o locuință ieftină și mizeră n-o atrăgea defel.

Parisul, unde trăise câtăva vreme în lux, o făcuse să realizeze cât de trist poate fi un mare oraș pentru o tânără singură, fără prieteni și fără bani. Londra trebuie să fi fost la fel, dacă nu mai rău.

Casa lui John era exact așa cum i-o descrisese: bine întreținută, decorată în cărămidă roșie și cu ferestre mari, cu o grădină de trandafiri în față...

Ușa îi fu deschisă de o femeie între două vârste.

– Doamna Lacey? Sunt Laura Ross. Cred că John v-a povestit despre mine.

– Oh, nu sunt doamna Lacey, draga mea. Intră. O voi anunța că o cauți. Cum spuneai că te numești?

Laura își repetă numele și fu condusă într-un mic salon însorit, cu vedere spre grădină și spre terenul de tenis despre care îi povestise John.

Comparată cu luxul intimidant din locuința familiei Sémur și cu castelul de la țară, această casă părea mică și intimă.

Printre multele fotografii înrămate ale copiilor familiei la diferite vârste, se afla și un portret al lui John făcut într-un studio fotografic, probabil chiar înainte de a-și începe anul de călătorie. Laura se apropie să-l vadă mai bine, dar chiar atrunci se deschise ușa și doamna Lacey intră.

Femeia nu fu la fel de amabilă ca doamna care-i răspunsese la ușă.

De când o privi prima dată, înainte ca doamna Lacey să apuce să zâmbească, Laura înțelese că sosirea ei era departe de a o surprinde plăcut, așa cum femeia pretinse, întinzându-i mâna.

– Mi-ar fi plăcut să anunți înainte că vii să ne vezi. Din nefericire, trebuie să plec de acasă cât de curând, cu o afacere pe care n-o pot amâna. Ai venit din Anglia cu logodnicul, nu-i așa? Te așteaptă în mașină?

– Nu, am venit singură. Vedeți... ne-am despărțit și John mi-a spus că dacă am vreodată nevoie de ajutor pot veni aici și... asta am făcut, încheie Laura, stângace.

Chiar înainte ca femeia să-și arate dezaprobarea printr-un scurt: "oh, dragă", Laura știu că, deși John fusese sincer când o invitase cu toată dragostea la el acasă, mesajul din partea mamei sale fusese ori o invenție, ori o simplă amabilitate menită să fie interpretată ca atare.

– John nu e la fabrică, acum. S-a dus la Londra cu tatăl lui. Altfel, l-aș fi sunat și i-aș fi spus să vină acasă.

Doamna Lacey își privi ceasul și plesni din buze, cu o evidentă nerăbdare.

Cam de aceeași vârstă cu mama lui Yves, femeia era totuși foarte diferită. Spre deosebire de contesă, al cărei machiaj era foarte subtil, aproape invizibil, și ale cărei haine îi veneau perfect, doamna Lacey nu era deloc bine fardată și hainele ei păreau alese pentru diferite ocazii, fără o gândire de ansamblu. Geanta ei era de o nuanță de bej diferită de cea a pantofilor și mult prea ornată pentru a se asorta cu ei, iar gulerul bluzei nu era potrivit pentru colierul care-i atârna la gât. Laura se trezi criticând în gând alegerile vestimentare ale femeii, și mai ales ciudata preferință de a adăuga la reverul hainei o broșă strălucitoare, din argint, în formă de șopârlă, când toate celelalte bijuterii ale ei erau lucrate din aur. Când remarcă faptul că perlele de la gâtul femeii aveau o altă tentă de roz decât cea a cerceilor, își dădu în sfârșit seama cât de mult o influențaseră cele câteva săptămâni petrecute alături de familia de Sémur.

– De ce ai rupt logodna? Din câte mi-a spus John, părea un foarte bun mariaj pentru tine, spuse doamna Lacey.

– Da, în anumite privințe era... dar în altele... M-am hotărât că ar fi mai bine să învăț întâi să mă descurc singură... nu să aștept să mă ajute cineva.

– Înțeleg, răspunse femeia.

Dar părea evident că nu înțelege nimic și nu-i pasă. În schimb, era uimită și alarmată:

– Bine, bine, vom discuta despre toate astea mai târziu. Trebuie să plec. Altfel, voi întârzia.

Doamna Green va avea grijă de tine. Va rămâne aici până la patru, iar eu mă voi întoarce pe la cinci.

Îndată după plecarea stăpânei casei, doamna Green intră în încăpere și o întrebă dacă luase prânzul. Laura răspunse cu sinceritate că nu.

– Atunci, cred că ți-e foame. Am să-ți aduc puțină supă și niște friptură cu salată.

– Mulțumesc. Îmi pare rău că am venit într-un moment nepotrivit.

– Nu-i nici o problemă, draga mea. Din păcate, doamna Lacey a fost nevoită să plece.

Am înțeles că sunteți tânăra domnișoară care l-a ajutat pe John. În Honolulu, nu?

– Da, în Pacific, aprobă Laura.

În timp ce mânca la unul dintre capetele monumentalei mese de sufragerie, Laura află că doamna Green o ajutase pe mama lui John la conducerea gospodăriei de când John era copil. Femeia era și vorbăreață, și curioasă, dar Laura se gândi că ar fi mai bine să rămână evazivă în răspunsuri.

Când termină de mâncat se întoarse în salon, în timp ce doamna Green urcă la etaj, explicându-i fetei că lunea după-amiaza trebuia să calce.

– Doamna Lacey duce cearșafurile la curățătorie, unde le și calcă, dar mie îmi rămân celelalte lucruri.

După cum descoperi Laura, femeia avea o fiică măritată, și un fiu care locuia cu ea.

La jumătatea scărilor, doamna Green se opri pentru încă cinci minute, detaliind toate calitățile fiului, până când, spre marea ușurare a fetei, spuse:

– Acum, trebuie să mă duc. Să stau la taclale e plăcut, dar nu mă ajută să-mi plătesc facturile. Te vei descurca singură? Poți să-mi ții companie, dacă vrei.

– Mulțumesc, dar cred că voi trage un pui de somn. M-am trezit devreme.

Laura fu recunoscătoare pentru faptul că rămăsese singură, în sfârșit.

Dar, după jumătatea de oră petrecută alături de doamna Green, fu din nou deranjată de soneria de la intrare.

O auzi pe femeie răspunzând și, de asemenea, o altă voce feminină. Apoi, ușa salonului se deschise și o fată nu cu mult mai mare decât Laura intră.

– Sunt Lucy Price, vecina familiei Lacey. Am venit să vorbesc cu doamna Lacey... am uitat că e plecată. Doamna Green mi-a spus că te afli aici și am vrut să te cunosc.

– Laura Ross, răspuse fata.

– Da, știu. John mi-a povestit multe despre tine, despre Yves și Tekai și despre toate aventurile voastre.

Nu apucară să schimbe foarte multe cuvinte înainte ca Laura să-și dea seama că Lucy era îndrăgostită de John, probabil fără ca aceasta să știe. Se știau din copilărie. Lucy fusese secretară dar, de la moartea mamei sale, întâmplată în urmă cu șase luni, renunțase la slujbă ca să aibă grijă de fratele său mai mic.

– Ca să fiu sinceră, îmi place mai mult decât să muncesc. Mi-ar fi plăcut să fac alte studii, nu secretariat, dar așa a fost atunci. Sunt o persoană simplă și plictisitoare dacă mă compar cu tine. N-am făcut niciodată nimic extraordinar.

– Nici eu, spuse sincer Laura. Marea aventură a vieții mele a fost să vin aici. De fapt, mai întâi în Franța și apoi în Anglia.

În comportarea fetei nu se ghicea nici o animozitate. Probabil că nu știa că John credea că e îndrăgostit de Laura.

"E mult mai potrivită decât mine pentru John", se gândi fata. Erau perfecți unul pentru altul.

Și-ar fi dorit să nu fi venit aici. Să se fi dus direct la Londra, fără s-o deranjeze pe doamna Lacey.

Era gata s-o întrebe pe Lucy dacă era mai bine să ia trenul sau autobuzul pentru a-și continua călătoria, când soneria se auzi din nou și pașii doamnei Green răsunară pe scări.

De data asta, musafirul era un bărbat și, deși nu-i auzise prea bine glasul, inima Laurei tresări, speriată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy.

– Credeam că... dar nu poate fi...

Chiar atunci, doamna Green vârî capul pe ușă.

– E un domn aici care întreabă de tine, Laura Ross.

Laura nu întrebă cine e. Nu putea fi decât un singur bărbat... astfel că se pregăti să facă față mâniei lui.

Dar când Yves intră în cameră, își dădu seama că nu era mânios.

Fără să-i pese de prezența doamnei Green sau a fetei din vecini, Yves spuse:

– Până când am găsit scrisoarea ta, nu știam cât de mult te iubesc. A fost ca atunci când am auzit că bunica mea a murit – dar mai rău, de mii de ori mai rău. Pierderea ei a însemnat mult pentru mine... dar nu atât de mult ca greșeala de a te pierde pe tine. Oare te-am pierdut pentru că m-am comportat atât de prostește? Pentru că nu mi-am dat seama că reprezinți totul pentru mine?

– Oh, Yves, nu mă vei pierde niciodată. Nu dacă mă iubești cu adevărat.

Yves o luă în brațe. Nu ca s-o sărute, ci ca s-o strângă la pieptul lui. Undeva, parcă în depărtare, Laura auzi vocea celeilalte fete:

– Cred că ar trebui să-i lăsăm singuri, doamnă Green.

– De unde ai știut unde mă aflu? întrebă Laura mai târziu, când începu să realizeze că... minunea care i se întâmpla era reală.

– Nu știam, dar am sperat că te voi găsi aici. Gândul că ești singură la Londra, fără să ai pe nimeni care să te ajute, m-a chinuit o vreme. Să te găsesc ar fi fost ceva aproape imposibil.

– Cum ai ajuns atât de repede?

– Conducând nebunește. Cu puțin noroc, ne vom putea întoarce la fel de repede. Ce se întâmplă aici? Cine e fata cu care vorbeai? Sora lui John?

– Nu, e vecina lor. John și tatăl său se află la Londra, iar doamna Lacey, pe care am cunoscut-o mai devreme, se va întoarce pe la cinci.

Yves se uită la ceas.

– Și trebuie s-o așteptăm? Dacă plecăm acum, vom ajunge în Franța până la cinci.

– Îi putem scrie un bilet ca să-i explicăm situația... cred, zise ea, nesigură.

– Atunci, asta vom face.

Laura scrise un scurt bilet, explicând că logodnicul ei a venit după ea și a convins-o să se întoarcă imediat, pentru ca nunta să aibă loc a doua zi, după cum planificaseră.

Când se semnă, avu impresia că doamna Lacey nu va menționa nimănui nimic despre vizita ei și le va sfătui pe cele două martore să nu pomenească nici ele nimic despre această întâlnire.

Speranța lui Yves de a se întoarce acasă cu un feribot mai rapid nu se îndeplini și, cum ratară plecarea acestuia, fură nevoiți să

aștepte până la o nouă cursă. Era după-amiază târziu când se urcară la bord și luminoasa dimineață de toamnă se transformase într-o zi întunecată și umedă. Pe feribot nu se aflau prea mulți pasageri. Se duseră la bar și rămase strânși unul lângă altul, în fața ceștilor de cafea aburindă, abia realizând ce se întâmpla în jur.

– Cred că mi-am dat seama că sentimentele mele pentru tine se schimbaseră în acea seară când ne-am oprit în San Francisco, spuse Yves, când Laura îl întrebă când îi venise ideea căsătoriei. Tom a concluzionat că era vorba despre o relație pasageră și mi-am dat seama că felul lui de a privi lucrurile m-a supărat.

– Dar eram gata să mă implic și-ntr-o astfel de relație, ții minte?

– Da, dar numai din dragoste. Nu pentru plata biletului de avion sau pentru vreun alt motiv pentru care femeile se lasă duse ușor în pat. Mă iubeai – știam asta. Ceea ce nu știam, până azi dimineață, era că și eu simțeam același lucru pentru tine. Sau poate că am știut-o din prima clipă când te-am văzut, dar n-am vrut să recunosc. Nu voiam să fiu rănit din nou.

– Din nou, Yves?

– Când eram mic, credeam că mama e perfectă.

Nu-mi păsa prea mult de tatăl meu vitreg. Pe atunci, nu realizam că prezența mea lângă el îi amintește constant de tatăl meu, lucru care îi exacerba tendința naturală spre violență și gelozie. Într-o zi, am auzit-o pe mama spunându-i că prima ei căsătorie a fost foarte nefericită și că n-a însemnat nimic comparată cu actuala lor relație. Nu știam că lucrurile nu stătuseră atât de bine cum se vedea din afară și credeam că mă iubește la fel de mult cum o iubeam și eu. A fost un șoc brutal pentru mine, care m-a făcut să conștientizez că femeile au o putere ascunsă, pe care o folosesc în interesul lor. N-am vrut să dau dreptul nici unei altei femei să mă rănească așa cum a făcut-o ea.

– Sunt sigură că mama ta n-a vrut asta. A spus-o doar ca să-i facă plăcere tatălui tău vitreg.

– Poate, dar cuvintele ei au ridicat o barieră între noi. Ttreptat, bunica a luat locul mamei în inima mea și, după ce a murit, nu credeam că voi mai simți dragoste pentru o a treia femeie. Cât am greșit!

– Și pe mine, tot o conversație m-a făcut să plec. Am auzit ce vorbeai cu mama ta în grădină, în ultima zi pe care am petrecut-o la castel.

– Îmi amintesc că am vorbit cu ea, dar nu mai știu despre ce a fost vorba, se încruntă el.

– Ceea ce n-ai spus a fost mai important. Te-a întrebat direct dacă mă iubești și n-ai răspuns. Ai evitat întrebarea.

– Pentru că, deși știam instinctiv că eram îndrăgostit de tine, nu puteam încredința această mărturisire prețioasă mamei. De fapt, nimănui în afară de tine. Sunt pe jumătate francez, dar am crescut în Anglia și nu mă simt prea bine când trebuie să-mi dezvălui sentimentele. Dragostea se dovedește mult mai bine prin fapte decât prin cuvinte – așa cum îți voi demostra mai târziu, când vom fi singuri.

Mai târziu, în mașină, Yves spuse:

– Dar mama și cu mine n-am vorbit în franceză?

– Ba da, dar înțeleg bine limba. N-am vrut să spun, pentru că am auzit-o într-o zi pe Sylvie zicând ceva despre o prietenă de-a ta, Jacqueline, și n-am vrut să se simtă prost că am înțeles.

– Înțeleg. Și ce a spus despre Jacqueline?

– Că n-ai venit acasă la prânz pentru că te-ai dus să-ți iei rămas-bun de la ea. Dar nu asta m-a supărat. Nu știu câte femei au existat în trecutul tău și nici nu mă interesează, atâta vreme cât nu vor face parte și din viitorul tău.

– Asta nu se va întâmpla. N-am fost niciodată un afemeiat, deși se pare că asta e impresia pe care o las.

– Dar i-ai spus cândva lui Tekai că femeile trebuie să stea la locul lor, și anume în pat.

– Dar nu eu, ci Tekai respecta de fapt acest dicton. Înainte de a ieși din Boulogne, schimbă el vorba, ar fi bine să telefonez la Paris și să le spun că te aduc acasă și că nunta va avea loc.

Afară ploua torențial și Yves ajunse cu greu la cabina telefonică.

Când se întoarse, îi spuse Laurei:

– Ploaia asta va deveni un adevărat potop și nici n-am mâncat. Nu crezi că ar fi bine să oprim la un hotel și să rămânem acolo peste noapte? Ne reluăm drumul dimineață la prima oră.

– Da, de ce nu? răspunse fata. Și mie mi-e foame.

– De mâncare sau de dragoste? zise el, zâmbind.

Intrară în hotel și recepționera le oferi o cameră cu pat dublu.

– Sper că nu te superi, dar te-am înscris ca "doamna Cunningham", zise Yves.

– Oh, Yves, bineînțeles că nu.

Se sărutară îndelung, apoi bărbatul spuse:

– Adu-mi aminmte să le spun să ne trezească la șapte și să ne aducă micul dejun. Ne vom culca devreme...

Dimineață, Laura se trezi cu capul sprijinit de umărul lui Yves, simțind că-și va aminti pentru tot restul vieții modelul tapetului, perdelele verzi și fiecare detaliu al camerei unde își începuse viața de soție.

Nu mai avea nici o îndoială că Yves o iubea.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*